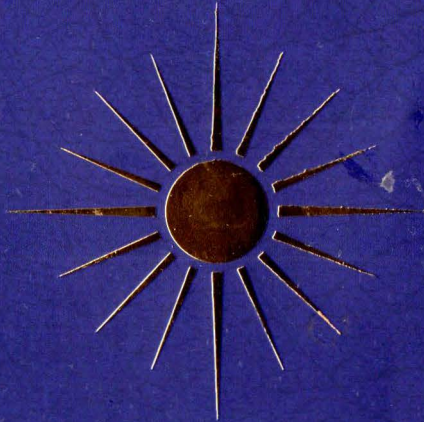

BESTSELLER

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

BİR SPIRİTUALİZM KLASİĞİ

Baird C. Spalding

İkinci Cilt

AKAŞA®

Baird T. Spalding

Ölümsüz Üstatların
Yaşam ve Öğretisi

İkinci Cilt

Çeviren:
Semra Ayanbaşı

AKAŞA®

Kitabın Orijinal Adı:

Life and Teaching of the Masters of the Far East / 2. Cilt

Copyright © 1927, 1937,1944 by Baird T. Spalding

Copyright Renewed, 1972

Bu Kitabın Türkiye'deki Yayın Hakları

Akcalı Ajans Ltd. aracılığı ile

Akaşa Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.

Basım: Özal Matbaası

Film: Güven Grafik

Kapak Düzeni: Akaşa

Kapak Baskısı: Santra Ajans

Cilt: Euren Ciltevi

ISBN 975-6793-41-4

AKAŞA

Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.

İstiklâl Caddesi Mis Sokak Tan Ap. No:6/4 Beyoğlu / İstanbul

Tel: (0212) 249 20 15

Birinci Basım

İstanbul, 2002

Önsöz

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi'nin İkinci Cildi'ni yayınlarken, kitapta sözü edilen kişilerin ve yerlerin isimlerini amaçlı olarak saklı tuttuğumu belirtmek isterim. Ben, gerçeklerin zaman zaman kurgu öykülerden daha şaşırtıcı olabileceğini de belirterek, ve okura burada anlatılan şeyleri kendi uygun gördüğü şekilde gerçek ya da kurgu olarak kabul etme özgürlüğünü vererek, bu isimleri saklı tutma hakkına sahip olduğuma inanıyorum.

Bu çalışmayı sürdürdüğümüz sırada, çalışmamız bu üstatların yaşam ve öğretisiyle ilgili sonuçlar çıkarılabilecek ölçüde ilerleyene dek hiçbir şeyin yayınlanmaması gerektiğine karar verilmişti. Bu dizinin şimdi yayınlanmasının nedeni budur. Bu bildirimle birlikte, ben *Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi* dizisinin ikinci cildini değerli okurlara sunuyorum.

Sözlerimi bitirirken tüm içtenliğimle ve saygımla okura sunu hatırlatmak istiyorum: İnsan ne kadar açık ve alıcı ise, o kadar çok şey alabilir.

Baird T. Spalding

Bölüm 1

1 Ocak sabahı erkenden heyecanla kalktık. Hepimiz, geçmiş deneyimlerimizi gelecek olanlara sadece bir atlama-taşı gibi gösterecek bir şeyin bizi beklediğini hisseder gibiydik.

Kahvaltı masasının çevresinde toplandığımızda, oraya gelirken konakladığımız küçük köyde, Emil'in evinin terasında karşılaştığımız dostumuz da bize katıldı. Onu, gördüğüm o vizyonu yorumlayan kişi olarak hatırlayabilirsiniz. O, herkesle selamlaştıktan sonra, şöyle dedi: "Siz bir yılı aşkın bir süredir bizimle birliktesiniz. Bizimle birlikte yolculuk ettiniz, yaşamlarımızı paylaştınız ve artık, hiç kuşkusuz, bize güveniyorsunuz. Nisan ya da Mayıs ayına kadar bizimle birlikte kalacağınızdan, ben size Büyük Tau Haçı Tapınağı'nda bir çalışma yapmanızı önermeye geldim. Bu, köyün hemen dışında gördüğünüz, o sarp kayalığa oyularak yapılmış tapınaktır."

Daha sonra oraya gittiğimizde, gerçekten de, bu tapınağın odalarının iki-yüz metre yükseklikteki sarp bir kayalığa oyulmuş olduklarını gördük. Odalar, duvarları bu kayalıktan oluşacak kadar derin bir biçimde oyulmuşlardı. Işık ve havanın girmesi için gerekli pencereler ise kayalığın güneye bakan dış duvarına oyulmuşlardı. Bu pencereler beş-buçuk metrekare büyüklüğündeydi ve birinci kattaki oda dışında her odanın iki penceresi vardı. Birinci kattaki odanın ise sadece bir penceresi vardı, ve o, tapınağın doğusundaki kayalık

duvara oyulmuş büyük bir aralığa açılıyordu. Tapınağın odaları yapıldığı sırada, birinci kattaki bu odanın, yine kayalıktan oyulmuş olan ve o aralıkta son bulan bir tünelden başka bir girişi yokmuş. Bu pencere buraya daha sonra oyulmuş. İlk başta tünelin girişi sarp kayalıktan yuvarlanıp bir kaya çıkıntısının üzerine yerleştirilmiş büyük bir kaya parçasının altında gizliymiş; ve bu kaya parçası öyle ayarlanmıştı ki gerektiğinde geçitten aşağı yuvarlanıp girişi kapatabilirdi. O geçidi kapattığında, dışarıdan hiç kimse onu yerinden oynatamazdı. Bu kaya çıkıntısına erişmenin tek yolu yukarıdan indirilip kaldırılabilen on-beş metre uzunluğunda bir merdivendi. Pencereleler ise alttaki yivler üzerinde kayacak şekilde yapılmış büyük düz taşlar tarafından istenildiği anda kapatılabiliyorlardı. Onlar kapatıldıklarında, köyden bakan biri tapınakta hiçbir açıklık göremezdi. Öğrendiğimize göre, tapınak kuzeyden gelip bölgeyi yağmalayan eşkiya çetelerinden korunmak için bu şekilde inşa edilmişti. Bu çeteler zaman zaman bu kadar güneye, bu köye kadar gelmişlerdi. Köy onlar tarafından birkaç kere yağmalanıp tahrip edilmiş, ama halk tapınağa sığınabildiğinden bir zarar görmemişti. Bu tapınak dostlarımız tarafından inşa edilmemişti, onlar çok değer verdikleri sayısız kaydı saklayacak bir yer olarak kullanmak üzere burayı köylülerden devralmışlardı. Dostlarımız tapınağı devraldıktan sonra eşkiya saldırıları son bulmuş, köy artık bir zarar görmemiş ve insanlar huzur içinde yaşamışlardı.

İddia edildiğine göre, bu tapınakta saklanan kayıtların bazıları insanın bu topraklara ilk kez geldiği döneme dayanıyordu; bu kayıtlar Kutsal Kardeşler denen Naakaller'e aitti, ve onlar doğrudan İnsanın Anayurdu'ndan* gelmişlerdi. Yine iddia edildiğine göre, bu Kutsal Kardeşler doğrudan Burma'ya gelmişler ve Nagalar'a öğretmenlik yapmışlardı. Bu

* Bildiğim kadarıyla, burada Lemurya kıtası kastedilmektedir. (Ç.N.)

kayıtlara göre, bu insanların ataları Sourya Sidhanta'yı ve İlk Vedalar'ı yazanlardı. Sourya Sidhanta astronomi konusunda bilinen en eski çalışmadır. Bu kayıtlara göre, bu çalışma 25.000 yıl önceye, İlk Vedalar ise 45.000 yıl önceye dayanıyordu. Bunların tümüyle orijinal kayıtlar oldukları ve buraya korunmak üzere getirildikleri iddia edilmiyordu. Bunların Babil kayıtlarının alınmış olduğu aynı kayıtlardan kopya edildikleri iddia ediliyordu. Bunların kopya edildikleri asıllarının orijinal Osiris ve Atlantis kayıtları oldukları da belirtiliyordu.

Bu tapınağın odaları yedi kat üst üste olacak şekilde oluşturulmuştu ve odalar arasındaki bağlantıyı yine kayalığa oyulmuş bir dizi taş basamak sağlıyordu. Merdiven açıklığı odanın bir köşesinde yer alıyordu, ve merdiven kırk beş derecelik bir eğimle yükselip üstteki odanın girişinin bulunduğu geniş sahanlığa erişiyordu. Aşağıdaki odanın tavanı ile yukarıdaki odanın zemini arasında iki buçuk metre yüksekliğinde bir kayalık yer alıyordu. Yedinci kattaki odanın tavanını sarp yamacın tepesinden otuz metre yükseklikteki geniş bir kaya çıkıntısının dört metre altında son buluyordu. Bu odadan yükselen bir merdiven yukarıdaki merkez odaya bağlanıyor, böylece tüm yapının şekli dev bir Tau Haçı'nı temsil ediyordu.

Yukarıdaki odalar öyle oyulmuşlardı ki o kaya çıkıntısı bir balkon oluşturuyor ve girişler de bu çıkıntıdan yapılıyordu. Sarp kayalık yumuşak, kaba-damarlı granittendi. Tapınağın kaba el aletleriyle yapıldığı belliydi, ve yapının bitirilmesi yıllar almış olmalıydı. Söylendiğine göre, tapınak inşa edilirken tek bir kereste parçası bile kullanılmamıştı. Dostlarımız burayı devraldıktan sonra içini ahşap kaplamışlardı ve odalar özellikle güneşli günlerde çok keyifli hale gelmişti.

Öğrendiğimize göre, dostlarımız tapınağı devraldıklarından beri pencereler ve giriş asla kapatılmamıştı, ancak

orayı gerçek Ruhsal aydınlanmaya ait bir şeyleri görüp idrak etmiş olan çok az kişi ziyaret etmişti.

Dostumuz o sabah kahvaltı masasında sözlerine şöyle devam etti: "Bugün sizin için yeni bir yılın başlangıcıdır. Eski yıl sevinç, üzüntü ya da kaygı verici anıları ve zihninizi daha çok meşgul eden iş düşünceleri dışında, bir daha asla dönmemek üzere hayatınızdan çıkıp gitmiştir. Bu anılar ve düşünceler bir yana, eski yıl unutulup gitmiştir; sizin için o yaşamınızın yıl-kitabından yırtılmış bir sayfadır. Bizler ise onu yeni bir kazanım dönemi olarak, bir süreklilik olarak, bizi daha muhteşem bir gelişime ve başarıya taşıyan bir süre olarak, daha büyük bir aydınlanma zamanı olarak, daha büyük bir hizmette bulunabileceğimiz, ve birbirini izleyen her deneyimle daha güçlenip, daha sevgi dolu olabileceğimiz bir zaman olarak görürüz. Siz 'Neden?' diye düşünürsünüz. Biz de bunu, 'Kendi sonucunuzu çıkarıp, kendi yaşamınızı seçmeniz için' diye yanıtlarız."

Şefimiz bunun üzerine söze karışarak, "Bizler de görmek ve bilmek istiyoruz," dedi.

Dostumuz sözlerine şöyle devam etti: "Bu andan itibaren, iyi yaşanmış hayatın hedefinin tüm anlamını göremeyen ya da kavramayanlar için belli dersler vardır. Bu bir sofuluk, çilecilik, ayrılık ya da üzüntü yaşamı anlamına gelmez. Bu tüm üzüntü ve acıların ebediyen bırakıldığı, sevinç ve mutluluk dolu bir başarı yaşamı anlamına gelir."

Sonra, o daha coşkulu bir ruh haliyle şöyle dedi: "Siz görme ve bilme arzunuzu ifade ettiniz. Bu arzu ifade edilir edilmez gerçekleştirilir. Ben bu topluluğa bakarken aklıma kutsal kitabınızda ifade edilmiş bir düşünce geliyor: 'İki ya da üç kişinin Benim Adıma toplandığı yerde ben de olacağım.' Bu söz, genelde, uygulanacağına, öylesine bir söz olarak görülmüştür. Sizin İsa'nın öğretileri konusunda yaptığınız büyük yanlış, eğer isterseniz, onları şimdi burada, gün-

lük yaşamınızda uygulayabileceğinizi bilmek yerine, onları -ölümden sonra kazanılabilecek bir şeyi anlatan efsanevi ve mistik şeyler olarak görerek- bulanık ve sisli geçmişe terk etmiş olmanızdır.

Şunu anlamanızı isteriz ki, bizler İsa'nın, Mesih olarak, kendi idrakiyle, başka halkların peygamberleri ve bilgeleri tarafından şu ya da bu ölçüde ortaya konulmamış bir yaşam düzeyini ya da koşulunu temsil ettiğini iddia etmiyoruz. Bizim onun yaşamının üzerinde durmamızın, ondan örnekler vermemizin nedeni, onun sizin daha iyi anlayabileceğiniz bir yaşam olmasıdır. Onun yaşamından söz etmemizin tek amacı, bu üstadın yaşamının ve deneyiminin, onun öğretilerinin canlı örneği olmasıdır, bu iman-ilham-edici olgudur. Bu yüzden, Hristiyan düşüncesini yüzyıllardır etkileyip koşullandıran dolaylı-kefarete* dogması, bu kurgusal dogma, Dağdaki Vaaz'ın** ya da Müsrif Oğul Meseli'nin*** yazarına yüklenemez.

Hristiyan düşüncesinin liderleri İsa'nın takipçilerini saptırarak, onların onun öğretilerini pratikte uygulamalarını ve Tanrı gücünü araştırıp keşfetmelerini engellemişlerdir. Onlar İsa'nın takipçilerine, bu öğretilerin dayandığı yasanın herkesin anlayıp yaşamında deneyimleyebileceği tam bir bilim olduğunu öğretmek yerine, bu öğretileri sadece, İsa'nın Havarileri'nin deneyimleri olarak görmeyi öğretmişlerdir.

Uzakdoğulular ise dinlerinin bilimsel aşamasını çalışmalarının en yüksek hedefi yaptılar. Böyle yaparak da öteki

* Sanırım, bununla, Hz. İsa'nın insanların günahlarını bağışlatmak için kastedildiği, ayrıca Tanrı'ya ancak onun aracılığıyla ulaşılabileceği inancı kastedilmektedir.

** Bu vaazda, "Tanrı'yı gör" derken, Hz. İsa, insanın kendi içindeki Tanrı'yı görüp, tanrısallığını idrak etmesi gerektiğini ifade ediyordu. Bu vaazın yeni çağa uygun geniş bir açıklamasını yine Akaşa Yayınları tarafından yayınlanan Kryon dizisinin üçüncü kitabında 100. sayfada yer alan "Kutlu Bildirimler" başlıklı bölümde bulabilirsiniz.

*** Bkz. Birinci Cilt, s. 147. (Ç.N.)

aşırı uca düştüler. Böylece her iki taraf da kendi dinini mucizevi ve doğaüstü âleme terk etmiştir. Bir taraf bütünüyle ahlaki yanla meşgul olurken, diğeri yalnızca bilimsel yanla meşgul olmuştur. Böylece, her iki taraf da işin özünü, yani gerçek Ruhsallığı dışlamıştır.

İster Budist ister Hristiyan manastırlarında olsun, inzivayı, sofuluğu, çileciliği ve dünyadan kopuşu içeren manastır yaşamı ne bir gerekliliktir, ne Ruhsal aydınlanmaya erişmenin doğru yoludur, ne de İsa tarafından ortaya konulmuş bilgelik ve güç dolu kusursuz bir yaşamın gerçekleştirilmesidir.

Bu manastır sistemleri binlerce yıldır mevcuttur, ancak onlar sıradan insanları ruhen yükseltme konusunda, asla, İsa'nın öğretilerinin, onun bu dünyada kaldığı kısa süre içinde sağladığı kadar çok başarılı olamamışlardır.

İsa'nın onların tüm öğretilerini benimsediği, inisiyasyonlardan geçtiği ve sözde kutsal gizemleri, ritüelistik törenleri incelediği çok iyi bilinir. Ta ki Osiris'in öğretilerini bulana dek. Bunlar ona, kendini tüm ritüelistik ve maddesel tapınma biçimlerinden uzak tutan bir rahip tarafından yorumlanmıştı.

Bu rahip, Mısır Kralları'nın Birinci Hanedanlığı'ndan Kral Thoth'un bir takipçisiydi. Kral Thoth, Mısır İmparatorluğu'nu ilan ettiğinde, bunu halkın haklarını zorla gaspeden bir diktatörün gücü altında yapmıştı. Yüzyıllar önce bu halk Osiris ve takipçilerinin rehberliği ve yönetimi altında birlik ve kardeşlik içeren muhteşem bir uygarlık kurmuş ve sürdürmüştü. Bu insanlar saf beyaz ırktı ve daima İsraililer olarak bilinirlerdi, ki İbrani ırkı onların bir bölümüdür. Yani, İsraililer Musevi değildi, ama Museviler onların bir kabilesiydi. Thoth, halkını bilgece yönetti ve Osiris'in öğretilerini sürdürmeye çalıştı ama, onun döneminden sonra, onu iktidara getirmiş olan Mısırlılar -ya da güneyden gelen koyu renkli

göçebe aşiretler- hâkimiyet kazanırken, karanlık ve maddi anlayış içeri nüfuz etti. Bundan sonra gelen hanedanlar Osiris'in öğretilerinden koptular, yavaş yavaş, güneyden gelen ırkın karanlık anlayışını kabul ettiler, ve en sonunda tamamen kara büyü uygular oldular. Çok geçmeden, tüm böyle krallıkların yıkılması gerektiği gibi, onların krallığı da yıkıldı.

İsa, bu rahibi ve onun öğretilerini dikkatle dinledikten sonra, onların derin, içsel anlamını görüp kavradı. O, ayrıca, Buda'nın öğretilerden edindiği içgörüle, bu iki öğreti arasında büyük bir benzerlik olduğunu da gördü. O zaman, o günlerde kullanılan eski kervan yolu üzerinden Hindistan'a gitmeye karar verdi.

Orada o Buda'nın, makul bir saflık derecesinde korunmuş öğretilerini inceledi. İnsan tarafından zorla yüklenmiş ritüelistik şekillere ve dogmalara rağmen, dinin tek bir kaynağı olduğunu, ve bunun Baba diye adlandırdığı içimizdeki Tanrı olduğunu anladı. O zaman o tüm şekilleri bıraktı, ve doğrudan Tanrı'ya, bu sevgi dolu hedefin özüne yöneldi. Çok geçmeden, bunun uzun yıllar boyunca, ruhban sınıfın halkı cehalet içinde tutmak, böylece onlara hükmedebilmek için onlara zorla kabul ettirdiği dogmalardan, ritüellerden, inançlardan ve inisiyasyonlardan ağır ağır binbir çabayla geçmeyi gerektirmediğini anladı. Aradığı şeyin kendi içinde bulunduğunu idrak etti. Mesih olabilmek için Mesih olduğunu ilan etmesi gerektiğini anladı. Sonra, fiziksel bedeninin bu anlayışı içerebilmesi için, aradığı yaşamı saf bir yaşam güdüsüyle, düşünceyle, sözle ve eylemle yaşaması gerektiğini idrak etti. Bunu idrak ettikten sonra ise, gidip bunu tüm dünyaya ilan edecek cesareti buldu.

Onun bu idraki kimden ya da nereden aldığı önemli değildi. Önemli olan ortaya konulan işti, başka birinin yapmış olduğu değil, onun yapmış olduğu işti. Sonuçta, desteklediği,

uyandırmaya çalıştığı sıradan insanlar onu seve seve dinlediler. O, yol gösterici prensiplerini Hindistan'dan, İran'dan ya da Mısır'dan alıp kendine mal etmedi. Onların öğretileri, onu kendi tanrısallığını, herkesin içindeki Mesih'i görmeye yönlendiren dışsal bir etkendi.

Osiris otuz-beş bin yıl önce Atlantis'de doğmuştu. Yaşadığı dönemden çok sonra onun hayatını yazan tarihçiler onu, harika işlerinden dolayı, bir tanrı olarak adlandırdılar. Osiris, İnsanın Anayurdu'nda anlayışlarını temiz tutmuş yüksek düşünceli varlıkların soyundan geliyordu.

Aynı şey geçmişten günümüze aktarılan mitolojik karakterlerin büyük bir bölümü için geçerlidir. Onların işleri ve karakterleri, onlarla ilgili öykülerin tekrarlanması ve dilden dile çevrilmesi sonucunda çarpıtılmıştır. Onların işleri ve başarıları, daha derin anlamı kavrayıp bunların gerçek hâkimiyet alanında insan için tanrısal bir biçimde doğal şeyler olduklarını göremeyenler tarafından doğaüstü şeyler olarak görülmüştür.

Tarihçiler Osiris'i ilahlaştırmış, sonra onun suretlerini, putlarını yapmaya başlamışlardı. Bu putlar, başlangıçta, onun temsil ettiğı şeyi simgeliyorlardı. Sonra, yavaş yavaş, bu putlar zihinlerde sabitleşti, onların simgelediğı ideal unutuldu ve geriye boş idol kaldı.

Buda da, zamanından çok sonra tarihçiler tarafından ilahlaştırılmış bir başka varlıktır. Onun oluşturulan suretleri, putları sonuçta ideal yerine idole tapınılmasına yol açmıştır. Yine, geriye boş idol kalmıştır. Aynı şey işaretler ve simgeler için de geçerlidir.

Buda'nın aldığı öğretiler, Osiris'in öğretilerinin geldiğı aynı kaynaktan, ama farklı bir biçimde gelmiştir. Buda'nın aldığı öğretiler Naakaller tarafından Anayurt'tan direkt olarak Burma'ya getirilmiştir. Osiris'in ataları Anayurt'ta yaşadıklarından, onun öğretileri kendisine direkt olarak gelmişti,

ve o genç bir adamken bu öğretileri incelemek için Anayurda gitmiştir. Çalışmalarını bitirdikten sonra evine geri dönmüş, Atlantisliler'in lideri olmuş ve çevrelerindeki koyu renkli ırklar tarafından etkilenererek yavaş yavaş karanlık anlayışa kayan halkı tekrar kendi içlerindeki Tanrı'ya tapınmaya yönlendirmiştir.

Musa da, kendi zamanından sonra takipçileri ve tarihçiler tarafından ilahlaştırılmış bir başka ruhani liderdi. O bir İsraili idi ve Babilliler'in kayıtlarıyla bağlantı kurup öğretilerini bu kaynaktan almıştı. Bu kayıtlar Kutsal Kitap'ın (Kitab-ı Mukaddes) bir bölümünü oluşturur. Musa'nın bu kayıtlardan görüp öğrendiği şey yine onun tarafından aynı sözlerle yazılmıştı. Ancak, onun ortaya koyduğu olgular çevirmenler tarafından kötü bir biçimde çarpıtılmıştır. Ben devam edip böyle birçok örnek verebilirim.

İsa, tüm bu varlıkların öğretilerini alıp öğrenmiş, sonra kendine özgü bir tarzda, onların özüne yönelmiştir. O, diğerlerinden bir adım daha ileri giderek, bedenini, onun çarmıha gerilmesine izin verebilecek noktaya dek yüceltmiş, sonra onu muhteşem bir biçimde yeniden diriltmiştir.

Osiris'in, Buda'nın ve İsa'nın öğretilerini incelediğinizde arada birçok benzerlik bulabilirsiniz; aslında, zaman zaman aynı sözcüklerin kullanıldığını da görebilirsiniz. Peki, onlar birbirlerinden kopya mı çekmişlerdir? Öğretiler onlara dışsal olandan içsel olana giden yolu göstermiştir. Sonra onlar tüm öğretiyi, tüm kopya edişi bırakıp, hepsinin ötesine geçmiş olmalılar. Eğer onlar görüp öğrendikleri şeyi kopya edip incelemiş ve sonra hepsinin kendi içlerindeki Tanrı'dan geldiğini görememiş olsalardı, hâlâ çalışıp inceliyor olurlardı ve onların yaşamları ve deneyimleri asla kaydedilmezdi.

Hepsi aynı deneyimden geçti, takipçileri onları dünyevi krallıkların kralları yapmak istediler; ama onlar bunu hiç umursamayıp, neredeyse aynı sözcüklerle aynı düşünceyi

ifade ettiler: 'Benim krallığım maddesel değil, Ruhsal'dır.' Osiris'le ilgili olarak iş o kadar ileri götürülmüştür ki sonraki tarihçiler onu bir Mısır kralı olarak kaydetmişlerdir."

Burada konuşma sona erdi ve, hep birlikte kalkıp, Tau Haçı Tapınağı'na doğru yürüdük. Birinci kattaki odaya vardığımızda, dostumuz şöyle dedi: "Bu tapınağın bir odasından diğerine çıkarken, lütfen şunu hatırlayın ki hiçbir insan bir diğerine herhangi bir hak bahşedemez. Anlayışınızı geliştirerek, her insanla eşit olduğunuzu ve kendi haklarını ya da sahip olduğu şeyi size bahşetmeye kalkışan kişinin tutarlı olmadığını, çünkü size veremeyeceği bir şeyi vermeye kalkıştığını göreceksiniz. Bir insan, kardeşine, onun vizyonunu genişletecek şekilde yol gösterebilir, ama ona kendi sahip olduğu şeyi bahşedemez."

O sırada ikinci kattaki odaya çıkmıştık, orada yine köyden gelmiş dört dostumuzu bulduk. Birkaç dakika kadar sohbet ettikten sonra, herkes yerine oturdu ve öğretmenimiz sözlerini bıraktığı yerden sürdürdü: "Tüm tarihinizde İsa kadar sivrilmiş bir karakter yoktur. Siz takviminizi bile -İsa'dan önce ve İsa'dan sonra diye- onun doğum tarihine göre oluşturdunuz. O halkınızın büyük çoğunluğu tarafından idoleştirilmiş, putlaştırılmıştır ve işte onların yanlışa düştükleri nokta da budur. O, idol olmak yerine, ideal olmalıdır; bir puta dönüştürülmek yerine, o sizin için gerçek ve canlı olmalıdır, çünkü o aslında bugün de çarmıha gerildiği aynı bedende yaşamaktadır. Bu büyük üstat hâlâ yaşamaktadır ve sizinle görüşüp konuşabilir. Birçok kişinin düştüğü büyük hata şu ki, onlar İsa'nın yaşamının çarmıhta ıstırap ve ölümlerle son bulduğunu düşünmekte, onun yaşamının daha büyük bölümünün yeniden dirildikten sonraki bölüm olduğunu tamamen unutmaktadırlar. O bugün, daha önce yapmış olduğundan çok daha fazla öğretebilir ve şifa verebilir. Eğer isterseniz, istediğiniz zaman onun huzurunda olabilirsiniz."

Eğer ararsanız, onu bulacaksınız. O size varlığını zorla dayatabilecek bir kral değil, size ve dünyaya yardım etmeye daima hazır olan kudretli bir kardeşimizdir. Bu üstat ölümlü, dünyevi katta yaşarken, çok az kişiye erişebilmişti. Bugün ise o kendisini arayan herkese erişebilir.

Büyük Üstat, 'Ben neredeysem, siz de oradasınız,' dememiş miydi? Bu onun uzaklarda, erişmek için ölmeniz gereken, cennet denen bir yerde bulunduğu anlamına mı gelir? Hayır, o sizin bulunduğunuz yerdedir ve sizinle yürüyüp konuşabilir. Görüşünüzü biraz daha yükseltin ve ufka doğru genişletin; eğer kalbiniz ve düşünceniz içtenlikle onunla birlikteyse, onu göreceksiniz. Bakın, şimdi onunla gerçekten birlikte olabilir ve konuşabilirsiniz. Eğer ona yakından bakarsanız çarmıhın, mızrağın ve dikenlerin açtığı yaraların çoktan iyileştiğini, tamamen geçtiğini göreceksiniz, ve onun çevresine yaydığı pırl pırl sevgi ve mutluluk size tüm o yaraların unutulduğunu ve bağışlandığını söyleyecektir."

Dostumuz sustu ve herkes beş dakika kadar derin bir sessizliğe gömüldü. Sonra oda daha önce görmediğimiz bir parlaklıkla aydınlanmaya başladı. Ve bir ses işittik. İlk önce bu ses uzaktan gelir gibiydi ve belli belirsiz duyuldu. Dikkatimizi ona çekildikten ve düşüncelerimizi ona yönelttikten sonra, ses çok belirgin hale geldi ve güçlü bir biçimde duyuldu.

Araştırma grubumuzdan biri, "Kim konuşuyor?" diye sordu. Dostumuz, "Lütfen sessiz olun. Sevgili Üstat, İsa konuşuyor," dedi. Bu yanıt üzerine tüm grup adeta yerimizde donakaldık. O anda yaşadığımız şaşkınlığı size sözlerle ifade etmem mümkün değil. Biz o haldeyken, yine dostlarımızdan biri, "Evet, Büyük Üstat konuşuyor," dedi.

Sonra o ses konuşmayı sürdürdü: "Ben, 'Ben yolum, gerçeğim ve yaşamım,' dediğimde, amacım insanlığa benim tek gerçek ışık olduğum düşüncesini aktarmak değildi. Tan-

rı'nın Özü'ne (Spirit) sahip herkes Tanrı'nın çocuğudur. Ben, 'Ben kusursuz oğulum, Baba'nın çok hoşnut olduğu tek çocuğuyum,' dediğimde, bütün niyetim insanlığa Tanrı'nın çocuklarından birinin kendi tanrısallığını gördüğü, anladığı ve sahiplendiği; onun Tanrı'da, yani her şeyin büyük Baba-Ana Présibi'nde yaşadığı ve var olduğu; bunu görerek Mesih, yani Tanrı'nın Çocuğu olduğunu söylediği, ve yürekten, değişmez bir amaçla bu yaşamı yaşayıp, iddia ettiği şey haline geldiği düşüncesini aktarmaktı. O tamamen o ideal üzerinde odaklanarak, tüm bedenini o idealle doldurmuş, ve amaçlanan sonuç gerçekleşmişti.

Birçoklarının beni görmemiş olmalarının nedeni, onların beni bir kaidenin üzerine koyup bana tapınmaları, ve yanına yanaşılmaz kılmış olmalarıdır. Onlar beni mucizelerle ve gizemle kuşatmışlar, ve böylece beni yürekten sevdiğim sıradan insanlardan çok uzağa yerleştirmişlerdir. Ben o insanları sözlerle ifade edilemez bir sevgiyle seviyorum. Ben onlardan uzaklaşmadım. Onlar benden uzaklaştılar. Onlar perdeler, duvarlar, araçlar, ve benim ve bana yakın olan sevgili varlıkların suretlerini ve putlarını oluşturdular. Onlar bizi öylesine bir efsane ve gizemle kuşattılar ki, sonunda insanlara çok uzak göründük ve onlar bize nasıl yaklaşacaklarını bilemediler. Onlar sevgili anneme ve çevremdeki diğer varlıklara dua edip onlardan yardım diliyor, ve böylece bizi tümüyle fani düşünce içinde tutuyorlar. Oysa aslında, bizi olduğumuz gibi tanısalardı, bizimle el sıkışabilirlerdi. Eğer tüm batıl inançları ve itikatleri bırakıp, bizi olduğumuz gibi tanısalardı, sizin gibi bizimle karşı karşıya gelip konuşabilirlerdi. Bakın, bizler hiçbir zaman, sizin şimdi bizi gördüğünüz halimizden farklı değiliz. Tüm dünyanın bunu bilmesini ne kadar çok isterdik. O zaman nasıl bir uyanış, nasıl bir yeniden-birleşme, nasıl bir şölen olurdu!

Sizler bizleri o kadar uzun bir zamandır gizemle kuşat-

tınız ki bu konuda kuşku ve inançsızlığın hâkim hale gelmiş olmasında şaşılacak bir şey yok. Sizler bizim suretlerimizi ve putlarımızı ne kadar çok yapar ve bizi ne kadar çok ölümlle kuşatır ve yanına yaklaşılmaz kılırsanız, kuşku ve gölge o kadar derin bir biçimde yayılacak, batıl inanç uçurumu o kadar açılacak ve geçilmesi daha zor hale gelecektir. Oysa bizler sizin aranızda yaşıyoruz, ve bizi ya da sevdiğimiz varlıkları kuşatan hiçbir gizem yoktur.

Birçokları benim hayatımın sadece çarمیhta son bulan bölümünü görür, daha büyük bölümün şimdi olduğum halimle geçtiğini unuttur; bu varlığın o ıstıraplı görünen ölümden sonra hâlâ yaşadığını unuttur. Oysa, yaşam yok edilemez. O hep devam eder ve doğru yaşanmış bir yaşamla beden ne bozulur ne de ölür. Beden, et ve kemik bile ölümsüz hale getirilip, asla değişmez kılınabilir.

Sevgili Pilatus,* bu işten sıyrılıp, 'Onu alıp götürün ve kendiniz çarمیha gerin, ben onda hiçbir suç bulamıyorum,' dediğinde, o anda tarihi yazdığını ya da kehaneti gerçekleştirdiğini hiç bilmiyordu. Sonuçta o, birçoklarıyla birlikte, benim çektiğimden çok daha fazla ıstırap çekti. Ancak, hepimizin burada aynı yerde birlikte durmamızdan anlayacağınız gibi, tüm bunlar geçti, unutuldu ve bağışlandı."

O sırada iki kişi öne çıktılar ve gelip İsa'nın iki yanında durdular. İsa, bir elini onlardan birinin omzuna koyarak, "Bu sevgili kardeşimiz hep benimle birlikteydi," dedi. Sonra ikinci kişiyi işaret ederek şöyle devam etti: "Oysa bu gözleri açılana dek birçok deneyimden ve sınavdan geçti. Ancak, gözleri tamamen açıldıktan sonra, o hızla gelişip bize katıldı. Biz onu tüm diğerlerini sevdiğimiz aynı sevgiyle seviyoruz."

Sonra bir başka varlık ağır ağır ilerleyip İsa'nın yanında durdu. İsa ona doğru dönüp, kollarını iki yana açarak, "Sevgili Pilatus" dedi. Sonra, her ikisi, bizim şaşkın bakışla-

* Pilatus: İsa'nın ölüm hükmünü halka bırakan Roma valisi. (Ç.N.)

rımızın önünde, kesinlikle, tam bir dostlukla kucaklaştılar.

Sonra Pilatus dönüp kısa bir süre bize baktı ve ardından şöyle dedi: "Ben o gün, Roma valisi olarak, İsa ile ilgili kararımı bildirip yükü sırtımdan attıktan sonra yıllar boyunca sıkıntı ve ıstırap çektim. Madde âlemindeyken çok azımız sorumluluktan kurtulma çabasıyla başkalarının üzerine nasıl gereksiz yükler yüklediğimizi fark ederiz. Ancak, gözlerimiz açıldıktan sonra, işin içinden sıyrılmaya çalışıp, kendi sorumluluklarımızı ve yüklerimizi başkalarının üzerine ne kadar çok yüklemeye çalışırsak, o kadar büyük yüklerin bizim üzerimize yüklendiğini idrak ederiz. Benim gözlerim açılıp bu gerçeği görene dek aradan usandırıcı yıllar geçti; ama gözlerim açıldığı gün ben sevinçten adeta bir vecit hali yaşadım ve bu mutluluğum hâlâ o günkü gibi devam ediyor."

Sonra daha önce de iki kez duyduğumuz o görünmez semavi koro birden sesini yükselterek coşkuyla bir ilahi söylemeye başladı. Duyduğumuz huşu verici melodinin güzelliği sözcüklerle tarif edilemezdi. Bir süre sonra, İsa öne çıkıp şöyle dedi: "Beni çarmıha germiş olanları çok uzun zaman önce bağışlamış olduğumu bilmiyor musunuz? O zaman neden hepiniz benim bağışladığım gibi bağışlamadınız? Ben, 'Bu iş bitti' dediğimde, bu tam bir bağışlamaydı. Beni neden olduğum gibi, yani çarmıha çivilenmiş olarak değil de, tüm ölümlülüğün, tüm faniliğin üzerine yükselmiş olarak görmüyorsunuz?"

Ve yine o görünmez koro o ilahiyi sürdürdü: "Selam, selam size Tanrı Çocukları. Tanrı'yı selamlayın ve O'na şükredin. Onun hükümranlığı insanlar arasında ebediyen sürecektir. İşte, bakın, Tanrı daima sizinle birlikte dir." Ve bu semavi ilahi devam ederken, sözcükler odanın duvarlarında derin derin yankılandı.

Bu uzakta yaşanan, belirsiz, neredeyse görünmez bir

sahne değildi. Bunların hiçbiri bizden uzaktaki bir sahnede sergilenmemiştir. Hepsi gerçekten o odada bulunuyordu, çünkü sonuçta bizler onlarla el sıkıştık ve konuştuk. Bizimle onlar arasında görebildiğimiz tek fark, onlardan çevreye yayılan özel ve garip bir ışıktı, ve o bulunduğumuz odadaki ışığın kaynağı olarak görünüyordu. Ortalıkta hiçbir gölge görünmüyordu. Onların bedenlerinde garip bir yarı saydamlık vardı, ve onlara dokunduğumuzda ya da ellerini tuttuğumuzda, etleri bir kaymaktaşı (yarısaydam beyaz taş) hissini veriyordu. Yine de, bu sıcaklık, ve sevgi dolu bir parlaklık içeriyordu ve bu aynı sıcaklık onların çevrelerindeki her şeyi kaplıyordu. Onlar dışarı çıktıktan sonra bile, bu sıcaklık ve ışık varlığını sürdürdü. Ondan sonra o odaya girdiğimiz her seferinde grubumuzdan bazıları bundan söz ettiler.

Kısa bir süre sonra, bir gün araştırma grubu olarak o odada toplandık ve o odanın bizi nasıl etkilediğinden söz ediyorduk ki, Şefimiz bana, "Bu olağanüstü, ilahi bir etki!" dedi. O herkesin hislerini ifade etmişti ve artık bu konuda başka bir şey söylenmedi. O sonbahar oraya geri döndüğümüzde, bu oda bize kutsal bir sığınak gibi göründü ve orada uzun saatler geçirdik.

Diğerleri odadan çıkarken biz grup olarak bekledik. Pilatus odadan çıkarken Şefimize ona katılmasını işaret etti ve hepsi birlikte merdivenden birinci kata indiler, sonra o aralıktan ve tünelden geçerek dışarı çıktılar ve dış merdivenden aşağı indiler. Sonra, sanki bu toplantı sıradan bir olaymış gibi, herkes her zamanki gibi dağıldı.

Konuklarımız gittikten sonra, bizler evini bizimle paylaşan hanımın, evsahibemizin çevresinde toplandık ve her birimiz yaşadığımız bu harika akşam için elini sıkarak ona hararetle teşekkür ettik. Grubumuzdan biri, "Düşüncelerimi ve hislerimi ancak dar bakış açımın, fani görüşümün tamamen paramparça olduğunu söyleyerek ifade edebilirim," dedi. Bu

sözler açıkça hepimizin düşüncelerini ifade ediyordu. Ben o gün ne düşüncelerimi ve hislerimi ifade etmeye, ne de onları kaydetmeye kalkıştım. Bunları hayal etmeyi okura bırakıyorum. Evsahibemizden ayrılıp odalarımıza çekildikten sonra da hiçbirimiz tek bir söz etmedik. Doğrusu, her birimiz önümüzde tamamen yeni bir dünyanın açılmış olduğunu hissederek gibiydik...

Bölüm 2

Ertesi sabah kahvaltı için bir araya geldiğimizde, evsahibemize önceki akşam yaşananlarla ilgili sorular sorduk, ve ondan, İsa'nın böyle gelmesinin nadir görülen bir şey olmadığını öğrendik; evsahibemiz, onun sık sık geldiğini ve diğerlerinin yaptıkları şifa çalışmalarına katıldığını açıkladı.

Kahvaltıdan sonra evsahibemizin yanı sıra iki hanımın daha o gün bizimle birlikte tapınağa geleceklerini öğrendik. Biz evden ayrılırken, iki adam geldi. Bunlardan biri, evsahibemize, köyde hasta bir çocuğun olduğunu ve çocuğun onu görmek istediğini söyledi.

Hep birlikte, adamları izleyerek bu çocuğun evine gittik ve onun gerçekten çok hasta olduğunu gördük. Evsahibemiz ona doğru yürüyüp ellerini uzattı. Annesi çocuğu onun kollarına verdi. Az sonra küçük çocuğun yüzü bir anda aydınlandı. Sonra o evsahibemize sıcaşık sokuldu ve birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı. Evsahibemiz çocuğu annesine geri verdi, ve yine hep birlikte tapınağa doğru yola koyulduk. Yolda giderken o şöyle dedi: "Ah, eğer bu sevgili insanlar bize güvenip bel bağlamak yerine, bu işi kendileri idrak edip yapabilsediler, bu onlar için çok daha iyi olurdu. Onlar, acil bir durum ortaya çıkana dek bizi tamamen yalnız bırakıyorlar, ancak böyle bir durum ortaya çıktığında bize başvuruyorlar. Tabii, bu da iyi, ama bu onlara kendine-güven denen şeyi vermez. Biz onların kendilerine güvendiklerini görmeyi

çok isteriz, ama onlar her bakımdan çocuk gibiler..."

O sırada tapınağa çıkan merdivenin başına varmıştık. Yukarı çıkıp tünele girdik. O iki adam da bize eşlik ediyordu. Bu tünel kayalığın içinden geçtiğinden, onun karanlık olacağını varsaymak doğaldı. Ama, o epey ilerideki nesnelere görebileceğimiz kadar yeterince aydınlatılmıştı; ve bu ışık tüm çevremizdeymiş gibi görünüyordu, çünkü etrafta bizden yayılan tek bir gölge görünmüyordu. Bunu önceki gün fark etmiştik, ama bu konuda kimse bir şey söylememişti. O gün sorduğumuzda ise, bize, ışığın tıpkı görüldüğü gibi çevremizde bulunduğu, ve içeride kimse yokken tünelin karanlık olduğu söylendi.

Tünelden geçip merdivenlerden çıkarak üçüncü kattaki odaya vardık. Bu oda aşağıdaki iki odadan biraz daha büyüktü ve iki duvar boyunca birçok yazılı tablet istiflenmişti. Bu odanın arkasında bir başka büyük odanın bulunduğunu gördük ve daha sonra bu odanın da benzer tabletlerle dolu olduğunu öğrendik. Bu tabletler kıvılcı koyu-kahve renkteydi ve çok iyi sırlanmışlardı. Bazıları 35x60 santimetre büyüklüğünde ve beş santimetre kalınlığındaydı, ve her biri dört-buçuk ila beş-buçuk kilo ağırlığındaydı. Diğerleri çok daha büyüktü. Onlara bakarken, bu tabletlerin dağların üzerinden buraya nasıl nakledilmiş olduklarını merak ettik. Bu merakımızı ifade edince, bize onların dağlar aşarak buraya nakledilmedikleri, onların buraya dağlar yükselmeden önce Gobi toprakları henüz verimliken ve yerleşik bir halka sahipken getirildikleri söylendi. Sonra, dağlar yükseldikten uzun bir zaman sonra, bu tabletler yok edilme olasılığına karşı korunmak üzere bu tapınağa taşınmışlardı.

Söylendiğine göre, dağlar yükselmeden önce, depremlerin yol açtığı dev dalgalar ülkenin bir bölümünü tümüyle harap ederek nüfusun büyük bölümünü yok etmişti. Sağ kalanların dünyayla bağlantıları kesilmiş, geçim vasıtalarından

yoksun kalmışlardı ve onlar şimdi Gobi'yi yağmalayan eşkiya çetelerinin ataları olmuşlardı. Yine söylendiğine göre, Büyük Uygur İmparatorluğu bugün Himalayalar'ın ve Gobi'nin bulunduğu yerde kurulmuştu. Yüksek bir uygarlık düzeyine sahip bu halkın yaşadığı büyük kentler orada kurulmuştu, ve depremler ile dev dalgalar bu kentleri yok ettikten sonra rüzgârların sürüklediği kum yığınları kentlerin kalıntılarını da örtmüştü. Biz daha sonra bu tabletlerden bizim dilimize çevrilen yer tariflerini aldık ve çıktığımız araştırma seferi sonucunda bu kentlerden üçünü bulduk; ve inanıyoruz ki bir gün, daha başka kazılar da yapıldığında, bunlar bu kayıtların doğruluğunu kanıtlayacaktır. Bu kayıtlara göre, bu uygarlığın tarihi yüzbinlerce yıl öncesine dayanıyordu. Bu, söz konusu araştırma üzerine yazılmış bir kitap olmadığından, sanırım, biraz konu dışına çıktım.

O gün bize değişik odalar gösterildi. Genel sohbet sırasında, sabah grubumuza katılan iki adamdan birinin Vaftizci Yahya'nın yaşamış olduğu köyde karşılaştığımız, o eski kayıtları tutan dostumuzun torunlarından biri olduğunu öğrendik. Chander Sen adlı bu adam ilerlemiş bir yaşın her belirtisini gösteriyordu ve bu durum bizim merakımızı uyandırmıştı.

Birinci kattaki odaya dönerken, Şefimiz, "Bir arzu ifade edilir edilmez gerçekleşebilir mi?" diye sordu. Evsahibemiz, "Eğer arzu doğru biçimde ortaya konulmuşsa gerçekleşecektir" dedi ve sözlerine devam ederek, arzunun bir dua biçimi olduğunu, onun İsa'nın da geçmişte kullandığı doğru dua biçimi olduğunu, onun dualarının daima yanıtlanmış olduğunu; daima yanıtlanan bir duanın doğru dua olması gerektiğini, dolayısıyla bilimsel olması gerektiğini ve, eğer bilimselse, değişmez yasaya göre olması gerektiğini söyledi.

Sonra o, konuşmasını sürdürerek şöyle dedi: "Bu yasa, 'Bildiginizde, duanız yerine getirilir,' ve 'Her neyi arzu edi-

yorsanız, dua ettiğinizde, onu alacağınızı bildiğinizde, ona sahip olacaksınız,' sözleriyle ifade edilmiştir. Eğer biz, olumlu bir biçimde, her neyi istemişsek onun zaten bizim olduğunu bilirsek, yasaya uygun olarak iş görmüş oluruz. Eğer arzu gerçekleşmişse, o zaman yasanın yerine getirildiğini de biliriz. Eğer arzu gerçekleşmemişse, o zaman yanlış bir biçimde istediğimizi bilmeliyiz. Burada hatanın Tanrı'da değil, bizde olduğunu bilmeliyiz.

O zaman talimat şöyledir: 'Sen Tanrı'nı tüm kalbinle, tüm ruhunla, tüm zihninle, ve tüm gücünle seveceksin.' Şimdi -kötü beklentilerle, korkuyla ve inançsızlıkla değil- mutlu, özgür, şükran dolu bir kalple, ihtiyaç duyduğun şeyin zaten senin olduğunu bilerek kendi ruhunun derinliklerine inmeli-sin.

İşin sırrı bir'liğe ulaşmaktır; bir'lik bilincine erişmek ve sonra, tüm dünya size karşı çıksa da, onu kararlı bir biçimde tutmak ve ondan asla sapmamaktır. İsa, 'Ben kendi başıma hiçbir şey yapamam. İşi yapan benim içimdeki Baba' dır,' demiştir. Tanrı'ya iman edin. İman edin ve kuşkuyla düşmeyin. İman edin ve korkmayın. Tanrı'nın gücünün bir sınırı olmadığını hatırlayın. Her şey mümkündür.

Arzunuzu ifade ederken olumlu sözcükler kullanın. Arzu ettiğiniz mükemmel durum:dan başka bir şeyi ifade etmeyin. Sonra ruhunuza sadece ve sadece o mükemmel tohum fikri ekin. Hastalığınızın iyileşmesini değil, mükemmel sağlığı tezahür ettirmeyi; uyumsuzluktan, sefaletten ve sınırlamalardan kurtulmayı değil, uyumu ifade etmeyi ve bolluğu yaratmayı isteyin. Tüm o olumsuz durumları eski bir giysiyi çıkarıp atar gibi fırlatıp atın. Onlar eski ve artık size küçük gelen, aşır geride bırakmanız gereken şeylerdir; onları sevinçle çıkarıp atabilirsiniz. Onlara dönüp bakmayın bile. Onlar hiçbir şeydir -hiçbir şey.

Çevrenizdeki boşluğu Tanrı düşüncesiyle, Sonsuz Tanrı

ile doldurun. Sonra Tanrı sözcüğünün bir tohum olduğunu hatırlayın. O büyüyecektir.

Arzunuzun nasıl, ne zaman ve nerede gerçekleşeceğini Tanrı'ya bırakın. Sizin yapmanız gereken şey sadece istediğiniz şeyi bildirmek, ve onu istediğiniz o anda aldığınızı bileerek olayı kutsamak, yani Tanrı'ya şükretmektir. Bu sürecin tüm ayrıntıları Baba'nın işidir. Unutmayın, işi O yapar. Siz içtenlikle kendi üzerinize düşeni yapın; Tanrı'nın işini ise O'na bırakın ve O'na güvenin. İsteyin. Onaylayın. İstedığınız şey için Tanrı'ya bakın; sonra Tanrı'nın gerçekleştirdiği şeyi alın.

Tanrı'nın sahip olduğu bolluğu, bu düşünceyi hep zihninizde tutun. Eğer aklınıza başka bir düşünce gelirse, onun yerine bu, Tanrı'nın bolluğu düşüncesini geçirin ve bu bolluğu kutsayın. Eğer gerekiyorsa, arzunuz gerçekleştirildiği için sürekli olarak teşekkür edin, şükredin. Tekrar başa dönüp istemeyin. Sadece arzunuz gerçekleştiği için, Tanrı içinizde çalıştığı için, arzu ettiğiniz şeyi aldığınız için olayı kutsayın ve şükredin. Bunu sessizlik içinde ve gizlice yapın. Tanrı'ya gizlice dua edin, ve ruhunuzun sırrını gören Tanrı sizi açıkta ödüllendirecektir.

Bu iş tamamlanıp da arzunuz gerçekleştiğinde, geriye bakıp, içtenlikle verdiğiniz o zamanı en büyük hazinelerinizden biri olarak göreceksiniz. Siz yasayı kanıtlamış olacaksınız ve iman ve kutsamayla söylediğiniz sözün gücünü idrak edeceksiniz. Tanrı'nın Kendi plânını kusursuz kıldığını hatırlayın. O arzu edebileceğimiz her hayrı ve her iyi şeyi sevgiyle ve cömertçe bize akıtmıştır ve sürekli olarak akıtmaktadır. Yine O der ki: 'Beni deneyin ve cennetin kapılarını açıp size alacak yeriniz kalmayacak bollukta nimetler yağdırıp yağdıramayacağımı görün.'

Tüm Kalbimle

Varlığımın kalbinde, Baba, ben Seninle bir'im, ve Seni herkesin Babası olarak tanıyorum. Sen Öz, Ruh, Her Yerde Hazır ve Nâzır Olan, Herşeye Kâdir Olan, ve Herşeyi Bilensin. Sen Bilgelik, Sevgi ve Gerçek'sin; her şeyin ondan ve onun vasıtasıyla yaratıldığı güç, öz ve zekâsın. Sen benim özümün yaşamı, ruhumun özü, düşüncemin zekâsısın. Ben Seni bedenimde ve tüm işlerimde ifade ediyorum. Sen başlangıç ve sonsun, ifade edebileceğim tüm iyilik ve hayırsın. Ruhuma aşılana düşüncemin arzusu senin özümdeki yaşamınla gerçekleştirilir; ve zamanı geldiğinde, iman yasına uygun olarak, o deneyimimde ortaya çıkar. Arzu ettiğim hayırlı şeyin görünmez biçimde Öz'de zaten mevcut olduğunu ve görünür hale gelmek için yasanın yerine getirilmesini beklediğini ve ona şimdiden sahip olduğumu biliyorum.

Tüm Ruhumla

Şimdi söyleyeceğim sözler, Sana, Baba, arzu ettiğim şeyi ana hatlarıyla çizecektir. Bir tohum olarak o ruhumun toprağına ekilmiş ve Senin özümdeki canlandırıcı yaşamınla gelişmektedir. O mutlaka gerçekleşecektir. Ben sadece Senin Özünün -Bilgeliğın, Sevginin ve Gerçeğın- benim ruhuma girmesine izin veriyorum. Ben sadece herkes için hayırlı olanı arzu ediyorum ve şimdi Senden, Baba, onu gerçekleştirmeni istiyorum.

Baba, kendi içimde Sevgi, Bilgelik, Güç ve Ebedi Gençliği ifade etmek istiyorum. Uyum, Mutluluk ve bolluk dolu bir Refahı gerçekleştirmek istiyorum; her hayırlı arzuyu Evrensel Öz'den yaratma yönteminin anlayışını direkt olarak Senden almak istiyorum. Bu anlayışa sahip olmayı sadece kendim için değil, Senin tüm Çocuklarına hizmet edebilmek için de istiyorum.

Tüm Zihnimle

Arzu ettiğim şey zaten görünür haldedir. Ben zihnimde sadece arzu ettiğim şeyi oluşturuyorum. Nasıl bir tohum gelişimine yer altında sessizlik ve karanlık içinde başlarsa, benim arzum da şimdi ruhumun sessiz, görünmez âleminde şekilleniyor. Ben odama girip kapıyı kapatıyorum. Sessizce ve güvenle şimdi arzumu zihnimde çoktan gerçekleştirmiş olarak görüyorum. Baba, şimdi arzumun mükemmel bir biçimde resmedilmesini bekliyorum. Görünmeyen âlemde arzum şimdiden gerçekleştiği için Sana teşekkür ediyorum ve Senin bunu, Senin zengin bolluğunu paylaşabilmem, Seninle olan birliğimi idrak edebilmem, bütün çocuklarının aynı şeyi idrak edebilmeleri, ve sahip olduğum her şeyi tüm çocuklarına yardım etmek üzere akıtılabilmem için yaptığını biliyorum. Sahip olduğum her şeyi Sana sunuyorum, Baba.

Tüm Gücümle

Hiçbir eylemim ya da düşüncem arzumun Öz'de şimdiden gerçekleştiğini ve onun şimdi kusursuz bir biçimde ortaya çıktığını inkâr etmeyecektir. Ben öz olarak, ruhen, zihnen ve bedenlen arzuma sadığım. Ben Ruhsal hayrımı algıladım. Onu ruhumda kusursuz bir fikir olarak düşünüp tasarladım ve arzuma doğru düşünce formunu verdim. Şimdi kusursuz arzumu görünür hale getiriyor ve doğru biçimde tezahür ettiriyorum.

Şimdi Sevgi, Bilgelik ve Anlayışa; Yaşama, Sağlığa, Güce ve Ebedi Gençliğe; Uyum, Mutluluk ve bolluk dolu bir Refaha; ve her hayırlı arzuyu Evrensel Öz'den yaratma yöntemine sahip olduğum için Sana teşekkür ediyorum, Baba."

Burada bir an derin bir sessizlik oldu, sonra evsahibemiz konuşmasına şöyle devam etti. "Evet, eğer inanırsanız, Tanrı'nın ihtişamını göreceksiniz. Şunu anlayın ki, eğer ar-

zunuz şimdi tezahür etmemişse, hata Tanrı'da değil, kendi içinizedir. Tekrar başa dönüp istemeyin, İlyas Peygamber gibi sebat edin, kabınızı doldurulana kadar uzatın; her fani ve yanlış düşünce size karşı çıksa da, arzunuz şimdi gerçekleştirildiği için kutsamalar ve teşekkürler yağdırın. *Devam edin, sebat edin, o şimdi gerçekleşmiştir, ve inanın bana imanınız ödüllendirilmiştir; böylece imanınız giderek biliş haline gelir.*

Diyelim ki arzu ettiğiniz şey buzdur. Siz işe 'buz' sözcüğünü gelişigüzel bir biçimde söyleyerek mi başlarsınız? Eğer böyle yaparsanız, gücünüzü her yöne dağıtmış olursunuz ve hiçbir şey elde edemezsiniz. Önce arzu ettiğiniz şeyin zihinsel bir resmini oluşturmalı, bu görüntüyü elde edene dek onu yeterince uzun bir süre zihninizde tutmalı, sonra o görüntüyü tamamen bırakıp direkt olarak Evrensel Tanrı Öz'üne (esasına) bakmalısınız. Bu Öz'ün Tanrı'nın bir parçası olduğunu, dolayısıyla sizin bir parçanız olduğunu ve bu Öz'de ihtiyaç duyduğunuz her şeyin bulunduğunu; Tanrı'nın bu Öz'ü size onu kullanabileceğiniz kadar hızlı bir biçimde aktardığını; bu kaynağı asla tüketemeyeceğinizi bilin. Sonra arzularını gerçekleştirmiş herkesin, onu -ister bilinçli ister bilinçsiz olarak yapmış olsun- bu Öz'den yaratmış olduğunu bilin. Şimdi düşünceniz ve vizyonunuz tek merkezî atomda, Tanrı'da sabitlenmiş olarak, arzunuzu onun üzerine damgalayana dek o atomu tutun. O zaman o atomun titreşimini o buza dönüşene dek düşüreceksiniz. Sonra o atomun çevresindeki tüm atomlar hızla sizin arzuunuza itaat edeceklerdir. Onların da titreşimi düşecektir ve en sonunda onlar da merkezî parçacığa yapışacaklardır, ve siz böylece bir anda istediğiniz buza sahip olacaksınız. Bunun için çevrenizde bir su olması da gerekmez. Sizin sadece o ideale ihtiyacınız vardır."

Yine derin bir sessizlik oldu. Sonra bir anda odanın duvarında bir görüntü belirdi. İlk başta bu görüntü hareketsiz-

di ve biz onun üzerinde pek durmadık. Ama sonra görüntü, görüntüdeki insanlar hareket etmeye başladı ve biz onların dudaklarının konuşur gibi kıpırdadığını gördük. Birden dikkatimiz orada odaklandı ve evsahibemiz şöyle dedi: "Bu görüntü uzun zaman önce, Uygur İmparatorluğu'nun en parlak döneminde yaşanmış bir sahneyi göstermektedir. İnsanların ne kadar güzel, ülkenin ne kadar sıcak ve güneşli olduğunu görebilirsiniz. Ağacların hafif bir meltemle sallandıklarını görebilirsiniz. Renkleri bile görebilirsiniz. O zamanlar toprağı ya da üzerinde yaşayanları oradan oraya savuran şiddetli fırtınalar yoktu. Eğer iyice kulak verirsiniz, insanların konuştuklarını işitebilirsiniz, ve eğer dillerini bilseydiniz, neden söz ettiklerini de anlayabilirdiniz. Onlar hareket ederken bedensel kaslarının oynayışını bile görebilirsiniz."

Evsahibemiz sustu ama görüntüler akmayı sürdürdü. Sahneler iki dakika arayla değişiyordu, sonunda onlar bize o kadar yakın göründüler ki adeta bu görüntülerin bir parçası olduğumuzu hissettik. Birden grubumuzdan üç kişinin de içinde olduğu bir sahne belirdi. Yanılmamız, onları tanımamamız mümkün değildi. Onların seslerini duyabiliyor ve neden söz ettiklerini anlayabiliyorduk. Sonra, bunun on yıl önce Güney Amerika'da yaşanmış bir olay olduğu ortaya çıktı.

Ardından, evsahibemiz yine konuşmaya başladı: "Biz düşünce titreşimlerini atmosfere fırlatabiliriz, bunlar geçmiş olayların düşünce titreşimleriyle birleşir ve bizim titreşimlerimiz bu geçmiş düşüncelerin titreşimlerini toplayıp belli bir noktada bir araya getirebilir. O zaman siz tıpkı yaşadıkları zamanki gibi yeniden üretilmiş olan o sahneleri görebilirsiniz. Bu size olağanüstü bir şey gibi görünebilir ama, çok geçmeden, sizin insanlarınız gördüğünüz bu görüntülere benzer görüntüler ürettiyor olacaklar. Aradaki tek fark şu ki, onlar fotoğrafik ve mekanik olacaklar, oysa bizimki her ikisi de değildir."

Hristiyan düşüncesinin liderleri kendi mezheplerarası çekişmeleriyle o kadar meşguller ve her biri diğerinin başarısız olmasını sağlamaya o kadar azmetmiş ki, gerçek Ruhsal yaşamın ne anlama geldiğini neredeyse unutmuş durumdadılar. Aynı şekilde, Uzakdoğulu insanlar kendilerini felsefelerinin ezoterik, okült ve bilimsel yanına öyle kararlı bir biçimde kaptırmışlar ki, onlar da Ruhsal olanı görmezlikten geliyor, pek umursamıyorlar.

Öyle bir nokta gelecek ki, bu görüntüleri mekanik vasıtalarla mükemmellik derecesinde geliştirecek insanlardan bazıları doğru Ruhsal anlamı, eğitimsel değeri, elde edilecek yararı, ve mümkün olan başarıları görececek ilk kişiler olacaklar. O zaman az sayıdaki bu insanlar öne çıkıp ürettikleri görüntülerle bu başarıyı açıkça gösterecek cesarete sahip olacaklar. Bu aletlerin ve onları geliştiren insanların -ki şimdi onların son derece maddi olduğu düşünülüyor- gerçek Ruhsal fikrin oluşturulması konusunda insanlarınız tarafından oluşturulup geliştirilmiş etkenlerin içinde en büyük güç olduğu görülecek. Böylece, gerçekten Ruhsal olanı ortaya koymak, en büyük maddi ırkın en maddisi olarak görünenlere kalacak. Sizler yolunuza devam edip bizim düşünce gücüyle yaptığımız şeyi mekanik olarak başaracaksınız. Gelecekte siz bu konuda tüm dünyayı geçeceksiniz.

Amerika'nın kuruluşu beyaz ırkın uzun bir ayrılıktan sonra yuvaya dönüşünü betimler, çünkü o topraklar onların eski yuvaları, ve ilk büyük Ruhsal aydınlanmanın meydana gelmiş olduğu yerlerden biridir. Böylece orası en büyük Ruhsal uyanışın meydana geleceği ülkedir. Kısa bir süre sonra siz fiziksel ve mekanik gelişim konusunda tüm dünyanın çok ilerisinde olacaksınız. Siz devam edip fiziksel ve mekanik olanı geliştirip öyle mükemmelleştireceksiniz ki, sonunda Ruhsal olana sadece bir adım kaldığını göreceksiniz. O zaman geldiğinde, o bir adımı atacak cesareti de göstereceksi-

niz. Sizin, 'Gereksinim icadın anasıdır' diye bir deyişiniz var. Gereksinim sizi olanaksız görüneni yapmak zorunda kaldığınız bir pozisyona sokmuştur. Sizin başarı tarzınız, yöntemleriniz sizi çok maddi bir ulus yapmıştır. Sizin yaşam tarzınızla, bu, hayatta kalabilmeniz için gerekli olmuştur. Siz, bir ulus olarak, Ruhsal âleme temas ettiğinizde, maddi âlemde kaydettiğiniz büyük ilerlemeler çocuk oyunu gibi görünecektir. Geliştirdiğiniz güçlü fiziksel bedenlerle ve hızlı algılamayla, ırkınız tüm diğer uluslar için bir ışık olacaktır; ve siz geriye dönüp baktığınızda -tıpkı bugün de olduğu gibi- tüm çevrelerinde buhar ve elektrik varken atalarınızın neden posta arabası ve yağ kandili kullandıklarını merak edeceksiniz. Eğer yasaya uysalardı, bugün sizin yararlandığınız bu kaynakları onlar da alıp yararlanabilirlerdi.

Sizler Ruhsal olanın maddesel olanı kuşattığını ve onun üzerinde olduğunu keşfedeceksiniz. Ruhsal olanda yüksek bir yasa bulunduğunu ve, bu yasaya uyduğunuzda, yararı elde edeceğinizi göreceksiniz; çünkü Ruhsal olan mekanik ya da maddi olanın hemen üzerinde ve çevresindedir. Siz, Ruhsal olanda, mekanik ya da maddi olanda bulunandan daha fazla bir gizem olmadığını da göreceksiniz. Şimdi size zor görünen şeyler basit olacaklar, ve tıpkı şimdi mekanik ve maddesel olanın üstesinden geldiğiniz kadar kolayca onların da üstesinden geleceksiniz. Burada gerekli olan şey sürekli olarak çaba göstermektir."

O sırada, daha önce sözünü ettiğim o yaşlı adam, Chan-der Sen bir yazılı tablet seçip getirmiş ve onu yakındaki bir ayaklı çerçevenin üzerine dayamıştı.

Evsahibemiz sözlerine devam ederek şöyle dedi: "Birçok insanın yaptığı büyük hata şu ki, onlar yaşadıkları dersleri belli bir hedefe erişme vasıtası olarak görmüyorlar. O hedefe erişildiğinde ve o tam olarak tanındığında, derslerin bırakılıp o erişilen hedefin takip edilmesi gerektiğini idrak etmi-

yorlar. Bunu idrak etseler, o zaman, eğer hâlâ devam etmek istiyorlarsa, bir an durup başardıkları şeyi ambarlarına yerleştirebilirler -ki buna bilinçaltı da denir; ve bu adımdan sonra, hedefledikleri daha ileri kazanımlara götüren derslerle meşgul olabilirler. Ama, hedefe erişilir erişilmez, onlar yine dersleri bırakmalılar. Bu şekilde, onlar adım adım ilerleyip en yüksek kazanıma erişebilirler. Siz derslerin sadece merdivenin basamakları olduklarını göreceksiniz; ve eğer tepeye erişmek için kullandığınız tüm basamakları birlikte taşımaya kalkışsaydınız, bu yük çok geçmeden sizi ezip çöktürdü. O basamaklar sizin tepeye erişmenize yardımcı olmuşlardır, artık onlara ihtiyacınız yoktur. Siz soluklanmak, ya da devam etmenizi sağlayacak taze bir ilham almak için bir an durabilirsiniz. O ilham geldiği anda, ayağınızı bir üst basamağa atabilir ve yine elde ettiğiniz şeyi ambarınıza koyabilirsiniz. Sizi oraya getirmiş olan tüm dersleri bırakın git-sinler, bu durumda sizi engelleyecek ya da durduracak bir şey olmaz. Ama, eğer geriye dönüp derslere bakar, ve gözünüzü hedefinizden ayırırsanız, daha farkına bile varmadan, derslerin sunacakları ideal yerine, dersleri sabitleştirmiş olursunuz.

Bu sizin bocalayıp sendelemenize ve geriye bakıp, 'Atalarım da benim başardığım şekilde mi başardılar?' demenize neden olabilir. Bakın, onlar alın terleriyle başardılar, oysa siz kendi Tanrı-vergisi gücünüzü kullanmaktasınızdır. Eğer siz geriye dönüp atalarınıza bakarsanız, daha farkına bile varmadan, onlara tapınıyor olursunuz; çünkü yaratıcı yeteneğinizle üzerinde odaklandığınız şeyi oluşturmuş olursunuz. O zaman kendinizinki yerine, onların standartlarına göre yaşıyor olursunuz. Atalarınıza benzemeye başlarsınız. O zaman siz geride kalmaya başlarsınız, çünkü, eğer bir başkasının idealine göre yaşarsanız, o ideali düşünüp tasarlamış kişinin başarmış olduğu şeyi başaramazsınız. Siz ya ileri

gitmek ya da geri dönmek zorundasınız. İkisinin bir ortası, ortada bir yer yoktur. Bu, atalara tapınma olgusu ulusların yozlaşmalarının direkt nedenlerinden biridir. Sizler bu olgudan yoksun olduğunuz için biz sizin büyük bir ulus olacağınızı görüyoruz. Sizler atalarınızla pek gururlanmıyorsunuz; sizin tapınacak atalarınız yok ve kendi oluşturduğunuzdan başka bir temeliniz de yok. Sizin idealiniz özgür bir ülkeydi ve idealinizi meydana getirdiniz. Ele geçirdiğiniz ülkenin bir kralı ya da yöneticisi yoktu. Sizin için büyükbabanızın nasıl başarılı olduğu önemli değildi. Önemli olan sizin, bireysel olarak nasıl başarılı olacağınızdı. Sonra, tek bir amacı gerçekleştirmek için diğerleriyle birleştiniz ve içindeki benlik, size yaşam veren yaratıcı güç, yani Tanrı, sizi ideal yaratma gücünüzle direkt ilişki içinde tuttu. Sonra gözleriniz sürekli olarak hedefinize sabitlenmiş bir biçimde, idealinizin gerçekleşmesine doğru ilerlediniz."

Evsahibemiz o yazılı tablete doğru dönerek sözlerine devam etti: "Bu tabletlerde Tanrı'nın Yönetici Prensipten-Kafa ya da Zihin- olarak adlandırıldığı kaydedilmiştir. Bu Yönetici Prensipten her şeyin üzerindeydi ve her şeyi yönetiyordu. O'nun yarattığı ilk Varlığa Yönetici Prensipten'in ifadesi deniyordu. O, Prensipten'le aynı formda yaratılmıştı, çünkü Prensipten'in kendisinininkinden başka Kendini onunla ifade edeceği bir formu yoktu. Yönetici Prensipten'in yarattığı bu Varlık, Prensipten'in Kendisi'nin dışsal ifadesiydi. O, Prensipten'in suretinde yaratılmıştı. Yönetici Prensipten, Kendi yaratımına her niteliğini verdi ve bu yaratım Prensipten'in eriştiği her şeye erişebilirdi. Ona her dışsal form üzerinde hâkimiyet verilmişti. O, Yaradan'ın formuna, niteliklerine sahipti, ve -kendini Prensipten ile direkt uyum içinde tuttuğu sürece- hepsini Yaradan'ın ifade ettiği kusursuz biçimde ifade etme gücüne sahipti. Yaratılmış varlığın niteliklerinin hiçbirini sonradan geliştirilmemişti, Yaradan, yaratımının ifade edeceği ideal ya da mükemmel

plânı zihinde tutarak, yaratımını, tüm niteliklerin ifade edilebileceği ya da dışsal olarak tezahür ettirilebileceği ideal ya da mükemmel çevreye yerleştirmişti. Böylece, Yaradan yaratımını, onun mükemmel gelişimi için tüm koşullar tamamlanana dek dünya üzerine yerleştirmede. Bu koşullar tamamlandığında, bu Varlık dünya üzerine yerleştirildi ve ona Tanrı dendi, ve O'nun yerleştirildiği yer daha sonra Anayurt olarak bilindi. Sizden benim bunu anlayabilmeniz için sizin dilinizle ifade etmeye çalıştığımı görmeyi istiyorum. Siz bu tabletleri kendiniz çevirmeyi öğrendikten sonra ayrıntılara girebilirsiniz. Ben bu noktaları ifade etmek istiyorum ki onlar bu kayıtları çevirirken ona bağlı olarak çalışacağımız prensip haline gelsinler. Benim sizin daha önce başka biçimlerde ya da başka düşünceler ve incelemeler sonucunda oluşturduğunuz herhangi bir kanıyı ya da sonucu değiştirmeye çalıştığımı düşünmenizi istemem. Sadece, sizden onları şimdilik bir yana bırakmanızı isteyeceğim. Bu çalışmaya daha derin bir biçimde girdiğinizde, eğer istiyorsanız, diğerlerini kaldığımız yerden sürdürme özgürlüğüne sahipsiniz. Ben sizi herhangi bir biçimde etkilemek istemiyorum. Tüm dersler dışsaldır, bir sonuca varmanın bir yoludur. Eğer sonuca ya da istenen hedefe erişilmemişse, dersler fazla yükten başka bir şey olmazlar."

Bölüm 3

İki ay boyunca her gün o yaşlı adamın, Chander Sen'in yardımıyla tüm dikkatimizi tamamen harfleri, simgeleri, ve onların pozisyonunu, plânını ve anlamını içeren bir dizi tablete verdik. Mart başında bir sabah, her zamanki gibi, tapınaktaki o odaya gittik, ve Chander Sen'in uyuyormuş gibi sedirde yattığını gördük. Grubumuzdan biri uyandırmak için gidip onun koluna dokundu, sonra birden korkuyla geri çekilerek, "Nefes almıyor, sanırım ölmüş!" diye bağırdı. Hepimiz ne yapacağımızı bilemeden, şaşkınlık içinde sedirin çevresinde toplandık. Bizler bu ölümle ilgili düşüncelere o kadar dalmıştık ki az sonra içeri birisinin girdiğini fark etmedik. Daldığımız düşüncelerden, "Günaydın" diyen bir sesle uyandık. Kapıya doğru dönünce Emil'in orada durduğunu gördük. Onun bin mil uzakta olduğunu sanıyorduk, bu yüzden birden karşımızda belirmesi bizi şaşırtmıştı. Daha biz kendimizi toparlamaya vakit bulamadan, o bize yaklaşıp hepimizin elini sıktı.

Hemen ardından, Emil, Chander Sen'in yattığı sedire doğru yürüdü. Elini yaşlı adamın başına koyarak şöyle dedi: "Burada bu dünyadan ayrılmış, ama aramızdaki çalışmasını tamamlayamamış bir sevgili kardeşimiz var. Şairlerinizden birinin dediği gibi, 'O pelerinine sarınıp güzel rüyalara dalmış' durumda. Bir başka deyişle, siz onun öldüğünü düşünüyorsunuz. Aklınıza gelen ilk düşünce bir cenazeci ve bir ta-

but bulup, onun ölümlü parçasını gömecek bir mezar hazırlamak oldu, öyle değil mi?

Sevgili dostlar, lütfen bir an şunun üzerinde düşünün. Büyük Üstat, 'Baba, beni işittiğin için Sana teşekkür ederim,' dediğinde kime hitap ediyordu? O dışsal benliğe, bene, kabuğa hitap etmiyordu. O İçsel Benliğe, Sonsuz Varlığa, her şeyi işiten, bilen, gören, her yerde mevcut olan kudretli Tanrı'ya hitap ediyor, O'na şükranlarını sunuyordu. Lazarus'un* mezarının başında dururken, İsa'nın gözlerinin nereye dönmüş olduğunu göremiyor musunuz? O, sizin gibi, o mezara bakıp orada ölmüş ve bedeni çürüyen bir Lazarus mu gördü? Sizin görüşünüz ölünün üzerindeyken, o görüşünü yaşayanın üzerinde, Tanrı'nın çocuğu üzerinde odaklamıştı. Onun görüşü değişmez, ebedi, ve her yerde mevcut olan Yaşam üzerinde sabitlenmişti, ve bu Yaşam her şeyi aşar.

Burada asla bütünüyle Tanrı'ya güvenip dayanmamış, kısmen kendi gücüyle yaşamayı sürdürmüş, en sonunda bu aşamaya erişmiş ve vazgeçmiş, bugün birçok kişinin yaptığı hatayı, sizin ölüm olarak gördüğünüz hatayı yapmış bir sevgili kardeşimiz var. Bu sevgili ruh tüm kuşku ve korkusunu bırakmadı ve böylece kendi gücüne güvenip bel bağladı ve herkesin önüne serili olan çalışmayı bitiremedi. Eğer onu böylece bırakırsak, bedeni çürüyüp yok olacaktır ve o tamamlanmamış fani işini bitirmek üzere tekrar geri gelecektir. Aslında, o bu işi tamamlamaya o kadar çok yaklaşmıştır ki biz onun işini bitirmesine yardımcı olabiliriz, ve bunun büyük bir ayrıcalık olduğunu düşünüyoruz.

Siz içinizden onun tekrar diriltilip diriltilemeyeceğini, yeniden bilincine kavuşup kavuşamayacağını soruyorsunuz. Evet, diriltilebilir, ve aynı şekilde ölmüş herkes bunu yap-

* (İncil'e göre) Lazarus, İsa'nın öldükten sonra yeniden dirilttiği kişidir. (Ç.N.)

bilir. Sizin görüşünüze göre o ölmüş olmasına karşın, onun yaşamının bir bölümünü paylaşmış olan bizler ona yardım edebiliriz; o zaman, o durumu çabucak anlayabilir ve böylece bedenini birlikte götürebilir. Bir insan bu büyük hatayı yaptıktan sonra bile bedeni ölüm denen şeye terk etmek gerekmez."

Burada Emil sustu ve, bir süre için derin bir meditasyona dalmış gibi göründü. Çok kısa bir süre sonra köydeki dostlarımızdan dördü odaya girdiler. Onlar bir araya toplanıp, kısa bir süre derin düşünceye dalar gibi göründüler. Sonra ikisi bize dönüp onlara katılmamızı işaret ettiler. Biz onlara yaklaştık ve, hep birlikte, kollarımızı birbirimize dolayıp ölünün yattığı sedirin çevresinde bir halka oluşturduk. Bizler orada hiç konuşmadan dururken, odadaki ışık giderek parlaklaştı. Dönüp baktığımızda, birkaç adım ileride İsa ve Pilatus'un yan yana durduklarını yine şaşırarak gördük. Sonra onlar da sessizce yaklaşıp bize katıldılar.

Yine derin bir sessizlik oldu. Sonra İsa sedire doğru bir adım attı ve ellerini kaldırarak şöyle dedi: "Sevgili varlıklar, bir an için benimle birlikte ölüm vadisine adım atar mısınız? O sandığınız gibi yasak bir yer değildir. Eğer bizim yapmış olduğumuz gibi oraya girer ve orayı o taraftan görürseniz, orasının düşündüğünüzden çok farklı olduğunu anlarsınız. Orada da burada olduğu gibi yaşam vardır." O bir an ellerini iki yana açarak durdu. "Sevgili kardeşimiz, sen bizimle birlikte, biz de seninle birlikteyiz ve hepimiz Tanrı ile birlikteyiz. Tanrı'nın yüce saflığı, huzuru ve uyumu her şeyi sarıp kucaklar. Bu mükemmellik şimdi senin için, senin uyanabilmen için, çok canlı bir biçimde tezahür ediyor. Sevgili varlık, sen bunun 'toprak toprağa ve küller küllere' olmadığını, bunun saf Yaşam, Sonsuz Yaşam olduğunu görüyorsun. Bedenin fani çürümeye ve yok oluşa terk edilmesi gerekmez. Sen şimdi gelmiş olduğun Âlemin ihtişamını algılıyorsun. Şimdi

uyanıp, 'Herkes yeni doğmuş olanı, uyanmış Tanrı'yı, insanlar arasındaki Mesahi selamlasın' haykırışı arasında Baba'ra gidebilirsin."

Sevgili okurlar, sözler o odayı dolduran ışığın güzelliğini ve saflığını tasvir etmekte son derece yetersiz kalır. Ve o ölü beden dirilip ayağa kalkarken, ışık öylesine her şeye nüfuz etti ki hiçbir şey, bedenlerimiz bile gölge yaymaz oldu. O anda duvarlar genişleyip saydamlaşır göründü, öyle ki sonunda adeta sonsuz uzaya bakar gibi olduk. O görüntünün ihtişamını sözlerle anlatmam mümkün değil. O zaman biz, ölümün huzurunda değil, Sonsuz Yaşamın, dile tarife sığmayacak kadar yüce ve asla son bulmayan Yaşamın huzurunda bulunduğumuzu anladık.

Biz fani varlıklar orada durup öylece bakmaktan başka ne yapabildik ki? O anların yüceltiliği içinde biz, bir süre için, cennetle ve onun güzelliğiyle ilgili en iyimser hayalimizin bile çok ötesine taşınmıştık. Bu bir düşünme değildi, gerçektir. Böylece, gerçek her düşünme daha büyük olabilirdi. Bizler karanlığın içinden geçip onun ötesini görme ayrıcalığına erişmiştik.

O sahnenin güzelliği ve sükûneti ve bizim dostlarımıza karşı beslediğimiz büyük iman o gün bizi yaşam ve ölüm arasındaki hattın ötesine taşıdı. Ancak, bir biçimde şunu da anladık ki, ötedeki o güzelliğin görülebilmesi için herkesin önce kendi başına o yüksekliklere tırmanması gerekiyordu.

Yeniden dirilmiş olarak gördüğümüz dostumuz Chander Sen, yaşlılığın her türlü belirtisinden kurtulmuş olarak, dostlarına doğru döndü ve bir an sonra konuşmaya başladı. Onun dostlarımıza bakarak söylediği sözlere burada aynen yer vereceğim. Bu sözler sanki her zaman önümde duran bir tabletin üzerine altın harflerle kazınmış gibiydi. Adamın sesi ifade edemeyeceğim bir heybetle çıkıyordu. Ancak, bu seste hiçbir yapmacıklık yoktu; sadece berrak, derin bir içtenlik ve

güç vardı.

O dedi ki: "Sevgili varlıklar, beni böyle uyandırarak bana nasıl bir sevinç, huzur ve mutluluk vermiş olduğunuzu bilemezsiniz. Sadece bir an önce her şey karanlıktı; yola devam etmeye korkarak orada duruyordum, ancak geri de dönemi-yordum. Bunu sadece, daldığım büyük bir karanlıktan birden uyanmak olarak açıklayabilirim ve şimdi yine sizinle birlikteyim." Burada yüzü sevinçten öyle parladı ki onun içtenliği konusunda yanılmamız olanaksızdı.

Sonra o bize dönüp şöyle dedi: "Sevgili varlıklar, sizinle olan dostluğumuzu düşünmek bana büyük bir sevinç veriyor. Sizin ellerinizi tutmanın, bu ilahi durumu içtenlikle kabul ettiğinizi görüp hissetmenin bana ne büyük bir mutluluk verdiğini asla bilemezsiniz, sevgili yardımcılarım. Eğer şu anda gözlerimin ardındakini görebilseydiniz, hissettiğim vecit halini bilebilirdiniz. Hepsinin içinde en sevinç verici olanı, bir gün her birinizin, tıpkı benim durup bildiğim gibi, durup bileceğinizi bilmemdir. Sizler bu sevinci ancak benim durduğum gibi durduğunuzda bileceksiniz. Şu anda sanki tüm sonsuzluk önüne serilmiş durumda ve gözlerimin önüne serilen ihtişam karşısında şaşkına dönmüş haldeyim. Bu vizyonu sizin, sadece sizin değil, Tanrı'nın engin evrenindeki her kardeşimin gözlerinin önüne sermeyi çok isterdim. Sevgili kardeşlerim, eğer elimi size dönüştürücü bir biçimde uzatıp sizi kendi bulunduğum yere çıkarabilseydim, şu andaki sevincim kat kat artardı. Ama, bunu yapamam. Sizin bu dönüştürücü eli uzatmanız gerekir, ve onu uzattığınızda Tanrı'nın elini sizin elinizi tutmaya hazır bulacaksınız."

Bir an sonra Chander Sen gözümüzün önünde kayboldu, birden öylece yok oldu! Biz gözlerimize inanamadan onun az önce durduğu yere öylece bakakaldık. Yoksa bu eterik bir vizyon muydu? Daha sonra konuştuğumuzda, tüm grup arkadaşlarımız öyle olmadığı sonucuna vardılar, çünkü içlerin-

den ikisi Chander Sen'in elini tutmuşlardı.

Sonra köyden gelen dostlarımızdan biri bize dönüp şöyle dedi: "Sizin kuşku duyduğunuzu biliyorum, ama bunun sizin için sahnelenmediğini anlamıyor musunuz? Bu bizim hayatımızdaki acil durumlardan biridir ve, böyle bir acil durum ortaya çıktığında, biz onun üstesinden gelebiliriz. Bu sevgili varlık kendi gücüyle ölüm ve yaşam arasındaki hattı aşmaya muktedir değildi. Ashında, gördüğünüz gibi, o ölmüştü. Ruh bedeni geride bırakmıştı ve bu kadar aydınlanmış birine o kritik anda yardım edilebilirdi, ki ruh geri dönebilirdi ve beden mükemmelleşme sürecini tamamlayabilirdi; o zaman o bedenini de birlikte götürebilirdi. Bu kardeş ölümü şiddetle özlüyordu ve bedenini bıraktı, oysa biraz yardımla ölümle yaşam arasındaki o hattı aşabilir ve bedenin mükemmelleşme sürecini tamamlayabilirdi. Ona sunulan bu yardım bizim büyük ayrıcalığımızdır."

Biz yavaş yavaş kollarımızı çözüp birbirimizden ayrıldık ve bir dakika boyunca tam bir sessizlik içinde kaldık. Grubumuzdan biri sessizliği, "Aman Tanrım!" sözleriyle bozdu. Bana gelince, bir daha asla konuşmak isteyeceğimi sanmıyordum. Sadece düşünmek istiyordum.

Hepimiz yerlerimize oturduk ve birkaç kişi alçak sesle konuşmaya başladı. Bu durum on-beş ya da yirmi dakika kadar sürdü ve hemen herkes bu genel sohbeta katıldığı bir sırada, grubumuzdan biri kalkıp pencereye doğru yürüdü. Sonra bize dönüp, köye yabancıların geldiğini bildirdi. Yılın bu mevsiminde, kış ortasında köye yabancıların, üstelik de yürüyerek gelmeleri çok nadir görülen bir şey olduğundan, hepimiz onları karşılamak üzere aşağı indik.

Aşağı indiğimizde, bunun vadinin otuz mil kadar aşağısındaki küçük bir köyden gelen bir grup olduğunu öğrendik. Onlar üç gün önce fırtınada yolunu yitirip neredeyse donmuş olan bir adamı getirmişlerdi. Arkadaşları karlar içindeki

tüm bu yol boyunca onu bir sedyeyle taşımışlardı. İsa onlara yaklaştı ve, elini adamın başına koyarak bir an durdu. Adam neredeyse bir anda silkinerek kendine geldi, sonra yavaş yavaş sargılarını sıyırıp ayağa kalktı. Arkadaşları onun ayağa kalktığını görünce, bir an ona baktılar, sonra adeta dehşete kapılarak ve koşarak oradan uzaklaştılar. Arkalarından seslendik, ama onları geri dönmeye ikna edemedik. İyileşmiş olan adam ise şaşkına dönmüş ve ne yapacağını bilemez bir halde görünüyordu. Bir dostumuz onu kendi evine gitmeye ikna etti; biz ise, grup olarak, İsa'nın eşliğinde, kaldığımız eve döndük.

Bölüm 4

Evde yerlerimize rahatça yerleştikten sonra, İsa güçlü ve etkileyici bir sesle konuşmaya başladı:

"Biz tüm Zekâ ile bir olduğumuzda, kendimizi o Zekâ'nın gerçek bir parçası olarak görüp kabul ettiğimizde, ve onun Büyük Prensipten, yani Tanrı olduğunu bildiğimizde, çok geçmeden Evren'deki tüm zekânın bizimle birlikte çalıştığına bilincine varırız. Biz, ayrıca, tüm büyük dehanın zekâsının olduğu gibi, bedeninin her bir hücresinin zekâsının bizimle kusursuz bir uyum ve birlik içinde çalışmakta olduğunu da idrak ederiz. Bu bizim olumlu bir biçimde ittifak ettiğimiz Zeki Kozmik Zihin'dir. Gerçekten de, biz o Zihnin ta kendisiyiz; biz Evren'in öz-bilinciyiz. Bunu hissettiğimiz anda, kimse bizim tanrılığımızı engelleyemez.

Biz bu Evrensel Bilinç'ten tüm bilgiyi çekebiliriz; çalışmadan ve muhakeme etmeden, bir dersten diğerine, bir noktadan diğerine gitmeden her şeyi bilebileceğimizi biliriz. Dersler sadece bizi bu düşünceyi kavrayabileceğimiz tutuma getirmek için gereklidir. O zaman sonsuz kapsamlı hale gelir ve tüm düşünceyi içeririz. Karşı konulamaz bir güdüleyici (motive edici) düşünce akımı vardır ve hiçbir şeyin bizi gerçek başarıdan saptıramayacağını biliriz. Biz bütün ile birlikteyizdir; böylece karşı konulamaz bir biçimde bütün ile birlikte hareket ederiz. Bu durumda herhangi bir koşulun bizim başarımızı engellemesi olanaksızdır. Bir su damlası sa-

dece okyanustan ayırıldığında güçsüzdür; onu yerine bıraktığınızda, tüm okyanus kadar güçlü olur. Burada bizim ondan hoşlanmamız ya da ona inanmamız önemli değildir. O Zeki Yasa'dır ve biz oyuz.

Tüm Gerçeğin bütünü Büyük Prensiptir, Tanrı'dır. Sonsuzluktan Sonsuzluğa her şey; her doğru sözcük, düşünce ya da konuşma Büyük Bütünün, Evrensel Gerçeğin bir parçasıdır, ve biz o Evrensel Gerçeğiz. Biz bu birliği idrak ettiğimizde ve Gerçekle kesin olarak birlikte durduğumuzda, tüm Gerçeği arkamıza alırız ve karşı konulmazlığımız artar. Dalgaya gücünü veren şey, onun ardındaki okyanusun gücüdür.

Tüm Sevginin bütünü Büyük Prensiptir, Tanrı'dır. O her sevgi ve şefkatin, her sıcak duygunun, her sevecen düşüncenin, bakışın, sözün ya da eylemin toplamıdır. Büyük ya da küçük, yüce ya da düşük olsun, cezbedilmiş her sevgi tek sonsuz sevginin öne çıkmasını sağlar. Biz bencillikten yoksun bir biçimde sevdiğimizde, tüm Kozmik Sevgi okyanusu bizimle birlikte olur. En az olduğu düşünülen, mutlak mükemmelliğe uzanırken en büyük olur; böylece tüm Sevgi Evreni bilinçli olarak bizimle birlikte. Dünyada ya da cennette saf sevgiden daha büyük bir güç yoktur. O zaman dünya cennet olur; ki cennet İnsanlığın gerçek yuvasıdır.

Son olarak da, bu ister bireyler, ister gezegenler, yıldızlar, atomlar, elektronlar, ya da en minik parçacıklar olsun, her durumun, her formun, her varlığın toplamı Tek ve Sonsuz Kozmik Prensiptir, Tanrı'dır. Hepsi birlikte Evreni, Zihni, Kozmik Zekâ'yı; ruhu, Kozmik Sevgi'yi, yani Tek Sonsuz Bütünü oluşturur. Bir bütün halinde iç içe örülü olarak, onların bedenleri, zihinleri ve ruhları birleştirici sevgi gücüyle bir arada tutulur; ancak her biri ebedi bireysel kimliği içinde işlev yapar, kendi bireysel yörüngesinde ve uyum oktavında özgürce hareket eder, o uyum evreninin sevgisiyle birbirine çekilir ve bir arada tutulur. Biz hiçbir şeyin karşı

koyamayacağı o Büyük Varlığı oluştururuz. O, Evren'in ve insanlığın her biriminden oluşur. Eğer bir birim kendini bütünden ayırırsa, bu Prensip Varlık için bir fark yaratmaz, ama o birim için büyük bir fark yaratır. Okyanus bir su damlasının ondan ayrıldığıнын bilincinde değildir, ama o su damlası ona geri döndüğünde, onunla yeniden birleştiğinde, okyanusun son derece bilincinde olur.

Bizim için, bizim Kozmik Prensibe, Tanrı'ya yakın olduğumuzu söylemek yeterli değildir. Biz Prensip ile bir olduğumuzu, onun içinde olduğumuzu, Tanrı'dan, Prensip'ten asla ayıramayacağımızı kesinlikle bilmeliyiz. Böylece, biz tüm güç olan güç prensibiyle çalışırız. Bizim bu Prensip içinde yaşayıp var olmamız Yasa'dır. Böylece, Tanrı ile bağ kurmak istediğimizde, bizden uzakta ve erişilmesi güç bir şeyi düşünmeyiz. Bilmemiz gereken tüm şey, Tanrı'nın tüm çevremizde olduğu gibi, içimizde de olduğu ve bizim tamamen Tanrı'nın içinde olduğumuz ve tüm güce sahip olduğumuzdur. Böylece duraksamamız, düşünmemiz gerekmez; direkt olarak içimizdeki Tanrı'ya gidebiliriz. Orada Mesih daimi olarak bulunur ve Tanrı ile birlikte biz sonsuza dek var oluruz.

Böylece, ölü benliğimizden uyanıp içimizdeki yaşamı idrak ederiz ve bu yaşam bizi yeniden diriltir; ve biz ölümsüz yaşama geri döneriz. Artık yaşama, ve o hayatı tam ve mükemmel bir biçimde yaşama hakkına sahip olduğumuza inanırız. İçimizdeki Mesip öne çıkıp, 'Tam bir yaşama sahip olman ve onu tümüyle yaşaman için geldim,' der. Bu, bilincimizde gerçek bir yeniden diriliş; ölü benliğimizin daha yüksek bir yaşam, gerçek ve sevgi titreşimine yükselişidir. Böylece, mezarlarımızdan kalkıp kefenlerimizi çıkarır, bedenlerimizi hapsediğimiz tüm sınırlılık duygusundan kurtuluruz. Maddiyet taşını, içimizdeki yaşamı dışımızdaki yaşamdan ayırmış, yaşama hakkını tanımadığımız için yaşam formunu

öldürmüş, onun yaşamasını reddetmiş olan o ağır düşünceyi bilincimizden tamamen çıkarıp atarız. Ölümden kalkıp onun dışına çıkarız; yeniden dirilişin anlamı budur. O şimdi ve buradaki yaşamın tam idrakine uyanmaktır; ve bu her yerde mevcut, her şeye kâdir olan, her şeyi bilen, hiçbir yerde güçsüz ve bilinçsiz olmayan yaşamdır. O, tamlık, özgürlük içinde, muhteşem bir biçimde etkileyen ve genişleyen eylem içinde, her yerde güçlü ve bilinçli olan yaşamdır. Kalbimiz bu düşünceyle tutuştuğunda ve bütün varlığımız içimizdeki bu yaşamla parladığında, o zaman kolayca elimizi uzatıp, 'Lazarus, kalk! Mezarından çık, sen ölüme ait değilsin! Yaşama dön! Bu yanılığdan uyan! Şimdi burada uyan!' diyebiliriz. Böylece, Üstat bilincine uyanmış oluruz. Binlerce yıldır bu uyanış insanlığa sunulmaktadır, ancak birçokları hâlâ uyumaktadır. Ama, onların uyuması bizim de aynı şeyi yapmamızı mazur göstermez. Ve bizim yaptığımız şey sayesinde insanlık bu meşru mirasına uyanmaktadır.

Biz meşru mirasımıza uyandıığımızda, bedenimizin ebediyen güzel, saf ve mükemmel olduğu şeklindeki çağların mesajının güzelliğine ve saflığına da uyanırız. O daima güzel, saf, ruhsal bir bedendir; çok muhteşem ve tanrısaldır, Tanrı'nın gerçek tapınağıdır. Bu uyanış, ayrıca, bizi bedenimizin o yüksek konumdan asla inmemiş olduğuna da ikna eder. Onun inmiş olduğu düşüncesinin sadece beşeri bir kavram olduğunu anlarız. Biz bu düşünceyi bırakır bırakmaz, bedenimiz de gerçek tanrısal mirasına konar. O zaman sıcak bir yaz akşamının hoş kokusu tüm doğaya yayılır ve bedenimiz parlak bir biçimde ışımaya başlar. Çok geçmeden bedenimizden saf beyaz ışık huzmeleri yayılmaya başlar. Beden bu ışıkla parlar, ve bu yumuşak, ancak parlak ışık çevremize beyaz-altın renginde bir buhar gibi yayılır. Bu ışık sürekli artar ve en sonunda çevremizdeki her şeyi kaplar ve her şeye nüfuz eder. Bu parlaklıkla kaplı haldeyken, saf kris-

tal beyaz bir ışık görünür, buşık en saf elmadan da daha büyük bir parlaklıkla, göz kamaştırıcı bir biçimde parıldamaktadır, ancak o bizim bedenimizden yayılmaktadır ve bedenimiz saf ışık içinde parlayarak güzelim bir biçimde öne çıkmaktadır. Burada biz hep birlikte, tümüyle Tanrısal Yaşama gömülmüş pırıl pırıl bedenlerle, Kutsal Tecelli Dağı'nır. üzerinde dururuz.* İnsanoğlu Tanrı'nın Mesihi olmuştur ve Tanrı Âlemi bir kez daha insanlığın arasındadır ve bu kez daha canlıdır, çünkü diğerleri de bu Âlemi kabul edip tam hâkimiyete kavuşturmuşlardır. Bu kabul yüzünden Tanrı Âlemi'nin ışığı güçlenmiştir.

Bu, İnsanlığın daima sahip olmuş olduğu ve bugün herkesin sahip olduğu gerçek bedendir. Böyle bir beden daima vardı ve daima var olacaktır. Bu o kadar ışık dolu bir bedendir ki hiçbir yaşlanma ya da yıpranma mikrobu oraya yerleşemez. O ölemeyecek kadar canlı bir bedendir. Böyle bir beden bin kere çarmıha gerilebilir ve, böyle bir çarmıha gerilme yüzünden, daha muzaffer bir biçimde ortaya çıkar. Böyle bir beden her durumun Tanrısal Üstadı olarak öne çıkar. Böyle bir beden ebediyen dirilmiştir.

Bu size verdiğim bir yeni-çağ mesajıdır, bu iki bin yıl önceki yeni-çağ mesajıyla aynı mesajdır. O, o zaman olduğu gibi bugün de aynıdır; bu sadece çağlar önceki o mesajın yeniden dirilişidir. Bu mesaj yüzbinlerce yıl önce bebeklerin bile anlayabilecekleri kadar basit bir dille söylenmişti. Bu mesaj şuydu: insan kendi özgür iradesiyle insan-ürünü âlemi bırakıp Tanrı Âlemi'ne doğru tekâmül edecektir. İnsanoğlu kendi tanrısallığını idrak etmeli, bu tanrısallığı bedeniyle ve işleriyle gözler önüne sermeli, ve Tanrı Âlemi'nde Tanrı'nın Mesihi olmalıdır.

Şunu bilin ki bu Tanrı Âlemi dünyadaki en doğal şeydir. Sizler, eğer insan Mesih olacaksa, onun yeni bir yaratık

* Bkz. Birinci Cilt, s. 43. (Ç.N.)

olması gerektiği olgusunu gözden kaçıyorsunuz. Size âlemini sunmak Baba'nın en büyük mutluluğudur, ve her insan onun içine girecektir. 'Ne zaman?' diye sorabilirsiniz. Yanıt daima şöyledir: Dışınız da içiniz gibi olduğu zaman.

Tanrı, evrenin büyük yapısında her insanın harika bir yeri olduğunu ve herkesin kendi yerine sahip olduğunu bilir. Herkes kendi doğru yerinde olduğu için yapı ayakta durabilir. Bu mesaj herkesin, sessiz bir sığır sürüsü gibi çalışıklarını düşünen yorgun insanların bile yükünü hafifletip yüzünü güldürmez mi? Böylece size diyorum ki, siz özel olarak tasarlanmış bir yaratımsınız, siz belli bir misyona, verecek bir ışığa, yapacak bir işe sahipsiniz, ki o özel misyonu sizden başka kimse başaramaz, o ışığı sizden başka kimse veremez; ve eğer kalbinizi, zihninizi ve ruhunuzu içinizdeki Tanrı'ya açarsanız, bu misyonun ne olduğunu kalben bilebilirsiniz. Orada Baba'nızın sizinle konuştuğunu hissedersiniz. Ne kadar değişken ya da düşüncesiz olduğunuzu düşünürseniz düşünün, içinizdeki Tanrı'ya döndüğünüz anda, Baba'nızın sizi adanmış bir biçimde ve şefkatle sevdiğini göreceksiniz. Tanrı'nın kutsaması sizin içinizedir ve sizin herhangi bir insanın öğretmenliğine ihtiyacınız yoktur. Bu, eski düşünceden silkinip uyanış, bir yeniden diriliş değil midir? Hiçbir insanın size öğretmesine ihtiyacınız yoktur. Sadece, daima sizin olan o kutsamayı, o meshedilişi Tanrı'dan almak gereklidir. Siz diğerlerini kardeş yardımcıları olarak kabul edebilirsiniz, ama siz daima içinizden doğru eğitilip yönlendirilmelisiniz; sizin gerçeğiniz oradadır ve siz onu bulacaksınız.

Bu gerçek daima insanlığın tam bir birim olduğunu öğretir; o bir birlik değil, büyük bir birimdir; Tanrı ile birleştiğinde onlar Büyük Varlığı oluştururlar. İnsanlık bir birlikten daha fazla bir şeydir. Tıpkı bir üzüm asmasının tüm dallarıyla birlikte tek bir asma olduğu gibi, o da Tek İnsan'dır. Hiçbir parça ya da hiçbir birim bütünden ayrılamaz. Mesih'

in duası şöyledir: 'Onların hepsi Bir olabilsin.'

'Kardeşlerimin en küçüğüne bir şey yapmış olan kişi, onu bana yapmıştır.' Bilin ki cennetteki ve dünyadaki tüm ailenin adı Mesih'tir.

Gerçek şu ki, Her şey Bir'dir; Tek Öz'dür, Tek Beden'dir, tüm insanlığın Büyük Tanrı Bedeni'dir. Tanrı'nın Büyük Sevgi, Işık ve Yaşamı bu bedeni Tek Bir Bütün olarak birleştirir."

Bölüm 5

Sohbet bir ara öyle bir noktaya geldi ki, grubumuzdan biri, cehennemin nerede olduğunu ve şeytanın ne anlama geldiğini sordu. İsa, hızla ona dönüp uzun uzun baktı ve sonra insanı derinden etkileyen bir sesle şöyle dedi: "Cehennem ya da şeytan, insanın fani düşüncesinden başka bir yerde bulunmaz. Onların her ikisi de sadece insanın onları yerleştirdiği yerde bulunur. Mevcut aydınlanma düzeyinizle, siz onları dünya üzerindeki herhangi bir coğrafik konuma yerleştirebilir misiniz? Eğer cennet her şeye ve her şeyi kuşatıyorsa, cehennem ya da şeytan eterik olarak nereye yerleştirilebilir ki? Eğer Tanrı her şeyi yönetiyorsa ve Her Şey ise, onlar Tanrı'nın kusursuz plânında nereye yerleştirilmiş olabilirler ki?

Eğer biz maddenin bilimini ele alırsak, burada anlatılan bir efsaneye göre, tüm ısı, ışık ve diğer birçok doğal kuvvet yerkürenin içinde bulunur. Güneş, kendi başına, bir ısıya ya da ışığa sahip değildir. O yerküreden ıspanı ve ışığı çeken gizil güçlere sahiptir. Güneş yerküreden ısı ve ışık huzmelerini, ışınlarını çektikten sonra, ısı ışınları eterdeki atmosfer tarafından yerküreye geri yansıtılır. Işık ışınları da yerküreden aynı şekilde çekilir ve eter tarafından yerküreye geri yansıtılır. Hava nispeten kısa bir mesafe kadar genişlediğinden, siz dünyanın yüzeyinden ayrılıp atmosferin dış sınırına doğru yükselirken ısı ışınlarının etkisi değişir. Hava yoğunluğu azalırken, yansıma da azalır; sonuçta, siz daha yüksek

irtifalara çıkarken ısı azalır ve soğuk artar. Her ısı ışını, yukarı çekilip geri yansıtıldığında, yerküreye geri düşer ve orada yeniden canlanır. Siz havanın sınırına eriştiğinizde, ısının da sınırına erişmiş olursunuz. Aynı şey ışık ışınları için de geçerlidir. Onlar da yerküreden çekilip eter tarafından geri yansıtılırlar. Bu eter havaya kıyasla yerküreden çok daha uzağa yayıldığından, ışık ışınları geri yansıtılmadan önce çok daha uzağa erişirler. Siz eterin sınırına eriştiğinizde, ışığın da sınırına erişmiş olursunuz. Isının ve ışığın sınırına eriştiğinizde, büyük soğuğa erişmiş olursunuz. Bu soğuk çelikten çok daha katıdır, ve o, eteri ve atmosferi neredeyse karşı konulmaz bir kuvvetle bastırıp sıkıştırarak, onları bir arada tutar. Cehennemın sıcak bir yer olduğu ve Şeytan'ın soğuktan nefret ettiği varsayılır; öyleyse orada onlar için bir yer yoktur.

Şimdi, onların yukarıda bulunma olasılığını ortadan kaldırdığımıza göre, diğer bilimsel efsaneyi ele alıp aşağı inelim. Bu efsaneye göre, yerkürenin yüzeyden içeri doğru kısa bir mesafesi erimiş bir kütledir. Orası o kadar sıcaktır ki her türlü maddeyi eritecektir. Bu erimiş kütle merkezde, yerkabuğunun yüzeyde yaptığından daha yavaş döner, ve ikisinin buluştuğu kuşak doğal kuvvetlerin üretildiği yerdir ve orada, yine, Tanrı'nın eli her şeyi yönetir. Böylece orada da Şeytan'a ya da onun yuvasına bir yer yoktur; çünkü, eğer o en sıcak ya da en soğuk yerde yaşamaya kalkışsaydı, soğuk da sıcak gibi onu tüketeceğinden, orayı çok rahatsız bulacaktı. Böylece her yeri aramış olduk, ama ona barınacak bir yer bulamadık; bu yüzden, onun tam insanın bulunduğu yerde olduğunu ve insanın ona verdiği tüm güce sahip olduğunu varsayabiliriz.

Ben, onu oraya kendisi getirmediğçe, şeytanı hiçbir insanın içinde görmedim. Onun sahip olduğu tek hâkimiyet alanı insanın bizzat ona verdiği alandır."

Daha sonra sohbet Tanrı konusuna yöneldi ve grubumuzdan biri, "Ben Tanrı'nın kim ya da ne olduğunu bilmek isterdim," dedi. İsa onu şöyle yanıtladı: "Bu sorunun ardındaki güdünün bu konuda zihnen berraklığa kavuşmak olduğunu anlıyorum. Bugün dünyayı bu konudaki birçok çatışan düşünce ve fikir şaşırtmakta ya da rahatsız etmektedir. Tanrı, bugün mevcut olan her şeyin ardındaki prensiptir. Bir şeyin ardındaki prensipe Öz ya da Ruh (Spirit) denir; ve Öz Herşeye Kâdir Olan, Her Yerde Mevcut Olan ve Herşeyi Bilen'dir. Tanrı çevremizde gördüğümüz her hayırlı şeyin direkt ve yönetici nedeni olan tek Zihin'dir. Tanrı tüm formları bir arada tutan gerçek Sevgi'nin kaynağıdır. O, kişisel-olmayan prensiptir. O, her birey için kişisel ve sevecen bir Baba-Ana olmasının dışında, asla kişisel değildir. Tanrı, göklerde ya da cennet denilen bir yerde tahtında oturmuş, insanları öldükten sonra yargılayan büyük bir varlık değildir; çünkü o Yaşam'ın ta kendisidir ve bu yaşam asla ölmez. Bunun tersi, çevrenizdeki dünyada gördüğünüz birçok yanlış-oluşum gibi, insanın cahil düşünüşünün oluşturduğu bir yanlış yorumdan başka bir şey değildir. Tanrı size müdahale edebilecek ya da sizi yargılayabilecek bir yargıç ya da kral değildir. O, O'na yaklaştığınızda kollarını açıp sizi kucaklayan sevgi dolu, herşeyi-veren bir Baba-Ana'dır. Sizin kim ya da ne olduğunuz önem taşımaz. Tıpkı O'nu doğru bir kalp ve amaçla aradığınızda olduğu gibi, siz O'nun çocuğusunuz. Eğer siz Baba'sının evinden uzaklaşmış bir Müsrif Oğul'sanız ve domuzları beslediğiniz kabuklardan, yaşamın dış kabuklarından bıkip usanmışsanız, yine Baba'nızın evine dönebilir ve orada sevgiyle karşılanacağınızdan emin olabilirsiniz. Onunuza verilecek şölen sizi orada sonsuza dek bekler. Ziyafet sofrası her zaman hazırdır, ve siz geri döndüğünüzde, oraya sizden önce dönmüş kardeşleriniz sizi asla suçlamayacaktır.

Tanrı'nın sevgisi bir dağdan fişkırان saf bir ırmak gibi-

dir. O kaynağında saftır, ama aşığı akarken bulanıklaşır kirlenir, denize ulaştığında kaynaktan çıktığı haline hiç benzemeyecek kadar kirlenmiştir. Denize döküldüğünde ise çamuru balçığı dibe bırakmaya başlar ve yine mutlu, özgür denizin bir parçası olarak yüzeye yükselir, ki oradan kaynağı tazelemek üzere tekrar yukarı çekilebilir.

Siz, tıpkı ananız, babanız ya da bir dostunuzla olduğu gibi, Tanrı'yı istediğiniz zaman görüp O'nunla konuşabilirsiniz. Aslında, O size, herhangi bir faninin olabileceğinden çok daha yakındır. Tanrı her dostunuzdan çok daha gerçek bir dosttur. O asla sinirlenmez, öfkelenmez ve üzülmez. O, hiçbir çocuğunu, hiçbir yaratımını asla yok etmez, incitmez ve engellemez. Eğer O bunları yapsaydı, Tanrı olmazdı. Yargılayan, yok eden ya da çocuklarından ve yaratımlarından her türlü hayırlı şeyi esirgeyen bir tanrı insanın cahil düşüncüsü tarafından hayal edilmiş bir tanrıdır. Gerçek Tanrı elini uzatıp, 'Sahip olduğum her şey sizindir,' der. Şairlerinizden biri 'Tanrı size nefesinizden daha yakındır' dediğinde, bu söz ona Tanrı tarafından ilham edilmişti. Bu ilham hayır için olduğunda, Tanrı herkese ilham verir.

Ben, 'Ben Mesih'im, Tanrı'nın çocuğuyum,' dediğimde, bunu yalnızca kendim için ilan etmedim, çünkü böyle yapsaydım Mesih olamazdım. Ben kesinlikle şunu söylüyordum ki, Mesih'i ortaya çıkarmak için ben, tüm diğerleri gibi, bunu ilan etmeliydim; sonra o yaşamı yaşamalıydım, ve Mesih ortaya çıkmalıydı. Siz büyük bir istekle Mesih olduğunuzu ilan edebilirsiniz, ama O'nun yaşamını yaşamazsanız, Mesih asla ortaya çıkmayacaktır. Şunu düşünün, sevgili dostlar, eğer herkes Mesih olduğunu ilan eder, sonra bu yaşamı yaşarsa, bu ne uyanış olur. O durumda sahip olacağınız olanakları hayal bile edemezsiniz. Benim gördüğüm vizyon buydu. Sevgili varlıklar, kendinizi benim yerime koyup benim gördüğüm gibi göremiyor musunuz? Beni neden batıl inancın ka-

ranlığı ve batağıyla kuşatıyorsunuz? Neden gözlerinizi ve zihinlerinizi bunların üzerine yükseltip berrak bir görüşle görmüyorsunuz? O zaman, insanın oluşturduklarının dışında hiçbir mucizenin, hiçbir gizemin, hiçbir acının, hiçbir kusunun, hiçbir uyumsuzluğun, ve hiçbir ölümün olmadığını görürdünüz. Ben, 'Ben ölümü yendim,' dediğimde, ne'den söz ettiğimi biliyordum; ama bunu o sevgili varlıklara göstermek için çarmıha gerilmem gerekiyordu.

Tüm dünyaya yardım etmek için benim gibi birçok varlık bir araya gelmiş durumda, ve bu bizim yaşamımızın işidir. İnsanlığı neredeyse yutmuş olan olumsuz düşüncelerin, kuşkunun, inançsızlığın ve batıl inancın önünü almak için birleşik enerjilerimizin gerekli olduğu zamanlar olmuştur. Ama, şimdi biz, sevgili varlıklar onları tutsak eden bu zincirleri koparırken ışığın giderek parlaklaştığını görüyoruz. Bu zincirlerin koparılması bir süre için insanlığı materyalizme, maddeciliğe gark edebilir; ama böyleyken bile bu, hedefe daha yakın bir adımdır, çünkü materyalizm insanı batıl inanç, efsane ve gizem gibi tutsak etmez. Ben o gün suyun üzerine adım attığımda, benim gözlerimi aşağıya, suyun derinliklerine, yani maddi şeye çevirdiğimi mi sanıyorsunuz? Hayır, ben gözlerimi sabit bir biçimde, derin suların gücünü aşan Tanrı Gücü'ne dikmiştim. Bunu yaptığım anda su bir kaya gibi katılaştı ve ben onun üzerinde tam bir güvenlikle yürüyebildim." *

İsa bir an sustu, ve grubumuzdan biri o zaman, "Bizimle konuşmanız sizin işinizi yapmanızı engellemiyor mu?" diye sordu.

İsa yanıt olarak, "Siz burada hiçbir dostumuzu bir an bile engelleyemezsiniz, ve benim de onlardan biri olduğuma inanıyorum," dedi.

* (İncil'e göre) Burada sözü edilen şey, İsa'nın, havarilerinin gözleri önünde Galile Denizi'nin üzerinde yürümesidir. (Ç.N.)

O sırada, yine gruptan biri söz girerek, "Sen bizim Kardeşimizsin," dedi. O zaman İsa'nın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve, "Teşekkür ederim, ben de sizi daima Kardeşlerim olarak gördüm," dedi.

Sonra yine grubumuzdan biri İsa'ya dönüp, "Gerçekten de, herkes içindeki Mesihi ortaya çıkarabilir mi?" diye sordu. İsa bir an durup, sonra şöyle yanıt verdi: "Evet. İnsan Tanrı'dan gelmiştir ve Tanrı'ya dönmek zorundadır. Semavi âlemden aşağı inmiş olan, yine oraya yükselmelidir. Mesih'in tarihi benim doğumumla başlamadı; bu tarih çarmıhta da sona ermedi. Mesih, Tanrı ilk insanı Kendi suretinde yarattığında var oldu. Mesih ve o insan bir'dir; tüm insanlar ve o insan bir'dir. Tanrı o ilk insanın olduğu gibi, tüm insanların da Babası'dır ve hepsi Tanrı'nın çocuklarıdır. Çocuk ana-babasının niteliğine sahip olduğundan, Mesih her çocuğun içinde bulunur. Uzun bir zaman boyunca, çocuk içindeki Mesih vasıtasıyla Mesih'liğini, Tanrı ile birliğini yaşamış ve idrak etmiştir. Siz Mesih'in tarihinin izini geriye, ta insanın başlangıcına dek sürebilirsiniz. Mesih denen şey, insan İsa'dan çok daha fazla şeyi ifade eder. Ben bunu algılamamış olsaydım, Mesihi ortaya çıkaramazdım. Benim için bu bedelsiz incidir, yeni şişelerdeki eski şaraptır, birçoklarının ortaya çıkardıkları bir gerçektir, ve böylece onlar -benim de gerçekleştirip kanıtladığım- ideali gerçekleştirmişlerdir.

Çarmıha gerildiğim o günden sonra, elli yılı aşkın bir süre havarilerimle ve çok sevdiğim birçok varlıkla birlikte yaşadım ve onlara öğretmenlik yaptım. O günlerde Filistin'in dışında sessiz bir yerde toplanırdık. Orada batıl inancın meraklı gözlerinden uzakta özgürdük. Orada birçokları Tanrı vergisi yeteneklerini geliştirdiler ve büyük bir iş başardılar. O zaman, bir süre için onlardan uzaklaşarak, herkese erişip yardım edebileceğimi görerek, onlardan ayrıldım. Ayrıca, onlar kendilerine güvenmek yerine, bana güveniyor-

lardı; ve onların kendilerine güvenmelerini sağlamak için onlardan uzaklaşmam gerekiyordu. Eğer onlar benimle yakın ilişki içinde yaşamışlarsa, o zaman, istediklerinde beni yine bulamazlar mıydı?

Çarmıh, yani haç, başlangıçta, dünyanın bildiği en büyük mutluluğun simgesiydi. Haçın temeli insanın dünyaya ilk ayak bastığı yerdir, dolayısıyla o burada, dünya üzerinde semavi bir günün doğuşunu simgeler. Eğer onun izini geriye dek sürerseniz, haçın tamamen gözden kaybolduğunu ve onun kendini adama tutumu içinde duran, boşlukta kollarını kutsarcasına kaldırmış, armağanlarını insanlığa gönderen, tüm armağanlarını her yöne serbestçe akıtan insan olduğunu görürsünüz.

Mesih'in form içindeki uygun yaşam olduğunu, bilim adamının bir an için gördüğü, ancak nereden geldiğini bilmediği yükselen enerji olduğunu bildiğinizde; Mesih'le birlikte, yaşamın özgürce verilebilmesi için yaşandığını hissettiğinizde; insanın formların sürekli çözülüşüyle yaşamak zorunda olduğunu, Mesih'in duyu bedeninin açlığını çektiği şeyden vazgeçmek için yaşadığını öğrendiğinizde, siz Mesih olursunuz. Siz kendinizi daha büyük bir yaşamın bir parçası olarak gördüğünüzde, ancak kendinizi bütünün hayrı için feda etmeye gönüllü olduğunuzda; sonuçtan etkilenmeden doğru olanı yapmayı öğrendiğinizde; fiziksel yaşamdan ve dünyanın verebileceği her şeyden serbestçe vazgeçmeyi öğrendiğinizde (ki bu kendini inkâr etmek ya da yoksulluk değildir, çünkü Tanrı'dan verdiğinizde, verecek daha çok şeyiniz olduğunu görürsünüz, ancak bazen görev yaşamın verebileceği her şeyi talep edebilir. Siz ayrıca yaşamını koruyanını onu yitireceğini de bilirsiniz), o zaman saf altının ocağın en derin bölümünde, ateşin onu tam olarak temizlediği yerde bulunduğunu görürsünüz. Başkalarına verdiğiniz yaşamın, kazandığınız bir yaşam olduğunu bilerek büyük bir sevinç duyarsı-

nız. Almanın serbestçe vermek olduğunu; fani formu bırakırsanız, daha yüksek bir yaşamın hâkim olacağını bilirsiniz. Böyle kazanılmış bir yaşamın herkes için kazanılmış olduğunu güvenle bilirsiniz.

O zaman siz insanlara yardım edebilir ve bununla hiç övünmezsiniz; yaşam ekmeğini size gelen aç ruhlara dağıtabilirsiniz, ama bu ekmek vermekle tükenmez. O durumda sizin azimle devam etmeniz, ve size gelen hasta, yorgun ya da ağır yük altındaki herkesi ruhu bütünleştiren Söz ile iyileştirebileceğinizi; cehaletten ya da seçimlerinden ötürü gözleri kör olanların gözlerini açabileceğinizi bilmeniz gerekir. Kör ruhun ne kadar düşük bir durumda olduğu önemli değildir, o Mesih ruhun onun yanında durduğunu hissetmeli ve onun yürüdüğü aynı toprakta beşeri ayaklarınızla yürüdüğünüzü görmelidir. İşte o zaman siz Baba ile Oğul'un gerçek Birliğinin dışarıda değil içeride olduğunu bileceksiniz. Dışarıdaki Tanrı uzaklaştırılıp da, geriye sadece içinizdeki Tanrı kaldığında sükûnet içinde durmanız gerektiğini bileceksiniz. O durumda, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" şeklindeki sevgi ve korku feryadını tutabilmelisiniz. Hâlâ, o saatte kendinizi yalnız hissetmemeli, Tanrı ile birlikte durduğunuzu, Tanrı'nın sevgi dolu kalbine daha önce hiç olmadığınız kadar yakın olduğunuzu bilmelisiniz. En derin üzüntüyü hissettiğiniz o saatin, en büyük zaferinizin başladığı saat olduğunu bilmelisiniz. Tüm bunlarla birlikte, hiçbir üzüntü ve ıstırapın sizi etkileyemeyeceğini bilmelisiniz.

O saatten itibaren sesiniz büyük, özgür bir şarkıyla çınlayacaktır, çünkü siz Mesih olduğunuzu, insanlar arasında ve insanlar için parlayan o ışık olduğunuzu tam olarak bilmektesinizdir. O zaman, içindeki Mesih'i bulmadan önce en-

* İncil'de, Hz. İsa'nın çarmıha gerildiğinde böyle feryat ettiği yazar. Bazı kaynaklar ise onun, tam tersine, "Tanrım, Tanrım, Sen beni ve hiçbir çocuğunu asla terk etmedin!" diye haykırdığını belirtir. (Ç.N.)

gebeli yolda yürürken tutacak yardımcı bir el bulamayan her ruhun içindeki karanlığı bileceksiniz.

Siz gerçekten tanrısal olduğunuzu bilmelisiniz ve tüm insanların sizin gibi olduklarını görmelisiniz. O durumda, en yüksekte taşıdığınız ışıkla geçmeniz gereken karanlık yerler olduğunu bileceksiniz ve ruhunuz tüm insanlara hizmet edebildiğiniz için şükranla dolacaktır. O zaman, mutlu ve özgür bir haykırışla, Tanrı ile birliğiniz içinde tırmanabileceğiniz en yüksek yere tırmanırsınız.

Şimdi onlar birbirlerine erişemezken sizin onlara erişebileceğinizi; her bir ruhun yaşamı için kendi yaşamınızı vermemenizin elinizde olmadığını bilirsiniz. Ancak, her ruha, onun özgür iradesine o kadar saygılı olmalısınız ki, o almak üzere açılmadıkça, ona hiçbir şeyi zorla kabul ettirmeye çalışmamalısınız. Ama, siz ona bir sevgi, yaşam ve ışık selini serbestçe akıtacaksınız ki, o kişi pencereleri açtığında Tanrı'nın ışığı içeri akıp onu aydınlatabilsin. Uyanan her Mesih'le birlikte, insanlığın bir basamak daha yükseldiğini bileceksiniz. Şunu da bilmelisiniz ki, siz uyandığınızda kendinizle birlikte tüm dünyayı yükseltirsiniz; çünkü siz o engebeli yolu yürüyüp geçtiğinizde, o yol diğer insanlar için daha düzleşir. O imanın aslında içinizdeki Tanrı olduğunu bilerek, kendinize iman etmelisiniz. En sonunda da, sizin Tanrı'nın bir tapınağı olduğunuzu, hem cennette hem de dünyada ölümsüz olduğunuzu bilmelisiniz."

İsa yerinden kalktı, bizden ayrılmak zorunda olduğunu söyledi, o akşam köydeki bir başka Kardeşin evinde olması gerekiyordu. Hepimiz ayağa kalktık. İsa hepimizi kutsadı ve iki kişiyle birlikte odadan çıkıp gitti.

Bölüm 6

Tekrar yerlerimize oturduktan sonra, grubumuzdan biri Emil'e dönüp, herkesin şifa sanatını öğrenip öğrenemeyeceğini sordu. Emil kısa bir süre düşündükten sonra şöyle bir yanıt verdi: "Şifalandırma gücü ancak her şeyi kaynağından yola çıkarak izlemeyi öğrendiğimizde elde edilebilir. Her uyumsuzluk üzerinde üstünlük, ancak onların Tanrı'dan kaynaklanmadığını anladığımız ölçüde elde edilebilir.

Kaderinizi şekillendiren tanrısallık, bir çömleğin çömlek çamurunu şekillendirdiği gibi sizi şekillendiren kudretli bir kişi değildir; o -sizin içinizde ve tüm çevrenizde ve tüm maddenin içinde ve çevresinde bulunan- istediğiniz gibi kullanabileceğiniz Tanrısal Güç'tür. Eğer bunu idrak etmezseniz, kendinize güvenemezsiniz. Uyumsuzluğun en büyük şifası, onun Tanrı'dan kaynaklanmadığını, onu Tanrı'nın yaratmadığını bilmektir. Beyin gözün ona aktardığı her nesnenin titreşimlerini alıp kaydetme niteliğine sahiptir. Işıkların, gölgelerin ve renklerin titreşimleri tümüyle kaydedilir. Beyin ayrıca bu titreşimleri yeniden üretip tekrar dışarı yansıtma (projekte etme) niteliğine de sahiptir, o bunu içsel görüşü ile yapar; o zaman biz gözün aktarmış olduğu görüntüyü tekrar görürüz. Siz bir fotoğraf çektiğiniz her seferinde aynı şeyi yaparsınız. Fotoğraf klişesi, fotoğrafını çekmek istediğiniz nesnenin yaydığı titreşimleri alıp kaydeder. Titreşimler fotoğraf klişesinde kaydedildikten sonra, sonuçların

kalıcı olabilmesi ve onları görebilmeniz için, sizin klişeyi kimyasal bir banyo ile tespit etmeniz, sabitleştirmeniz gerekir. Kısa bir süre sonra, fotoğrafını çektiğiniz nesnelerin hareketlerinin ve renklerinin de kaydedilip projekte edilebileceğini keşfedeceksiniz; bunu ışıkları ve renkleri alınıp tespit edildikleri aynı titreşim hızıyla projekte ederek yapabileceksiniz.

Aynı şey düşünce, söz ve eylem için de geçerlidir. Her bir seçici beyin hücreleri dizisi kendisine karşılık gelen titreşim dizisini alıp kaydeder ve, bu titreşimler tekrarlanıp dışarı projekte edildiklerinde -eğer hücreler direkt olarak görevlerine yönelik tutulmuşlarsa- tıpkı vuku buldukları gibi yeniden üretilebilirler.

Diğer bedenlerin ya da formların yaydığı düşünce, eylem, hareket, ve görüntü titreşimlerini alıp kaydedip sabitleştiren bir başka seçici beyin hücreleri dizisi de vardır. Bu titreşimler de yine yeniden üretilip dışarı projekte edilebilirler ve siz bu hücreleri öyle ayarlayabilirsiniz ki o bedenlerin ya da nesnelerin sözlerini ve hareketlerini, hatta düşüncelerini yeniden üretebilirsiniz. Bu hücreler vasıtasıyla siz başkalarının düşüncelerini kontrol etmelerine yardımcı olabilir, aynı şeyi kendiniz için de yapabilirsiniz. Bu hücreler yoluyla savaşlar, depremler, seller, yangınlar gibi felaketler, kazalar vs. meydana getirilir. Birisi bir şeyin vuku bulduğunu görür ya da hayal eder; ona karşılık gelen, ona uygun titreşim hücrelerde sabitlenir, sonra dışarı projekte edilerek diğer beyinlerin karşılık gelen hücrelerini etkiler, sonra yine geri projekte edilir, o şey iyice sabitlenip vuku bulana dek bu böyle devam eder.

Eğer onlara güç verip sürdüren düşünce hemen geri çekilse ve titreşimlerin o beyin hücrelerinde sabitlenmelerine izin verilmeseydi, böylece o belli titreşimler tekrar dışarı projekte edilmeseydi, tüm bu şeyler önlenebilirdi. Bu hücreler dizisi

ile tüm felaketler önceden kehanet edilebilir.

Tüm doğru titreşimlerin yaratılıp gönderildiği Tanrısal Zihnin düşüncelerinin ve faaliyetlerinin titreşimlerini alıp kaydeden ve sabitleştiren bir başka seçici beyin hücreleri dizisi de vardır. Bu Tanrısal Zihin, ya da Tanrı, her maddeyi kaplar ve daima tanrısal ve doğru titreşimler yayar ve, eğer bu hücreleri doğru görevlerine yönelik tutarsak, Tanrısal Zihin'den aynı doğru ve tanrısal titreşimleri alıp gönderebiliriz. Biz Tanrısal Zihne sahip değiliz, ama O'nun titreşimlerini alıp projekte eden hücrelere sahibiz."

Bu sözlerin ardından derin bir sessizlik oldu, sonra odanın bir duvarında bir görüntü belirdi. O ilk başta hareketsizdi ama, bir an sonra canlandı ve, yine bir an sonra sahne değişmeye başladı. Dünyanın daha zengin ve refah içindeki ticaret merkezlerini temsil eden sahneler akmaya başladı. Onlar hızla değişirken, biz birçok aşına yeri tanıyacak kadar zaman bulduk; ve özellikle bunlardan biri, biz Aralık 1894'de Kalküta'ya vardığımızda yaşanan sahnelerin bir yeniden gösterimiydi. Biz bu olayı yaşadığımız sırada daha sinemanın keşfine uzun bir zaman vardı. Ancak bu görüntüler insanların ve diğer nesnelere tüm hareketlerini gösteriyordu. Bu görüntüler yaklaşık bir saat boyunca birer dakikalık aralarla akmaya devam etti.

Bu görüntüler geçerken, Emil şöyle dedi: "Bu görüntüler bugün dünyada mevcut koşulları temsil etmekte. Dünyanın büyük bir bölümüne genel bir barış ve refah havasının hâkim olduğunu görüyorsunuz. Makul ölçüde bir hoşnutluk vardır; insanlar genelde rahat ve mutlu görünüyorlar. Ama bunun altında, insanın kendi cahilce düşünüşünün ürettiği bir uyumsuzluk kazanı kaynamaktadır. Uluslar arasında nefret, entrika ve uyumsuzluk vardır. İnsanlar benzeri dünya üzerinde daha önce görülmemiş büyük askeri kurumları hayal etmeye başlamaktalar. Biz hayırlı olanı oluşturmak

için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, ama bizim birleşik çabalarımız kendi özgür iradeleriyle zorla hükmetmeye kararlı olanları etkilemeye yetmeyecektir. Eğer onlar şeytani plânlarını gerçekleştirebilirlerse -ki bunu yapmalarını bekliyoruz, çünkü insanlar ve uluslar tam da uyanık olup düşünmeleri gereken bir zamanda uyumaktadırlar- kısa bir süre sonra şöyle sahneler göreceksiniz." Emil'in sözlerinin hemen ardından on ya da on-iki savaş sahnesi peşpeşe geçmeye başladı. Bunlar gerçekten yaşanabileceklerini asla hayal edemeyeceğimiz dehşet verici sahnelerdi, bu yüzden onlar üzerinde pek düşünmedik. Emil şöyle devam etti: "Bizler adeta umutsuz bir biçimde bunların önlenebileceklerini umut ediyoruz. Sonucu zaman gösterecek ve yine bizler bir gün şu koşulların hâkim olmalarını umut ediyoruz." Bu sözlerin ardından her türlü tarifin ötesinde güzellik ve barış sahneleri peşpeşe geçmeye başladı, ve Emil şöyle konuştu: "Bunlar bir gün, insanlık kendi yüceliğini ve bir'liğini idrak ettiğinde hepimizin yaşadığını göreceğimiz sahnelerdir."

Sonra bir süre derin bir sessizlik oldu, odadaki herkes kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Ancak sonra, grubumuzdan biri "Rab" sözcüğünün ne anlama geldiğini sordu. Emil onu şöyle yanıtladı: "Rab, Tanrısal Prensip'in ya da Tanrı'nın burada dünya üzerinde Kendi niteliklerini ortaya koymak için yarattığı Kusursuz Varlığı belirtmek için kullanılırdı. Bu Varlık, Tanrısal Prensip'in suretinde yaratılmıştı ve O'nun sahip olduğu her şeye erişebilir ve onu kullanabilirdi. Bu Varlığa dünya üzerinde mevcut her koşul üzerinde güç ve hâkimiyet verilmişti. Bu Varlık, Tanrısal Prensip'in tüm gizil güçlerine sahipti, ve O'nunla işbirliği yaptığı ve kendisine verilmiş melekeleri geliştirdiği sürece, bu gizil güçleri Tanrısal Prensip'in plânladığı ya da zihinde tuttuğu ideal biçimde ortaya koyma gücüne de sahipti. Bu Varlığa daha sonra 'Rab' dedi, ki bu yaratıcı eylem içinde ifade ya da Tanrı'nın Yasa-

sı anlamına geliyordu. Bu, Tanrısal Prensiptin insanın ifade etmesi için zihinde tuttuğu Kusursuz Varlık'tır. Bu, Tanrısal Prensiptin yarattığı Tanrısal Tek İnsan'dır. İnsan, ya da onun doğasının Ruhsal yanı, bu Rab ya da Tek İnsan haline gelebilir. Bu Tanrısal İnsan daha sonra Mesih olarak bilindi. O, cennet ve dünya üzerinde hâkimiyete sahipti. Sonra Rab, yaratma gücünü kullanarak, Kendisi gibi olan diğer varlıkları yarattı. Bu varlıklara daha sonra Rab'bin çocukları denildi, onların Yaradan'ına Baba denildi ve Tanrısal Prensipten de Tanrı denildi."

Burada Emil bir an sustu ve elini uzattı ve neredeyse bir anda elinde çömlekçi çamuruna benzer büyük bir parça belirdi. O, onu masanın üzerine koyup şekillendirmeye başladı ve az sonra bu on-beş santimetre boyunda güzel bir insan figürüne benzedi. Emil çok becerikli bir biçimde çalışıp onu çok kısa bir sürede tamamlamıştı. O bittikten sonra, Emil onu bir an elleri arasında tuttu; sonra yukarı kaldırıp ona bir nefes üfledi ve bu figür bir anda canlandı! Biz gözlerimize inanamaz bir halde ona bakarken, Emil onu bir an daha elleri arasında tuttu, sonra masanın üzerine koydu, ve figür orada hareket etmeye başladı! O, o kadar çok bir insana benziyor ve bir insan gibi davranıyordu ki, biz hiçbir soru sormadan, ağzımız ve gözlerimiz iri iri açılmış bir halde, öylece durup bakakaldık...

Emil bizim şaşkınlığımıza bir an gülümseyerek baktı ve sonra bir alıntı yaparak konuşmaya başladı: " 'Ve Rab insanı topraktan yarattı ve onun burun deliklerine yaşam soluğunu üfledi ve o yaşayan bir ruh haline geldi.' Sonra Rab'bin çocukları insanı topraktan yarattılar; ve onlar, yaratıcı yetenekleriyle, bu heykele yaşam soluğu üflediler ve o yaşayan bir ruh haline geldi. Dahi bunu çömlek işiyle ya da elişiyile yapabilir. Eğer o heykeli ya da resmi elleriyle şekillendirdiği gibi bırakırsa, o bir görüntüdür ve yaratıcısının onunla ilgili

hiçbir sorumluluğu yoktur; ama eğer yaratıcısı yaratıcı gücünü kullanıp ona yaşam verirse, onun sorumluluğu asla sona ermez. O yarattığı her bir şeyi izlemeli ve onları tanrısal düzen içinde tutmalıdır. İşte insan burada Tanrı ile teması bir biçimde yitirmiştir. O böyle görüntüler yaratmış; sonra hevesle onlara bahşettiği yaşamı geri çekmemiş, ve onlar dünya üzerinde amaçsız bir biçimde dolanıp durmuşlardır. Oysa eğer o onlara bahşetmiş olduğu yaşamı geri çekmiş olsaydı, ortada sadece heykel kalırdı ve insanın sorumluluğu ortadan kalkardı."

Burada o figür hareket etmeyi kesti ve Emil sözlerini şöyle sona erdirdi: "Yazılı tabletlerin ilk dizisini kendi dilinize çevirdikten sonra bunu çok daha iyi anlayacaksınız. Vakit oldukça geç oldu, sanırım artık yatıp dinlenmek istersiniz."

Son konuk da gider gitmez, hepimiz yatmaya hazırlandık. Doğrusu, hepimizin bir an önce dinlenmeye fazlasıyla ihtiyacımız vardı, hepimiz son birkaç günün aşırı dolu geçtiğini hissediyorduk...

Bölüm 7

Ertesi sabah, kayıtlarda kullanılan harflerin ve işaretlerin anlamıyla ilgili olarak mümkün olduğunca açık bir anlayış edinebilmek için her zamanki gibi çeviri işiyle meşgul olduk. Aslında, bizler bu kadim yazıların alfabetini öğreniyorduk, ve evsahibemizin öğretmenliği ile bu çalışmaya derin bir biçimde gömülmüştük.

İki haftadır bu çalışmayla meşguldük; ancak, bir sabah tapınağa gittiğimizde hepimizi şaşırtan bir durumla karşılaştık. Görünüşte ölmüş ve yeniden diriltilmiş olan dostumuz Chander Sen karşımızda duruyordu! Bir süre ona öylece, hiç konuşmadan baktık. Doğrusu onda artık hiçbir yaşlılık belirtisi yoktu, ama yanılmıyorduk, bu oydu. Biz orada afallamış bir halde dururken, o yaklaştı ve bizi içtenlikle selamlayarak ellerimizi sıktı. İlk şaşkınlığımız geçince, hepimiz onun çevresinde toplanıp sorular sormaya başladık. Chander Sen orada, tanıdığımız cüssesi ve sesiyle karşımızda duruyordu, ama onda en ufak bir yaşlılık belirtisi yoktu. Sesi bile orta yaşın enerjik niteliğini tekrar kazanmıştı ve ondaki her şey iyi-geliştirilmiş, neşeli ve çok canlı bir yaşam niteliği gösteriyordu. Gözlerinin ve yüzünün ifadesi ise sözlerle ifade edebileceğim çok ötesindeydi.

İlk anlarda, onun eski haliyle şimdiki halini kıyaslayıp aradaki tezatı düşünmekten başka bir şey yapamadık. Onu ilk gördüğümüzde, o sımsıkı, ak saçlı, topallayarak ve bir bas-

tona dayanarak yürüyen, yıpranmış bir yaşlı adamdı. Onunla ilk karşılaştığımızda grubumuzdan biri, "Bu büyük ruhların arasında, neredeyse öte âleme geçecek kadar yaşlı birini bulmamız çok şaşırtıcı" demişti. Kuşkusuz, birkaç gün önce tanık olduğumuz değişim-dönüşüm bizi çok etkilemişti, ama aniden gözden kaybolmasından sonra onu bir daha göreceğimizi düşünmediğimizden, onu ve bu olayı zihnimizden çıkarmıştık. Bu yenilenmeden, gençleşmeden çok daha fazla bir şeydi. Ben bunu sadece yürekten sevip saydığımız Büyük Üstadın geçirdiği değişim-dönüşümle karşılaştırabilirim. Chander Sen'in, onunla ilk karşılaştığımızdaki görüntüsü ile o sabahki görüntüsü arasındaki tezata bakarak bu ruhun kesinlikle yeniden doğduğunu söyleyebilirdik. Evet, doğru, onu sadece kısa bir süredir tanıyorduk, ama onunla yaşlı bir adam olduğunu görece kadar yeterince uzun bir süre günlük ilişki içinde olmuştuk. Chander Sen, o günden sonra yaklaşık iki yıl boyunca bizimle birlikte oldu, büyük Gobi Çölü boyunca yaptığımız araştırma seferinde bize rehberlik ve çevirmenlik yaptı. Ve yıllar sonra, grubumuzdan iki-üç kişi bir araya gelip deneyimlerimizi hatırladığımızda, o sabahki deneyimimiz ortaya getirilen ilk konu olacaktı.

Bu olayı anlatırken, ben tüm konuşmamızı sözcüğü sözcüğüne kaydetmeye kalkışmayacağım, çünkü o iki günün büyük bölümünü sadece konuşarak geçirdik ve bunun ayrıntılı bir anlatımının okur açısından sıkıcı olacağına inanıyorum. Bu yüzden, burada sadece ana noktaları aktaracağım.

İlk heyecan biraz yatıştıktan sonra hepimiz yerlerimize oturduk ve Chander Sen konuşmaya başladı. "Beden en düşük derecede düşünce faaliyetlerini temsil ederken, Öz ya da Ruh (Spirit) denen şey Tanrısal Zihnin en yüksek düşüncelerini temsil eder. Beden düşüncenin dışsal ifadesidir, o ilk dürtüsünü ya da itilimini Öz vasıtasıyla direkt olarak Tanrısal Zihin'den alır. Öz, Tanrısal Zihnin tüm gizil güçlerini ba-

rındıran ölümsüz ve gerçek Benlik'tir.

Düşünce atmosferi gerçektir, o gerçekten mevcuttur ve bedeni oluşturan her şeyi içerir. Birçok insan göremediği şeylerin gerçekte de var olmadığını düşünür; ve onlara tekrar tekrar, kendilerini gizleyemeyecekleri söylenmiş olmasına rağmen, onlar bunu yapabileceklerine inanırlar. Adem ve Havva Rab'den, ya da Tanrı'nın Yasası'ndan saklanırken kendilerini gizleyebildiler mi? Şunu bilmeliyiz ki, beraberimizde taşıdığımız gerçek, yaşamımızın açık kitabıdır, ve bunun farkında olsak da olmasak da, her insan onu okuyabilir. Bazıları iyi düşünce okurlarıdır, diğerleri ise değildir; ama hepsi biraz düşünce okuyabilir ve biz kendimizi gizleyemeyiz. Ayrıca, bizim düşünce atmosferimiz, sürekli olarak, yavaş yavaş soğuyan sözcüklerini bedenimize çökeltir, ve orada onlar her insan tarafından görülürler. Biz, biraz pratik yaparak, bizi kuşatan bu atmosferin düşünce gücünü hissedebilir ve, yavaş yavaş, onun mevcudiyetinin dış dünyaninkine kadar gerçek olduğunu idrak edebiliriz.

Ben, insanın ayaklarıyla toprağa basabildiği gibi, şiddetli istekten oluşan kanatlarla semavi yüksekliklere çıkabileceğini de öğrendim. Kadim insanlar gibi, insan dünya üzerinde yaşarken Tanrı ile konuşabilir, ve o bunu ne kadar çok yaparsa, onun Evrensel Yaşam'ın nerede bitip de bireysel mevcudiyetin nerede başladığını ayırt etmesi o kadar zor olacaktır. İnsan, Ruhsal anlayış yoluyla Tanrı ile ittifak oluşturduğunda, Tanrı ile insan arasındaki sınır ortadan kalkar. Bu noktaya erişildiğinde, insan İsa'nın, 'Ben ve Babam bir'iz' sözüyle ne demek istediğini bilecektir.

Çağlar boyunca büyük filozoflar insanın bir üçlü-birlik (teslis) olduğu fikrini kabul etmişlerdir ama onlar asla insanın üçlü bir kişiliğe sahip olduğuna inanmamışlardır. Onlar insanı, doğası itibariyle, birde üç olan bir varlık olarak kabul etmişlerdir.

Her şeyi kişileştirme eğilimi, Kutsal Üçlü-Birlik (Tetris) denen şeyi bir'de üç varlık kavramına indirgemıştır, oysa o en iyi şekilde Evrensel Zihnin, Tanrı'nın Her Yerde Mevcut Oluşu, Her Şeye Kâdirliği, Her Şeyi Bilişi olarak anlaşılabilir. İnsan, Kutsal Üçlü-Birliği bir'deki üç kişi olarak, ve açıklanamasa da kabul edilmesi gereken bir şey olarak gördüğü sürece, o batıl inancın ve dolayısıyla da kuşku ve korkunun batağında kalacaktır.

Eğer Tanrı'nın birde-üç olan doğası fiziksel olmaktan çok Ruhsal ise, o zaman insandaki üçlü-birlik maddi bir görüş noktasından değil, zihinsel bir görüş noktasından görülmeştir. Bilge filozoflardan biri şöyle demiştir: 'Akıllı bir insan, başka hiçbir şeyi önemsemeyerek, Kendini tanımanın, Benlik bilgisinin peşine düşmeştir; çünkü onun kendi varlığının bilgisinden daha yüksek, ya da ona daha fazla güç verecek bir bilgi yoktur.' Eğer bir insan kendi gerçek Benliği'ni bilirse, onun gizli olanaklarını, güçlerini ve melekelerini keşfetmemesi mümkün değildir. Eğer bir insan tüm dünyayı kazanır, ama kendi ruhunu yitirirse, bunun ona ne yararı olur ki? Onun ruhu onun Ruhsal benliğidir ve, eğer o Ruhsal benliğini gerçekten keşfederse, o -eğer insanlara böyle yaparak hizmet edecekse- bütün bir dünya kurabilir. Ben, nihai hedefe erişecek kişinin kendi gerçek Benliği'nin derinliklerini araştırması gerektiğini ve onun orada Tanrı'yı bulacağını öğrendim. İnsan birlik içindeki -öz, ruh ve bedenden oluşan- bir üçlü olduğundan, ruhsal cehalet hali içindeyken, doğasının -fiziksel olan- en düşük düzeyinde düşünme eğilimi gösterir.

Cahil insan tüm zevki ve hazzı bedeninde arar ve bir zaman gelir o tüm duyularından dayanabileceği tüm acıyı alır. O, bilgeliğe öğrenmediği şeyi acı ve ıstırapla öğrenmek zorundadır ve, tekrarlanan deneyimlerden sonra, o bilgeliğin daha iyi yol olduğunu yadsıyamayacaktır. İsa, Osiris ve Buddha, tüm anlayışımızla bilgeliğe ulaşmamız gerektiğini söylemişlerdir.

Akli düzeyde (katta) iş gören düşünce bedeninin titreşimlerini sıvıya karşılık gelen bir noktaya yükseltir. Bu düzeyde, düşünce ne tamamen maddi, ne de tamamen Ruhsal'dır. O maddilik ve Ruhsallık arasında bir sarkaç gibi salınır, ama bir zaman gelir insanın hangisine hizmet edeceğini seçmesi gerekir. Eğer o maddiliği seçerse, onu bir karmaşa ve kaos dünyası beklemektedir. O Ruhsal olanı, Öz'ü seçerse, insandaki Tanrı tapınağının kubbesine dek yükselebilir. Bu düşünce hali maddenin -esnek olan ve sınırsız bir biçimde genişleyebilen- gaz haliyle karşılaştırılabilir. Tanrı, insanın sıvımsı düşünce akımını onu kuşku, korku, ve hastalık sisinin üzerinde tutacak o semavi yüksekliklere mi yönlendireceğini, yoksa insandaki hayvanın sefil derinliklerine mi indireceğini seçmeyi daima insanın kendisine bırakır.

Eğer, insanı öz, ruh ve bedenden oluşan bir üçlü-birlik olarak düşünürken, onu zihin ya da ruh bakımından ele alırsak, onun zihinsel faaliyetin iki aşırı ucu arasında yer aldığını, bunlardan düşük olanın beden, yüksek olanın ise öz (spirit) olduğunu görürüz. Zihin görünen ile görünmeyen arasındaki bağlantıyı oluşturur. Duyular düzeyinde işlerken, zihin tüm hayvani arzuların ve tutkuların yeri olur. O, Cennet Bahçesi'ndeki, insanı ayartıp zehirli meyveyi yemesine yol açan yilandır. İsa, 'Musa'nın yabandaki yılanı yükselttiği gibi, insanoğlu da yükselmelidir,' dediğinde, kendi bedeninin çarmıhta yükselmesinden değil, ruhun ya da zihnin duyusal illüzyonların üzerine yükseltilmesinden söz ediyordu. Her ikisinden de ayrılmadan, öz ve beden arasında duran ruh ya da zihin, hayvani düşünceleri de düşünmeye muktedirdir; huzur, saflık ve Tanrı Gücü'nün bulunduğu saf özle bilinçli birliğe girmeye de muktedirdir.

İnsanoğlu fiziksel âlemin aldatmacalarının üzerine çıktığı o âleme yükseldiğinde, saf zekâ düzeyinde (katında) düşünür ve davranır. Orada o hayvanlarla paylaştığı içgüdüler

ile Tanrı'dan aldığı ilahi sezgileri birbirinden ayırt eder. Bana, insan saf öz düzeyinde düşündüğünde, ruhun şeylerden çok şeylerin idealini algıladığı o âleme bilinçli olarak girdiği gösterildi. O artık duyulara bağlı değildir, o berrak bir görüşle, geniş ufukların büyük manzarasını görür. İşte orada gerçek Tanrısal Zekâ tarafından gözler önüne serilir ve ilham verici mesajlar alınır.

İnsanoğlu maddi dünyasının derinliğinden çıkıp yukarı yükseldiğinde ve zihinsel dünyanın dingin güzelliğinin ve saflığının görüntüleriyle kuşatıldığında, bir süre sonra sağlıklı bir doyumsuzluk hisseder ve ruhun hep yukarı doğru yönlendiren itişini onu daha yüksek âlemlere taşır. Orada o artık dinginlik görüntüleri görmez, daimi bir güzellikle kuşatılmış bir dinginlik içinde yaşar. O, içsel olanı görmüştür ve onun için o her şey haline gelmiştir; ve dışsal olan içsel olmuştur. O, daha önce sonuçlar dünyasında yaşarken, şimdi nedenler dünyasında yaşamaktadır.

Birde-üç olan insanın özü saf zekâdır. Bu onun varlığının, anlaşılmış gerçek karşısında duyusal tanıklığın ve insan kanısının hiçbir ağırlığının olmadığı bölgesidir; o içimizdeki Mesih'tir, ya da insanoğlunun içindeki Tanrı Çocuğudur, o bizi kuşkudan ve onun düş kırıklıklarından kurtaran keşiftir. Varlığının bu zirvesinden, insan her şeyi eğitilmiş bir ruhun berrak görüşüyle görür. O cennette ve dünyada, herhangi bir felsefede hayal edilmiş olandan daha çok şey görür. O içeriden ya da dışarıdan yönetilen bir zihne sahip bir beden olmadığını, bedeninin ve zihninin gerçek Ruhsal benliğinin itaatkâr hizmetkârları kılınabileceklerini öğrendiğinde, kendisine başlangıçta bahşedilmiş olan o Tanrı-vergisi hâkimiyeti ifade etmeye başlar.

Öz ya da Ruh (Spirit) insanın varlığının yüce özüdür. O asla hastalanmaz ve asla mutsuz olmaz, çünkü, o büyük ruhun, Emerson'un dediği gibi, 'İstirap çeken sınırlı ve sonlu

olandır. Sınırsız ve sonsuz olan gülümseyen bir rahatlık, güven ve huzur içindedir.' Kutsal kitabınızdaki Eyüp insanın Öz olduğunu ve Tanrı'nın soluğunun insana yaşam verdiğini söylemiştir. Gerçekten de insana yaşam veren şey onun Öz'üdür ve bu Öz onun daha düşük faaliyetlerini yönetir. Öz otoriteyle emirler verir ve her şey bu doğru yönetime tâbi olur.

Yaklaşan günün giysisine bürünmüş yeni bir çağ insanların kalplerinde doğmaktadır; ve yakında yine Tanrı'nın bakkir Öz'ü kalpten doğru parlayacak ve isteyen herkesin daha büyük ve daha tam bir yaşama girebilmesi için kapı yine açılacaktır. İnsanın ruhu Yaradılış'ın başlangıcından beri yaşamış olanlardan daha muhteşem bir yeni çağın eşiğinde durmaktadır. Beytlehem Yıldızı, İsa'nın doğumunda daha önce olduğundan daha parlak bir biçimde parlamıştı, ama yakında onun parlaklığı bir öğlen güneşi gibi olacaktır, çünkü bu yeni ışık Mesih'in tüm insanların kalplerinde doğduğu günü bildirecektir."

Bölüm 8

Ertesi sabah yine tapınakta toplandığımızda, Chander Sen konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Bakın, bana kesin bir biçimde, insan zekâsının Tanrısal Zekâ'ya dönüştürülebileceği gösterildi. Bu bana açıkça gösterildiğinden, ben Tanrı'nın Âlemi'ne girebileceğimi ve o Âlem'in tam içimde olduğunu gördüm. Şimdi ben Tanrı'nın her yerde mevcut olan ve her şeyi bilen tek güç olduğunu, ve uyumsuzluğun, hastalığın, yaşlanma ve ölümün artık geçmiş bir deneyime ait olduğunu biliyorum. Ben şimdi realiteyi algılıyor ve illüzyon sisi içinde kaybolmuş olduğumu biliyorum. Zaman ve uzay tamamen ortadan kayboldu ve ben şimdi öznel dünyada bulunduğumu ve onun nesnel dünyaya ait olduğunu biliyorum. Eğer zaman zaman daha süptil duyuların gözlerimin önüne serdiği anlık izlenimlere ve dürtülere sahip çıkabilseydim, yaşadığım o yorucu ve endişeli saatlerin büyük bölümünü yaşamaktan kurtulurdum. Gençken ben de, insanlığın büyük bölümü gibi, yaşanacak tek bir hayat olduğuna ve bu yüzden kendimi her şekilde doyuma uğratmam, ve hayattan alabileceğim kadar çok şey almam gerektiğine karar vermiştim. Böylece, hayatta kendim için yaşamayı esas amaç haline getirdim ve hayvani arzularımı sonuna kadar yaşadım, sonuçta bedenimin yaşam sınırlarını akılsızca tükettim ve beni ilk gördüğünüzdeki o boş kabuk haline geldim. Şimdi size düşüncelerimi daha canlı bir biçimde tasvir edecek bir görüntü

oluşturacağım."

Chander Sen bir an sessiz kaldı ve daha önce tarif edilenlere benzer bir görüntü odanın bir duvarında belirdi. Bu onun kısa bir süre önce gördüğümüz halinin görüntüsüydü. Bu, tahta bastonuna yaslanarak sarsak adımlarla yürüyen yaşlı bir adamın görüntüsüydü. Bunun ardından onun o sabahki görüntüsü belirdi. Chander Sen şöyle devam etti:

"Birinci görüntü geriye boş bir kabuk kalana dek enerjilerini ve yaşam sıvılarını boşa harcamış olan birini temsil ediyor. Diğer enerjilerini ve yaşam sıvılarını bedeninde tutan birini temsil ediyor. Siz benim durumumu tam bir yenilenme ve gençleşme olarak görüyorsunuz, ki bu doğrudur. Ama, ben ona bir başka açıdan bakıyorum. Kaç kişi benim gibi o sevgili varlıkların yardımını alacak kadar talihli olabildi?

Düşüncemi anlayabilmeniz için, şimdi bir insanın yaşamını doğumundan ölümüne dek izleyelim. Çocuk doğar. O, bedeninde akan yaşam-taşıyıcı sıvıların bilincinde değildir, bu sıvılar henüz aktif değildir, çünkü yaşam sıvılarını üreten organlar henüz aktif değildir ve gelişmemiştir. Bu gelişim aşaması esnasında, normal bir çocuk güzel, aktif ve yaşam doludur. Yaşam sıvıları, çocuk büyüyüp de yaşam sıvılarının aktifleştiği gelişim aşamasına erişene dek giderek güçlenir, ve o zaman boşa harcanabilirler. Eğer böyle olursa, birkaç yıl sonra çocuk yaşlanma belirtileri göstermeye başlar. Giderek, gözler parlaklığını, beden aktifliğini ve zarafetini yitirir. Yüz hatları sertleşmeye ve çökmeye başlar. Bir süre sonra beyin kaslarla eşgüdümünü yitirir ve beden dermansız bir yaşlı insanın bedenine dönüşerek eski benliğin boş kabuğu haline gelir.

Bir de tüm yaşam sıvılarını korumuş ve onların bedende kendi doğal akışları içinde deveren etmelerini sağlamış kişiyi ele alıp, onun ne kadar güçlü ve dinç olduğunu göre-

lim. Eğer o yaşam sıvılarını hep koruyarak devam ederse, o bu hayatın sadece doğup kısa bir süre yaşayıp sonra ölmekten ibaret olduğunu düşünse, bundan daha yüksek bir yaşam fikri algılamasa bile, yine de onun ömrü yaşam sıvılarını boşa harcamış kişinin ömründen üç-dört kat uzun olacaktır. Eğer o Tanrı'nın plânında onun için daha büyük bir düzen bulunduğunu algılasa, yaşam sıvılarının kusursuz gelişim için gerekli bir unsur olduklarını anlar anlamaz onları her zaman koruma yoluna gidecektir.

Ancak kısa bir süre önce, eğitim gören insanlar beden kan dolaşımını sistemini oluşturan o narin atar ve toplar damarlar sistemini tanımaya başladılar. Ancak tüm bedende, yaşam gücünü her atoma taşıyan çok daha hassas ve süptil bir dolaşım sistemi vardır. Sinir sisteminiz vasıtasıyla bu yaşam gücü beyindeki bir hücre dizisine yollanır. Bu hücreler de bu yaşam gücünün dağıtımını yaparak onu sinir sistemi vasıtasıyla bedenin her atomuna gönderirler. Bu güç ayrıca sinirleri de koruma görevi yapar. Eğer yaşam gücü boşa harcanırsa, hücreler sabitleşir ve oluşan yeni hücreler onların yerini alamaz, ve yavaş yavaş ayrışıp ölen eski hücrelerin yerine yeni hücreler dışarı atılırlar. Eğer yaşam gücü korunursa, hücreler on yaşında olduğu gibi, beş yüz yaşında da o kadar kolayca yenilenirler.

Tüm yaşam gücü korunduğunda, beden yaşamla o kadar dolabilir ki siz tüm formlara yaşam verebilirsiniz. Bu gerçek bir gün keşfedilecektir. Siz idealinizi ifade eden bir resim ya da heykel yapıp ona yaşam soluğu üfleyebilirsiniz ve o canlanır. O siz, sizin Rabbiniz ona yaşam verdiği için aktif olacaktır. İşte bunu yapan kişi gerçek dahidir.

İşaret etmek istediğim yaşamsal öneme sahip bir hata var. Sizin dahi olarak gördüğünüz kişi, gelişmeye başlarken, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, yaşam güçlerini koruyup saflıkları içinde doğal kanallarından gönderme yeteneğini ka-

zanmıştır; bu durum onun bedenini ve yaratıcı melekesini canlandırmıştır ve o ifade edebileceği ve sıradandan daha yüksek olan bir şeyin bulunduğunu görür. O, yaşam güçlerini koruyup onlara özgürlük tanırken, giderek daha muhteşem başarılar elde edecektir; ama eğer o cinsel şehvetin nüfuz etmesine izin verirse, yaratıcı gücünü hızla yitirecektir. Beden önce yaşam güçleri korunarak güçlendirilmiş, bu, hücreler -yaşam gücünü boşa harcamış kişinin düşük düzeyinden- daha iyi bir dokuya kavuşana dek sürdürülmüştür. Sonra, dahi kişi ün kazanır ve daha derin algılama gücünü ya da Tanrı gücünü geliştirmemiş olduğundan, bu kişisel-yüceltilme ile kendinden geçer. Tam olarak uyanmamış olduğundan, yol gösterici ışığını bırakır; ve daha büyük heyecan dürtüsüyle, yaşam güçlerini boşa harcamaya başlar ve hızla tüm gücünü yitirir. Çünkü, eğer insan, düşüncesini hayvani tutkuların üzerine yükseltirse ve beden daha iyi bir dokuya kavuşmaya başlayana dek yaşam güçlerini korursa, ama sonra geri adım atarsa, o bu şekilde uyanmamış birine kıyasla çok daha hızlı bir biçimde gerileyecektir.

İnsan uyanıp tüm yaşam güçlerini koruduğunda ve onların sınırlara doğal biçimde dağılmalarına izin verdiğinde, sonra onların -cinsel şehvet ya da tutku düşünceleriyle bozulmadan- sınırlar boyunca bedeninin her atomuna ulaşmalarını sağladığında, duyulan coşku ve heyecan kalıcı olacak ve bu duyum cinsel duyumu çok aşacaktır. Böylece yılan çöreklediği yerden kalkıp yükselecektir. *

Eğer insan bu yaşam sıvısının ona karşılık gelen saf kan miktarından kat kat önemli olduğunu anlayabilseydi, onu boşa harcamak yerine korumayı seçerdi. Ama, o gözlerini bu gerçeğe kapatır, ya da bu konudan tamamen habersiz olabilir, ve aynı şekilde devam eder -ta ki yaşlılık ve ölüm gelene dek...

Siz yaşlılığa saygıyla bakıyor ve ak saçları bir onur tacı

olarak görüyorsunuz, ki ben bunun aleyhinde bulunmayacağım. Ama, duvardaki görüntülere baktığımızda, hangisine daha fazla saygı duyulması gerektiğine karar vermeyi size bırakıyorum: bilerek ya da bilmeyerek kendini yıpratıp yaşlandırmış ak saçlı kişiye mi; yoksa, olgunluk içinde, daha canlı, güçlü, ve ilerleyen yılları karşılamaya daha donanımlı olan, ve o yılların sonucunda daha bilgi ve şefkatli hale gelmiş olan kişiye mi? "

*Anladığım kadarıyla, burada karşı çıkılan ve tüketici olduğu belirtilen şey cinsel ilişki ya da orgazm değil, bu ilişki sırasında yaşam sıvıları denen şeyin dışarı boşatılmasıdır. Aynı yaklaşımı özellikle Tantra Yoga'da da görürüz, burada da sevişme sırasında bu enerji dışarı akıtılmak yerine tepe çakrasına yönlendirilerek, yani omurganın dibinde uyuyan kundalini enerjisi tepe çakrasına yükseltilerek aydınlanmaya yardımcı bir unsur olarak kullanılır. Bu yaşam sıvılarının nasıl korunacağıyla ve kundalini enerjisinin nasıl yükseltileceğiyle ilgili bilgi ve yöntemleri ve Taocu Sevişme ve Tantra Yoga ile ilgili kitaplarda bulabilirsiniz. (Ç.N.)

Bölüm 9

⊙ zamandan itibaren, Chander Sen'in eğitimliğinde, kendimizi gayretli bir biçimde o yazılı tabletlerde yer alan alfabe-yi öğrenmeye verdik. Günler çok hızlı bir biçimde akıp geçti ve Nisan ayı sona ererken kayıtların büyük bölümü hâlâ bizim dilimize çevrilmemişti; ancak kendimizi daha sonra geri dönüp çevirileri bitirebileceğimizi düşünerek teselli ediyorduk. Dostlarımız, bu kayıtların büyük bir bölümünü bizim için çevirmiş olmalarına rağmen, onları kendimiz çevirebilmemiz için bu alfabe-yi öğrenmemiz konusunda ısrar etmişlerdi.

Önceki Eylül ayında bir araştırma grubu ile Gobi Çölü'nde buluşmak üzere sözleşmiştik, onlarla birlikte bu kayıtlarda bildirilen üç antik kentin harabelerinin bulunduğu yerlere gidecektik. Biz bu kayıtları henüz görmemiştik, ama bize onların varlığından söz edilmişti. Daha önce görmüş olduğumuz ve merakımızı uyandırmış olan kayıtlar önümüzdeki kayıtların kopyalarıydı. Her iki kayıta göre, bu kentlerin tarihleri iki yüz bin yıl önceye dayanıyordu. İddia edildiğine göre, o insanlar yüksek bir uygarlığa sahiptiler, sanatları ve zanaatları biliyorlar ve metalleri işleyebiliyorlardı; altın sıradan bir metal olarak görülüyordu, öyle ki bu insanların su bardakları ve atlarının nalları bile altındandı. Yine iddia edildiğine göre, bu insanlar kendi Tanrı-vergisi güçlerini kullanabildikleri gibi, tüm doğal kuvvetlere de hükmedebili-

yorlardı. Aslında, bu kayıtlarda anlatılan efsaneler -eğer onlar efsaneyse- Yunan mitolojisine çok benziyorlardı. Eğer haritalar doğruysa, bu dev imparatorluk Asya'nın büyük bölümünü kaplayıp Avrupa'ya, bugün Fransa'nın bulunduğu Akdeniz kıyılarına dek uzanıyordu, ve deniz seviyesinden en büyük yükseklik iki yüz metre kadardı. Anlatılanlara göre, burası büyük düz bir bölgeydi, toprakları çok verimliydi, yoğun bir insan nüfusuna sahipti ve Anayurt'un bir kolonisiydi. Hiç kuşkusuz, eğer bu kentlerin kalıntıları bulunup ortaya çıkarılabilirse, çok değerli bir tarih de açığa çıkarılmış olacaktı; çünkü kayıtların bildirdiğine göre, bu uygarlık, kadim Mısır'ın yedi kralın hanedanlıkları sırasındaki debdebe ve ihtişamını bile gölgede bırakan bir ihtişama sahipti. Bu kralların hükümdarlık döneminden önce bile, bu uygarlığın çok daha zengin ve refah içinde olduğu bildiriliyordu. Bu uygarlıkta halk kendi kendini yönetiyordu; hiçbir savaşı ve kulluk kölelik düzeni yaşanmamıştı. Onlar, tartışılmaz biçimde, yöneticilerini "Yönetici Prensip" olarak adlandırmışlardı, ve bu Yönetici Prensibi seviyor ve ona itaat ediyorlardı. Kayıtların bildirdiğine göre, ilk hanedanlığın ilk kralı yönetimi Yönetici Prensip'ten zorla almış ve kendini kral ilan ederek tahta oturmuştu.

Zaman hızla akıp geçti. Bizler bu sırada araştırma seferine çıkmak için gerekli her şeyi hazırlamakla meşguldük. Mayıs ayında sözleştiğimiz buluşma yerinde olabilmek için en kısa sürede yola çıkmamız gerekiyordu, orada gerekli malzemeleri yenileyecek ve esas hedefimize doğru yola koyulacaktık.

Dostlarımızdan ayrılma zamanımız yaklaşırken neler düşündüğümü ve hissettiğimi anlatmakta sözler kesinlikle yetersiz kalır. Onlarla birlikte geçirdiğimiz her saat bize mutluluk ve haz vermişti, birlikte geçen tek bir anımız bile sıkıcı olmamıştı.

Bu insanlarla beş aydır birlikte olmamıza ve evlerini paylaşmamıza rağmen, zaman o kadar hızlı bir biçimde akmıştı ki bize sanki aradan sadece birkaç gün geçmiş gibi gelmişti. Ancak bu arada önümüzde bir olanaklar dünyası açılmıştı. Sanki bu kapı ardına dek açılmıştı. Herkes sınırsız olanakları hissetmişti, ancak hâlâ -tıpkı kardeşlerimiz olarak gördüğümüz bu muhteşem insanlardan ayrılmakta tereddüt ettiğimiz gibi- o kapıdan girmekte de tereddüt ediyorduk.

Her faninin yaşamında, onun -tıpkı o güzel Nisan sabahında her birimizin gördüğü gibi- bu kapının tam açıldığını görebildiği bir an olduğuna, ve herkesin erişilebilecek engin olanakları görebileceğine inanıyorum. (Ben okurlardan tüm önyargıları bir süre için bir yana bırakmalarını, ve bizim görmüş olduğumuz gibi görmeye çalışmalarını rica ediyorum. Ben sizden inanmanızı beklemiyorum, ama şunu anlamanızı istiyorum ki bu insanlar hakkında yazmak bir şeydir, ama onların karşılarında oturup onları dinlemek tamamen farklı bir şeydir.) Öyle görünüyordu ki eğer cesaretle yürüyüp o kapıdan geçseydik, her şeyi başarabilirdik; ancak, biz tereddüt ettik. Bu neden böyle oldu? Çünkü tam olarak inanmamıştık; geleneğin bizi geri sürükleyip kapıyı kapatmasına izin vermiştik; sonra da kaderin elinin o kapıyı bize kapattığını söyledik. Ama, şunu idrak etmeliyiz ki, bizim izin verdiğimizden başka bir kader yoktur.

Burada, bazıları kuşaklardır ve belki daima o kapının ötesinde yaşamış ve o yaşamı uygulanabilir kılmış şefkatli, sade, ancak çok muhteşem insanlarla karşı karşıyaydık. Burada hiçbir örnek ya da yerleşik gelenek yoktu; burada iyi yaşanmış ve bu dünya üzerinde yaşanmış saf ve dürüst bir yaşamdan başka bir şey yoktu. Kıyaslama yapıp aradaki tezatı görmeyi okura bırakıyorum.

Son birkaç ay içinde çok bağlandığımız o sevgili ruhları

bırakıp gitmekte tereddüt ettik, ama bizi başka şeylerin beklediğini biliyorduk ve onları da hevesle bekliyorduk. O güzel Nisan sabahında dostlarımızla içten bir biçimde vedalaştık, ve onlar bizi tekrar beklediklerini söyleyerek sevgiyle uğurladılar. Onları son kez selamlayarak yüzümüzü kuzeye doğru döndürdük, bu sefer büyük Gobi Çölü'nü gerçekten geçecektik. Daha önce, bu çölün korkunç zorluklar içerdiğiyle ilgili öyküler dinlemiştik; ama hiç korkmuyorduk, çünkü Emil ve Jast yine bizimle birlikteydiler, ve Chander Sen de Nepal'un yerini almıştı.

Birçok ülkeyi ziyaret etmiş ve böyle seferlere çıkmış bizler için bu uzun yolculuk günlük çalışmanın bir parçasıydı. Ve küçük grubumuzdaki herkes orada olmaktan hoşnuttu. Hepimiz gözlerimizin önüne yeni bir dünyanın serilmeye başladığını görebiliyorduk. Hepimiz bu toprakların ıssızlığını ve sapalığını ve böyle bir yolculuğun tehlikelerini görebiliyorduk, ancak yine de yola devam etmek için karşı konulmaz bir itilim hissediyorduk. Harika dostlarımıza duyduğumuz mutlak güvenle, tüm korkularımızı ve zorluk çekeceğimiz düşüncesini aşmış ve kendimizi adeta okul çocuklarının coşkusuyla bu olayın heyecanına kaptırmıştık.

Biz dünyanın böyle ıssız bölgelerine alıştık, ama hem bu kadar ıssız ve sapa olup da hem de bu kadar özgürce ve kolayca yolculuk yaptığımız topraklarda daha önce hiç bulunmamıştık. Bizim bu toprakları ve bize yardımcı olan bu dostları bu kadar çok sevmemizde şaşılacak bir şey yoktu. O anda, ta kutup bölgelerini aşır fethedene dek kuzeye doğru ilerleyebileceğimizi hissediyorduk. Daha çok yol almamıştık ki araştırma grubumuzdan biri, hüzünlü bir sesle "Eğer biz de bu dostlar gibi yolculuk yapabilseydik, bu iş çok kolay olurdu. Sırf biz onlar gibi yolculuk yapamadığımızdan, onlar bizimle birlikte ağır ağır yol almak zorunda kalıyorlar," dedi.

Yola çıktığımızın yedinci gününün akşamına dek her

şey yolunda gitti. O gün ikinci vakti saat beş civarında biz dik yamaçlı dar bir vadiden henüz çıkmış, aşağıdaki daha geniş topraklara doğru ilerlemek üzereyken, grubumuzdan biri bağırarak uzakta atlı adamların bulunduğunu bildirdi. Dürbünlerimizi o yana doğru çevirdik ve orada tepeden tırnağa silahlı görünen yirmi-yedi atlı saydık. Bu durumu Jast'a bildirdik ve o onların, büyük olasılıkla, o topraklarda başboş dolaşan gruplardan biri olduğunu söyledi. Biz onların eşkiya olup olmadıklarını sorduk ve o, ortada güdülen bir koyun-keçi sürüsü olmadığından, büyük olasılıkla, onların bir eşkiya çetesi olduklarını söyledi.

Biz yoldan ayrılıp bir ağaçlığa doğru ilerledik ve orada geceyi geçirmek üzere kamp kurmaya karar verdik. Kamp hazırlanırken, grubumuzdan iki kişi kamp kurduğumuz yerin yakınındaki dereyi geçerek engebeli araziye yukarıdan görebilecekleri bir tepeye tırmandılar. Tepeye çıktıklarında durup dürbünleriyle çevreye baktılar, sonra hemen dönüp aceleyle kampa doğru koştular. Seslerini duyurabilecek mesafe içine girer girmez, o atlı grubunun en fazla üç mil uzakta olduklarını ve bizim kampımıza doğru at sürdüklerini bildirdiler. O sırada aramızdan birisi bir fırtınanın çıkacağını hissettiğini söyledi. Biz de baktık ve kuzeybatıda yoğun bir bulut kümesinin toplanmakta ve sisin dört bir yandan bastırmakta olduğunu gördük. Yaklaşan fırtına yüzünden, engebeli bir yamaçtan direkt olarak bizim kampımıza doğru ilerleyen atlı grubu göremediğimiz için çok tedirgin olduk. Doğrusu, bu grubun ortaya çıkışı bizi çok rahatsız etmişti. Bizim grubumuzda otuz-iki kişi bulunmasına karşın, yanımızda tek bir ateşli silah yoktu.

O sırada hava bir kar fırtınasının tüm şiddetiyle üzerimizde patladı. Kısa bir süre boyunca rüzgâr şiddetle esip gürlüdü ve saatte yetmiş-mil hızla esen bir boranın hiddetiyle tüm çevremizi ince kar parçacıklarıyla kuşattı; öyle görün-

yordu ki fırtına yüzünden kopan ağaç dallarından korunmak için kampımızı başka bir yere nakletmemiz gerekiyordu. Ancak, sonra birden bizim bulunduğumuz yerde hava duruldu, ve biz o anda bunun o topraklarda sık sık görülen kısa süreli bir bora olduğunu ve çok geçmeden de dineceğini düşündük.

Çevreyi görmemizi mümkün kılan solgun bir ışık olduğundan, biz kamp çadırına girip içeriyi düzene sokmaya koyulduk. Yarım saat boyunca bu işle uğraştık ve o sırada ne fırtınayı ne de kısa bir süre öncesine dek bizi tedirgin eden o atlı grubu düşündük. Bir an soluklanmak için durduğumuzda, Şefimiz çadırın girişine doğru yürüyüp dışarı baktı, sonra bize dönüp, "Fırtına kısa bir mesafe ileride ortalığı kasıp kavurur görünüyor, ama bizim bulunduğumuz yerde neredeyse yaprak bile kımıldamıyor. Bakın, çevredeki çadırlar ve ağaçlar hiç kımıldamıyor ve hava sıcak ve yumuşak görünüyor" dedi. Gruptan birkaç kişi onun ardından dışarı çıktık ve orada bir an şaşkınlık ve merak içinde kaldık. Biz çadırın içinde meşgulken, fırtınanın çıkardığı gürültünün yarı bilincindeydik, ama onun o sırada dar vadiden yukarı doğru uzaklaştığını varsaymıştık; çünkü bu topraklarda bazı fırtınalar bir kasırga gibi ortaya çıkar ve şiddetlerini yitirene dek millerce ilerler, ve onlar geçtikten sonra ortalığa tam bir sükûnet hâkim olurdu. Bu kez durum böyle değildi. Kar fırtınası otuz-kırk metre ilerimizde tüm şiddetiyle ortalığı kasıp kavuruyordu, ama bizim bulunduğumuz yerde hava durgun ve sıcaktı. Oysa ilk başta soğuk keskindi ve insanın içine işliyordu, rüzgâr çevremizi iğnemsiz buz parçacıklarıyla kuşatıyor ve insanı adeta körleştiren ve nefessiz bırakan bir şiddetle esiyordu.

Birden, bulunduğumuz ortam adeta sihirli bir biçimde aydınlandı. Ne olduğunu merak ederek orada dururken, fırtınanın gürültüsünün arasında insan çığlıkları duyar gibi ol-

duk. Ancak, o sırada akşam yemeğinin hazır olduğu bildirildi, ve biz çadıra girip yemeğe oturduk. Yemek yerken, araştırma grubumuzdan biri, yamaçtan aşağı indiklerini gördüğümüz o atlılara ne olduğunu merak ettiğini söyledi. Bir başkası, "Dışarıdayken çığıllıklar duyar gibi olduk ve eğer kar fırtınasında kaybolmuşlarsa onlara yardım edip edemeyeceğimizi düşündük," dedi. Jast, o adamların civar bölgede başboş dolaşıp duran en kötü şöhretli eşkiya çetelerinden birinin adamları olduklarını bildirdi. Ayrıca, onların köyleri yağmalayıp koyun ve keçi sürülerini sürüp götürmekten başka şey yapmadıklarını da ekledi. Yemekten sonra, fırtınanın geçici olarak yatıştığı bir sırada, uzaktan insan çığıllıkları ve at kişnemeleri duyduk; hayvanlar kontrolden çıkmış gibi hırıldayıp kişniyorlardı. Sesler kısa bir mesafe uzaklıktan gelmesine karşın, rüzgârla birlikte ortalıkta fırl fırl dönen kar öyle yoğundu ki biz onları ya da herhangi bir kamp ateşini göremiyorduk.

Kısa bir süre sonra Emil yerinden kalktı ve gidip o adamları kampımıza davet edeceğini söyledi. Dışarıda soğuk giderek şiddetlendiğinden, çok hazırlıklı olmadıkça, insan ya da hayvan, kimse sabaha kadar bu fırtınaya dayanamazdı. Emil çadırdan çıkarken araştırma grubumuzdan iki kişi ona eşlik etmek istediler. Emil bunu memnuniyetle kabul etti ve üçü birlikte fırtınanın içine girip gözden kayboldular. Biz pek konuşmadan merakla bekledik. Aradan yaklaşık yirmi dakika geçtikten sonra onlar tekrar göründüler; arkalarında, atlarıyla birlikte yirmi eşkiya vardı. Onlar daha sonra bize aralarından yedi kişinin ayrıldığını ve onların büyük olasılıkla fırtınada kaybolduklarını söylediler. Bizim kampımıza gelenler yarı-vahşi görünümlü bir gruptu. Bulduğumuz ışıklı ortama girer girmez, davetimizin onları yakalamak için bir tuzak olduğundan kuşkulandılar. Yüzlerinden duydukları korku belli oluyordu, o zaman Emil onlara istedikleri

zaman oradan gitmekte özgür olduklarını, ve eğer bize saldırmak isterlerse kendimizi savunacak hiçbir silahımızın olmadığını söyledi. Liderleri, fırtınadan önce bizim o dar vadi- den çıktığımızı gördüklerinde yapmaya hazırlandıkları şeyin de bu olduğunu, o sırada bize saldırmaya hazırlandıklarını itiraf etti. Ancak, fırtına çıktıktan sonra, serseme dönüp yollarını yitirmiş ve kamplarının nerede bulunduğunu bilememişlerdi. Emil ve iki arkadaşımız onları bulduklarında, onlar dere boyunca yüz metre uzaklıktaki sarp bir kayalığın dibinde bir araya yığılmışlardı. Liderleri, eğer fırtınada o kayalıktan aşağı sürüklenselerdi kesinlikle ölmüş olacaklarını söyledi. Emil ise onlara böyle bir şeyin olmayacağı konusunda güvence verdi.

Adamlar atlarının yularlarını ağaçlara bağlayıp hayvanları emniyet altına aldılar, sonra kendi başlarına bir grup halinde oturdular ve eyerlerinin heybelerinden çıkardıkları kurutulmuş keçi etini ve yak öküzü yağını yemeye koyuldular. Ancak, bu sırada silahlarını da el altında tutuyor, ve herhangi bir yüksek ses duyduklarında hemen dikilip kulak kabartıyorlardı. Jast bize onların ışığın nereden geldiğini, rüzgârın orada neden esmediğini, bulunduğumuz ortamın neden sıcak olduğunu, ve atların neden bu kadar rahat olduklarını merak ettiklerini açıkladı. İçlerinde en çok konuşan biri daha önce dostlarımızdan söz edildiğini duymuştu. O, grubuna, bu insanların tanrılar gibi olduklarını ve isteseler onları bir anda yok edebileceklerini söylüyordu. Jast ayrıca o gruptan birilerinin, bunun onları yakalamak için bir tuzak olduğunu düşündüklerinden, diğerlerini bizim sahip olduğumuz her şeyi alıp gitmeye ikna etmeye çalıştıklarını da bildirdi, ama dostlarımızın ününü duymuş olan o adam bize saldırmamaları gerektiğini söyleyerek buna karşı çıkıyordu. O, onlara, eğer bize zarar verirlerse hepsinin yok olacağını söylüyordu. Bu konuşma epey bir süre devam ettikten sonra,

aralarından sekiz kişi kalkıp bize doğru geldi, ve Jast'a, orada kalmayacaklarını, çok korktuklarını ve dere boyunca birkaç mil aşağıda bulunan kendi kamplarına gitmeye çalışacaklarını söylediler. Bizim kamp yaptığımız ağaçlıktan kendi kamplarının yerini saptayabilmişlerdi. Sonra atlarına binip dere boyunca aşağı doğru ilerlemeye başladılar.

Yirmi dakika içinde hepsi geri döndü. Söylediklerine göre, kar kalınlığı öyle artmıştı ki atları bir türlü ilerleyememişti, doğrusu yıllardır bu kadar ağır bir kar fırtınası görmemişlerdi. Sonra hep birlikte bir köşeye çekilip geceyi geçirmek üzere hazırlandılar.

Grubumuzdan biri, "Eh, sanırım, korksalar bile, dışarıda, fırtınanın içinde olmaksansa, burada daha rahat edecekler," dedi. O zaman Jast bize dönüp şöyle konuştu:

"Baba'nın evi sizin bulunduğunuz yerdir; eğer siz o evin içindeyseniz ve orada kalırsanız, Baba'nın mutlu ruhu içindedir demektir. Eğer siz o evde değilseniz ya da oradaki sıcaklığı ve mutluluğu bilmiyorsanız, o evdeki sıcaklığın ve mutluluğun size ne yararı olur ki? Siz evin hemen dışında kalanları davet edebilirsiniz ama onlar içeri girmezler, çünkü sizin nerede bulunuyor olduğunuzu bilmezler. Bu sevgili varlıklar, buradaki sıcaklığı hissetseler de, buraya yaklaşmayacaklardır, çünkü onlar hep hemcinslerini avlamışlar ve meşru avları olarak gördükleri insanların onlara hiçbir art niyet taşımadan dostluk elini uzatmalarının nedenini anlamıyorlar. Onlar karın, soğğun ya da en şiddetli fırtınanın içinde Tanrı'nın bulunduğunu; ve O'nun evini kendi evleri kılıp orada kalanların fırtınadan, rüzgârdan ya da dev dalgalardan zarar görmeyeceğini bilmiyorlar. Ancak siz Tanrı ile teması yitirdiğinizde rüzgârlar, fırtınalar ve dev dalgalar sizi sürükleyip götürebilir.

İnsan, başka hiçbir şeyi bilmeden ve görmeden, gözleri kararlı bir biçimde Tanrı üzerinde odaklandığında, şimdi

sizin gördüğünüz şeyi başarabilir. Bizim düşüncemiz şöyledir: 'Ben sürekli olarak gözlerim Senin üzerinde odaklanmış olarak dururum, Baba; Senden başka bir şey bilmem, Baba; ve ben her şeyde Tanrı'dan başka bir şey görmem. Ben sağlam bir biçimde Kutsal Dağın üzerinde dururum, Senin Sevgin, Yaşamın ve Bilgeliğin'den başka bir şey bilmem. Senin İlahi Ruhun bana daima nüfuz eder. O beni kuşatır ve daima içimde ve dışımda bulunur. Bunun yalnızca benim için değil, Senin tüm çocukların için olduğunu biliyorum, Baba. Benim onların sahip oldukları şeyden başka bir şeye sahip olmadığımı ve hepimiz için Tanrı'dan başka bir şeyin bulunmadığını biliyorum.'

Gerçek huzur fırtınanın merkezinde bile bulunabilir; ama kendini bulmuş insanın kalbinin derinliklerinde gerçek sükûnet bulunur. Tam tersine, insan alacakaranlıkta ıssız yabanda doğanın engin sessizliği içinde yalnız olabilir ama ihtiras rüzgârları tarafından paramparça edilebilir ya da korku gürlmeleriyle sarsılabilir.

Doğa, dikkatsizce gözlemlendiğinde, daha zayıf hayvanların kanını dökme konusunda, daha güçlü olanlara kıyaslanamaz bir üstünlük, acımasız bir güç ve kapasite vermiş gibi görünür; ama şimdi çok az kişinin üzerinde düşünmüş olduğu şu basit olguları dikkate alın:

Dünyada aslanlardan daha çok kuzular vardır. Bu bir rastlantı değildir. Doğa kör gibi hareket edip hata yapan bir şey değildir. Doğa iş başındaki Tanrı'dır ve Tanrı ne malzeme yi boşa harcar ne de inşasında hata yapar. Doğa'nın esas kuvvetlerinin değişebilirliği içinde, insan sahneye çıkana dek aslanın kuzuyu yememiş olması size garip gelmiyor mu? Kuzu varoluş mücadelesinde aslanı gerçekten yenmiştir. İnsanın aslana karşı kuzunun tarafını tutması da sonucu izah etmez. Büyük bir olasılıkla, insan öldürme kariyerine önce uysal olanı öldürerek başlamıştır. Onun aslandan çok kuzu

öldürdüğü kesindir. Aslanın mahkûmiyetini ilan eden insan değil, Doğa'dır. Bir an durup düşündüğünüzde, Doğa'nın aynı hayvana zıt yönlerde iki ayrı güç veremeyeceğini göreceksiniz. Aslan büyük bir dövüşçüdür ama yavaş yavrulayıcıdır. Onun bedeninin tüm gücü dövüşe gider. Yavrulamak da onun için yıpratıcıdır. Öte yandan, kuzu bir dövüşçü değildir ve bu yüzden zayıftır. Kuzu dövüşmeye hiç enerji harcamaz ve bundan dolayı daha iyi bir yavrulayıcıdır. Böylece, sonuçta, aslanın ve öldürme içgüdüsüne sahip diğer hayvanların nesli giderek tükenmektedir.

Avlanan türde her varlığa karşı Doğa'nın değişmez yasasının verdiği bu, neslin tükenişi hükmünün hiçbir istisnası yoktur. Doğa ebedi bir adaletle yönetir ve, evrenin yasasıyla, dövüşçü kaybedeceği bir savaşa girer; o ister bir hayvan ister hayvani bir insan olsun, ister ormanda ister kentte olsun, bu hep böyle olmuştur ve hep böyle olacaktır. Aslan kaybeder. O kazandığı zaman kaybeder. O öldürdüğünde ölür. O, sürüden ayırdığı kuzunun sıcak etini parçaladığında, işin doğası gereği, aslında kendi türünü yemektedir. İlk aslan avına güçlü pençesiyle saldırıp kanlı ağzıyla hissettiği hazzı homurdanırken, o yediği çaresiz yaratığın değil, kendi türünün cenaze ağıtını söylüyordu. Vahşet zayıf bir toplanma noktasıdır. Aslanlar sürü oluşturmazlar. Aylar sürü halinde yaşamazlar. Vahşi insanlar küçük gruplar oluşturup birbirleriyle dövüşürler. İster hayvanlar ister insanlar arasında olsun, vahşet kendi türüne saldırır ve o bir zayıflık kaynağıdır.

Bu işin doğası gereği, vahşi hayvanların nesli tükenmek zorundadır. Hiçbir büyük asker hiçbir şeyi gerçekten yenmemiştir. Onun zaferleri tümüyle illüzyonlardır. Askerlerin imparatorlukları, eğer kılıçtan daha özlü ve gerçek bir şeye dayanmıyorsa, kısa sürede parçalanacaktır. Sonunda, askerler güç kullanmayı bırakıp adalet ve mantığa sığınmak zorundadırlar, aksi takdirde imparatorlukları çökecektir.

Avlanan hayvan, o ister hayvan ister insan olsun, yalnızdır, umutsuz ve çaresizdir, değiştirilemez bir biçimde yok olmaya mahkûmdur, çünkü yumuşaklık ve şefkat gerçek güçtür. Yumuşaklık, kandan zevk alması dışında, tüm aslan niteliklerine sahip olan aslandır, ve yavaş yavaş tüm yaşam hayatın her şeyi yenen yönetiminin güdümüne girmektedir.

İnsan kendisi tarafından düzeltilir ya da bozular. Düşünce silahhanesinde o kendi kendini yok etmekte kullanacağı silahları yapar. O ayrıca semavi mutluluk, güç ve huzur sarayını inşa edeceği aletleri de kendi yapar. Doğru seçim ve düşüncenin doğru uygulanışıyla, insan Tanrısal Mükemmeliğe yükselir. Düşüncenin kötüye ve yanlış kullanımıyla, o hayvani düzeyin de altına iner. Bu iki aşırı uç arasında tüm karakter düzeyleri yer alır ve insan onların yapımcısı ve ustasıdır.

Bu eşkiya çetesi bir zamanlar refah içinde yaşayan büyük bir halkın artıklarıdır. Onların ataları bir zamanlar bu topraklarda bulunan güzel, gelişip büyüyen, endüstriyel bir imparatorlukta yaşıyorlardı. Onlar bilimleri ve sanatları biliyorlardı. Onlar ayrıca kendi kökenlerini ve güçlerini biliyor ve sadece o kökene ve güce tapınıyorlardı. Sonra zevki ve hazzı bedende aramaya başladıkları bir zaman geldi ve zamanla beden onları yarıyolda bıraktı. Sonra büyük bir afet bu toprakları silip süpürdü, yok olan nüfustan geriye sadece yüksek yerlerde bulunan az sayıda ve dağınık insan grupları kaldı. Bunlar daha sonra gelişerek toplumlar oluşturdular ve Avrupa'nın büyük ırkları haline geldiler.

Şiddetli depremler sırasında, bizim bulunduğumuz bölge ve Gobi bölgesi diğer topraklardan tamamen ayrılarak bir bütün olarak yükseldi, ve giderek bu topraklarda hiçbir şey yetişmez oldu. Halkın büyük bölümü yok olmuş, geriye sadece birkaç tane tecrit olmuş topluluk kalmıştı ve, bazı yerlerde, geriye sadece bir-iki aile kalmıştı. Bunlar kendi aralarında

da çeteler oluşturdular, ve onlar şimdiki eşkiya çetelerinin atalarıdır. Onlar birbirleriyle sürekli savaştıklarından gelişip refaha kavuşamazlar. Ancak, onların tarihi ve kökenleri unutulmuş olmasına karşın, din ve efsanelerinin izi tek bir kaynağa dek sürülebilir. Onları bulduğunuz her yerde, biçimleri oldukça farklı olsa da, bazı esasların aynı olduğunu görebilirsiniz."

Burada Jast çok konuşup bizi yormaktan çekindiğini söyleyerek sustu, zaten aramızdan bazıları çoktan uyuyakalmışlardı. Sonra dönüp eşkiya grubunun yattığı yere baktık ve onların da çoktan uyumuş olduklarını gördük. Bizim gibi, onlar da daha henüz dinmemiş olan fırtınayı unutmuşlardı. Biz çadıra girip yerlerimize uzandık ve, yine büyük dostlarımıza minnettar bir halde, uykuya daldık.

Ertesi sabah uyandıığımızda, güneş pırıl pırıl parlıyordu ve kamp ayaktaydı. Çabucak giyinip dışarı çıktığımızda dostlarımızın ve eşkiya grubunun bizi beklediklerini gördük. Kahvaltıda bize, hep birlikte yol almamız daha kolay olduğundan, eşkiya grubunun köyüne dek onlarla birlikte gideceğimiz bildirildi. Eşkiya grubu bu öneriye sevinmiş görünüyordu ama bizim sevindiğimizi söyleyemem, çünkü öğrendiğimize göre onların köyünde yaklaşık yüz elli kişi bulunuyordu. Biz kahvaltıyı bitirdiğimiz sırada fırtınanın tüm belirtileri geçmişti; böylece kampı toplayıp, yol açmak üzere eşkiya grubu ve onların atlarıyla birlikte yola çıktık; diğerleri ise kamp donanımıyla birlikte arkadan geliyorlardı.

Eşkiya köyü nehir boyunca ancak on-iki mil uzaklıkta bulunmasına rağmen, oraya ancak öğleden sonra varabildik, ve vardığımızda biraz olsun durup dinlenebileceğimiz için çok memnun olduk. Doğrusu, umduğumuzun aksine, orada çok iyi karşılandık. Ayrıca, köy çok rahattı, tüm grubumuzu ağırlayacak kadar bol yer vardı. Öğlen yemeğinden sonra, yeni yağın karın çöküp sertleşmesi için orada bir-iki gün

beklersek daha iyi ilerleyebileceğimize karar verildi, çünkü oradan sonra 4600 metre yükseklikte bir araziye geçmemiz gerekiyordu. Ancak, hava beklediğimiz kadar ısınmadığı için orada dört gün kaldık. Bu arada köydeki herkes bize çok saygılı davrandı ve rahat etmemiz için ellerinden geleni yaptı.

Oradan ayrılırken, iki eşkiya bizimle birlikte gelmek istedi. Yaklaşık yetmiş mil uzaklıktaki büyük bir köyde birkaç yardımcı tutmayı düşündüğümüzden, onları memnuniyetle kabul ettik ve o sonbahar geri dönene dek onlarla birlikte olduk.

Köyden ayrıldığımızda, nüfusun neredeyse yarısı kalın kar örtüsü içinde yol açmamıza yardımcı olmak için yüksek arazinin zirvesine dek bize eşlik etti. Bunun çok zor bir çıkış olduğu ortaya çıktıktan sonra, gösterdikleri çabadan ötürü onlara gerçekten minnettar olduk. Zirvede eşkiya dostlarımızla vedalaştık ve diğer araştırma grubuyla buluşacağımız yere doğru yola koyulduk. Oraya ancak 28 Mayıs'ta, diğer grubun oraya varışından üç gün sonra ulaşabildik.

Bölüm 10

Diğer araştırma grubuyla buluştuğumuz o büyük köyde bir hafta kadar dinlenip, bu arada araç gerecimizi yeniden düzenledikten sonra, tüm araştırma grubu olarak Uygurlar'ın antik kentine doğru yola çıktık. Günler süren yorucu bir yolculuktan sonra, oraya 30 Haziran'da ulaşabildik.

Fazla vakit yitirmeden hemen işe giriştik ve ilk çukurun kazısını başlattık. İlk çukur on yedi metre derinliğinde kazıldığında, antik bir yapının duvarlarıyla karşılaştık. Doğrusu, bu sonuç hepimizi çok heyecanlandırmıştı. Ancak, yine vakit yitirmeden kazıyı gece gündüz sürdürdük. Otuz metre derinliğe indiğimizde ise büyük bir salona girdik; içeride hepsi çok güzel işlenmiş altın, gümüş, bronz ve kil heykeller vardı. O anda, bu tür araştırma çalışmalarına ömrünü vermiş kişiler olarak duyduğumuz heyecan ve sevinci sözlerle ifade edemem.

Çalışmamız bunun bir zamanlar çok büyük bir kent olduğunu hiç kuşkusuz bir biçimde ortaya koyacak kadar ilerledikten sonra, toparlanıp, hep birlikte ikinci kazı yerine gittik. Burada eski bir uygarlığın kesin kanıtı denebilecek bir şeyle karşılaşana dek toprağı yaklaşık on dört metre kazdık. Burada da yine büyük bir antik kentin harabelerinde bulunduğumuzu kanıtlayacak kadar yeterince çalışma yaptık.

Sonunda, oradan da ayrılıp üçüncü kazı yerine gittik; orada bunun üç kentin içinde en eskisi ve en büyüğü olduğu-

nu gösteren kanıtlar bulmayı umuyorduk.

Orada, zamandan ve kaynaklarımızdan tasarruf etmek için kuvvetlerimizi dört gruba ayırdık. Bu gruplardan üçü bir lider ve altı yardımcısından oluşuyordu. Böylece, her bir grupta yedi adam yer alıyordu. Bu birleşik kuvvet tüm kazı işini yürütecek, ve her bir grup yirmi dört saat içinde sekiz saat çalışacaktı. Araştırma grubunun geriye kalan personellerinden oluşan dördüncü grup ise kamptaki hizmetleri yerine getirecekti. Ben Şefimiz'in lideri olduğum gruptaydım. Biz gece yarısından sabah sekize dek çalışmakla yükümlüydük.

Günler süren bir çalışmadan sonra birinci çukuru kazıp, yeraltındaki odaların dördüne ulaştık. Enkazı yeterince temizlediğimizde, bunun gerçekten de üç kentin içinde en eskisi ve en büyüğü olduğu ve zengin bir hazine içerdiği kuşkuyla yer bırakmayacak bir biçimde ortaya çıktı.

Bir sabah, bizim grubumuzun yerini alacak olan gruptan biri, kuzeyden bizim kampımıza doğru yaklaşan atlılar olduğunu bildirdi. Yüzeye çıktığımızda, atlıların bize doğru yöneldiklerini gördük ve, aşikâr olarak bizim oraya gelirken bıraktığımız izleri takip ettiklerinden, onların bir başka eşkiya çetesi olduklarını düşündük. Orada durmuş endişeyle bakarken, Jast gelip, "Bunlar kampı yağmalamaya kararlı bir eşkiya çetesi, ama korkmamız gerektiğini sanmıyorum," dedi. Hep birlikte atlıların yaklaşmalarını bekledik ve onlar bizim kampımıza beş yüz metre kadar yaklaşıp sonra durdular.

Kısa bir aradan sonra iki adam bize doğru at sürdüler ve, bizi selamladıktan sonra, orada ne yaptığımızı sordular. Onlara bir kentin harabesini bulmaya çalıştığımızı söyledik. Onlar da, karşılık olarak, söylediğimiz şeyin tek kelimesine bile inanmadıklarını söylediler. Adamlar bizim altın aradığımızdan kuşkulanmışlardı ve oraya bizim donanımımızı ve erzığımızı gaspetmek için gelmişlerdi. Biz onlara hükümetin

askerleri olup olmadıklarını sorduk, onlar karşılık olarak, hiçbir hükümeti tanımadıklarını söylediler. Sonra gözleriyle çevreyi araştırdılar ve, ortada bize ait bir ateşli silah görmediklerinden, sanırım, görebildiklerinden daha büyük bir kuvvete sahip olduğumuz sonucuna vardılar. Sonra durumu görüşmek üzere kendi adamlarının yanına döndüler.

Bir süre sonra o iki adam geri gelip, bize, eğer direnmeden teslim olursak hiçbirimize zarar vermeyeceklerini, ama eğer karşı koyarsak herkesi vuracaklarını bildirdiler. Karar vermemiz için bize on dakika süre tanıdıklarını ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan saldırıya geçeceklerini de söylediler. Jast bu sözleri bizim ne direneceğimizi ne de teslim olacağımızı söyleyerek yanıtladı. Bu karşılık adamları öfkelen-dirmişti ve onlar atlarını topuklayıp silahlarını tehditkâr bir biçimde sallayarak arkadaşlarının yanına döndüler. Biz orada tedirgin bir biçimde sessizce bekledik. Az sonra tüm çete toplanarak bize doğru dört nala at sürmeye başladı. Ben o anda çok korktuğumu itiraf etmeliyim, sanırım grup arkadaşlarım da epey korkmuşlardı. Ama, sonra hiç beklenmedik bir şey, bizi çok şaşırtan bir şey oldu. Neredeyse bir anda, birkaç tane, at sırtında gölgemsi form tarafından kuşatıldık. Sonra, bizim şaşkın bakışlarımızın önünde, bu formlar daha canlandılar, insana daha çok benzediler ve sayıları giderek arttı. Besbelli ki ziyaretçilerimiz de bizim tanık olduğumuz şeyi görmüşlerdi, çünkü atları hızla yavaşlayıp durdu, sonra hayvanlar sürücülerinin kontrolü dışında şaha kalkmaya başladılar. Bir an içinde yetmiş beş atlıdan oluşan çete arasında çılgınca bir karışıklık yaşandı. Atlar sürücülerinin kontrolü dışında sağa sola atılmaya başladılar ve bu, bizim deyimimizle, hayalet atlılarımızın yakın takibiyle çılgınca bir geri çekilmeye sonuçlandı.

Biz orada durmuş, bu inanılmaz görüntüyü ağzımız açık bir halde izliyorduk. Heyecanımız biraz yatıştıktan son-

ra, Şefimiz, ben ve bir kişi daha, çetenin az önce durduğu yere doğru yürüdük. Çevreyi dikkatle araştırdık ama orada onların bıraktıklarından başka bir iz bulamadık. Bu kurtarma operasyonu eşkiya çetesine olduğu kadar bize de çok gerçek gibi görünmüş olduğundan hayretler içinde kalmıştık. Ve kurtarıcılarımız aynı anda her yandan çıkıp gelir gibi görünmüşlerdi. Kumda eşkiya çetesinin olduğu gibi, onların atlarının ayak izlerini de bulmayı kesinlikle bekliyorduk.

Geri döndüğümüzde, Jast durumu şu sözlerle açıkladı: "Sizin deyiminizle, hayalet atlılar, eşkiya çetesinin olduğu gibi sizin de onları görebileceğiniz kadar gerçek gibi görünen görüntülerdi yalnızca. Kısaca açıklamak gerekirse, onlar gerçekten yaşanmış olaylardan alınmış ve gerçeğinden ayırt edilemeyecek kadar canlı bir biçimde üretilmiş görüntülerdi. Biz bu görüntüyü kendimizi olduğu gibi eşkiya çetesini de korumak için ürettik, böylece hiç kimse zarar görmedi. Belli bir amaca hizmet edildiğinde, sonuçta hiç kimse bir zarar görmez. Eşkiya çetesinin zihinlerinde bir kuşku uyandı. Onlara göre, böyle bir araştırma grubunun bu kadar ırak ve ıssız bir bölgeye bir koruma olmadan gelmesi mantıklı değildi ve biz de onları korkutmak için bundan yararlandık. Onlar çok batıl inançlıdırlar ve daima işin içinde bir hile ararlar. Bu tip insanlar korkuya kapılmaya en yatkın olanlardır ve onlar sadece bulmayı bekledikleri şeyi gördüler. Eğer bu yöntemi kullanmasaydık, büyük olasılıkla, çekip gitmelerini sağlamak için çetenin bir bölümünü yok etmek zorunda kalırdık. Onların bir daha geleceklerini hiç sanmıyorum." Gerçekten de orada bir daha hiç saldırıya uğramadık.

O üç antik kentin var olduğuna ikna olacak kadar çok çalışma yaptıktan sonra, onları başıboş dolaşıp duran ve bu çalışmayı keşfedebilecek çetelerden korumak için, kazılan tüm çukurları yeniden doldurmamız önerildi; böyle bir keşif sadece harabelerdeki hazinenin tümüyle yağmalanmasına

yol açardı. Neredeyse tüm çeteler arasında, bu büyük kentlerin var oldukları ve altınla dolu olduklarıyla ilgili efsaneler vardı. Çalışmamız bittikten sonra, mümkün olduğu kadar az iz bırakmak için, her kazı çukuru dolduruldu; çıkacak ilk fırtına geriye kalan izleri de yok edecekti. Bu bölgede kum yığınları sürekli olarak kayıyordu ve yalnızca bu bile bu hareketlerin yerini bulmayı çok zorlaştıracaktı. Eğer dostlarımızın yardımı olmasaydı, bizim de bu yerleri keşfetmemiz mümkün olmazdı. Öğrendiğimize göre, benzer harabeler ta Güney Sibirya'ya dek uzanıyordu.

Bir zamanlar burada büyük bir halk kitlesinin bulunduğu ve onların yüksek bir uygarlık düzeyine erişmiş olduğu konusunda çok açık kanıtlar vardı. Ayrıca, bu halkın ziraatten, madencilikten, dokumacılıktan ve onlarla ilişkili endüstrilerden ve tüm bilimlerden anladıkları konusunda da sınırsız kanıt vardı. Bu halkın tarihinin Ari ırkını* tarihi olduğu çok açıktı.

Oradaki son günümüzde, öğleden sonra yemek masasında otururken, grubumuzdan biri Emil'e, bu büyük ırkın tarihinin kökenine kadar izlenip yazılmasının mümkün olup olmadığını sordu. Emil de, bunun yapılabileceğini, kamp yerimizin altındaki kentin kesin kanıtı yazılı kayıtlar olarak içerdiğini, ve onlar bulunup çevrildiklerinde bu halkın direkt tarihinin ortaya çıkacağını söyledi.

Burada konuşma çadırın girişinde belirip bizi selâmlayan bir adam tarafından kesildi. Emil, Jast ve Chander Sen ayağa kalkıp onu karşılamak üzere hızla dışarı çıktılar. Selâmlaşmalarından onların birbirlerini çok iyi tanıdıklarını anladık ve Şefimiz de kalkıp onlara doğru ilerledi. Çadırın girişinde bir an durup baktı; sonra her iki elini de uzatarak ve, "Bak hele, bu gerçekten bir sürpriz!" diyerek hızla dışarı

*Ari ırk: Hint-Avrupalı, Hint-Avrupa dilini konuşan tarih öncesi kavim. (Ç.N.)

çıktı. Çadırın dışındaki erkekler ve kadınlar onunla ve onun ardından dışarı çıkan üç kişiyle selamlaşırken bir ses karmaşası oldu. Biz de dışarı çıkıp yeni gelen bu on dört kişilik grubu karşıladık ve hep birlikte masaya oturduk. Bu grupta Emil'in annesi, kız ve erkek yeğenleri, kışı geçirdiğimiz köydeki evsahibemiz, ve Emil'in evinde katıldığımız şölene başkanlık eden o güzel hanım da yer alıyordu. Hep birlikte canlı ve neşeli bir kalabalık oluşturduk ve bu bize eski günlerde bir araya gelişlerimizi hatırlattı.

Bu ziyaret bizim için tam bir sürpriz olmuştu, ama bu araştırma gezisine sonradan katılan arkadaşlarımız bizden de çok şaşmışlardı. Onlara bakarken, meraklarının giderek arttığını görebiliyorduk. Bizi son derece meşgul eden yoğun kazı çalışması sırasında onlar, bizim daha önce tanık olduğumuz, insanların böyle bir anda belirmelerine ve gözden kaybolmalarına tanık olmamışlardı, biz de onlara bundan söz etmemiştik. Dostlarımızın böyle gökten zembille iner gibi gelişleri onları büyük bir hayrete düşürmüştü. Kuşkusuz, onların bu hali bizi epey eğlendirdi.

Tanışıp selamlaşmalardan sonra, erzak ve yemek işlemlerinden sorumlu olan adam Emil ile Şefimiz'in yanına yaklaşmış, yüzünde bir çaresizlik ifadesiyle, "Ben tüm bu insanları nasıl doyuracağım? Yarın dönüş yoluna çıkacağımız için, yalnızca kendimiz için bu günlük ve yarın sabaha yetecek kadar yiyeceğimiz kaldı" dedi. Onlar konuşurken, bize sonradan katılan araştırma grubunun lideri Ray bu konuşmaya kulak misafiri olmuştu. O da onlara katıldı ve ben onun, "Allahaşkına, bu insanlar nereden geldiler, bir anda gökten zembille mi indiler?" diye sorduğunu duydum. Şefimiz ona gülümseyerek baktı ve, "Tam on-ikiden vurdun, Ray, onlar direkt olarak gökten indiler. Bak, ortada hiçbir ulaşım vasıtası yok," dedi. Ray ona bir açıklama beklercesine baktı, ama Şefimiz o anda hiçbir şey söylemedi, onun Ray'i bir süre daha merak

ve şaşkınlık içinde bırakmak istediği belliydi.

Emil sonra gruba döndü ve gülümseyerek, erzak sorumlusunun yeni gelen gruba yemek yetiştirememekten korktuğunu bildirdi. Bu sözler erzak sorumlusunu çok mahcup etmişti. Ziyaretçilerimiz görevlinin bu kaygısı karşısında hep birlikte neşeyle güldüler ve, görünüşe göre, bu durum adamcağızı daha da mahcup etti. Sonra, Emil'in annesi ona utanıp sıkılmasına hiç gerek olmadığını, bizimle birlikte yemek yiyeceklerini ve akşam yemeğinin sorumluluğunu memnuniyetle üstleneceklerini söyledi. Bu sözler erzak sorumlusunu rahatlattı ve o sunulan bu hizmeti hemen kabul etti.

Gün epey ilerlemiş, ikinci vakti gelmişti. Bu Gobi Çölü'nde havanın bir an lâtifleşip, bir an sonra ortalığı cehennem sıcağıyla kasıp kuvurduğu o günlerden biriydi. Bulabildiğimiz her çadır bezini çadırların hemen dışına, kumun üzerine yaydık. Dışarıdan bakan birine, bu neşeli bir piknik gibi görünebilirdi, ki gerçekten öyleydi. Tüm örtüler serildikten sonra, kamp yemeklerini pişirip dağıtmak için kullanılan tencereler içindekilerle birlikte getirilip ortaya konuldu. Sonra tüm grup yemeğin çevresinde toplandı.

Grubumuza sonradan katılan araştırmacıların yüzlerindeki merak ve şaşkınlık ifadesi hâlâ kaybolmamıştı. Liderleri Ray tencerelere bakıp, eğer tencerelerdeki yemek miktarını doğru görmüşse ve eğer o miktar bu insan kalabalığını doyuracaksa, bu mucizeyi görmek için gözlerini açık tutacağını söyledi. Grubumuzdan biri, "Gözlerini çok açık tutsan iyi olur, çünkü gerçekten de bir mucize göreceksin," dedi. Şefimiz ise, "Bugün iki kere doğru tahminde bulundun, Ray" diye ekledi. O sırada üç hanım tencerelerden servis yapmaya başladılar. Birer birer bütün tabaklara bol bol yemek konulup dağıtıldı. Servis devam ederken, biz Ray'in giderek huzursuz olduğunu gördük .

Herkese yemek dağıtıldıktan sonra, Ray tekrar tencere-

lere baktı. Tencerelerdeki yemeklerin hiç azalmadığını görünce, ayağa kalkıp şöyle dedi: "Kaba bir davranış olarak değerlendirmezseniz ve izin verirseniz, siz hanımların yanına oturmak istiyorum, çünkü duyduğum meraktan bir lokma bile yiyecek halim kalmadı." Evsahibemiz, onun kendileriyle birlikte oturmasını nazik bir davranış olarak gördüklerini söyledi. Böylece Ray gidip çadır bezinin bir ucuna, Emil'in annesi ile o güzel hanımın arasına oturdu ve onlarla konuşmaya başladı.

Az sonra, birisi ekmek istedi. Ekmek tepsisinde sadece bir parça ekmek kalmıştı. Sonra o güzel hanım ellerini uzattı ve neredeyse anında ellerinde iri bir ekmek somunu belirdi. O ekmeği evsahibemize verdi, evsahibemiz de ekmeği kesip servise hazırladı. O zaman Ray ayağa kalkıp ekmeği görmek istedi. Ekmek ona geçirildi ve Ray onu bir süre ciddi bir biçimde inceledikten sonra geri verdi. Onun çok heyecanlandığını görebiliyorduk. Birkaç adım uzaklaştı, sonra döndü ve, doğrudan o güzel hanıma hitap ederek, "Münasebetsizlik etmek istemem ama, tanık olduğum şeyler kafamı öyle karıştırdı ki size bazı sorular sormak zorundayım," dedi. Güzel hanım başını eğerek istediği her soruyu sorabileceğini söyledi. O zaman Ray, "Yani siz şimdi, bilinen tüm doğa yasalarını -en azından bizim bildiğimiz yasaları- bir yana bırakıp, en ufak bir çaba göstermeden ekmeği görünmeyen bir mevcuttan oluşturabildiğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu. Güzel hanım, "Bize göre, bu mevcut görünmez değildir; o daima görünür haldedir," dedi.

Ray biraz sakinleşti, yine yerine oturdu ve güzel hanım konuşmaya devam etti: "Eğer İsa'nın yaşamının trajedisinin çarmıhta son bulduğunu, Mesih yaşamının mutluluğunun yeniden dirilişle birlikte başladığını, ve her yaşamın hedefinin çarmıh değil, yeniden diriliş olması gerektiğini bir görebilseydiniz... Bu şekilde herkes o büyük üstadı kendi içindeki

Mesih'in muhteşem yaşamına dek izleyebilir. Siz bu Kudretli Güç'le, içinizdeki Mesih'in gücüyle bir olmaktan daha mutlu ve zengin bir yaşam düşünebilir misiniz? Burada siz her form, düşünce, sözcük ya da durum üzerinde hâkimiyete sahip olmak üzere yaratılmış olduğunuzu bilebilirsiniz. Her ihtiyacın karşılanmasını içeren bu hayatı yaşayarak, tam anlamıyla bilimsel bir hayat yaşadığınızı görebilirsiniz.

İsa bir oğlan çocuğunun sepetindeki birkaç parça ekmeği ve balığı çoğaltarak karşısındaki insan kalabalığını doyurabilmişti. O karşısındaki insanlardan, yasayı yerine getirerek, çoğalmış yiyecekleri almaya hazır olarak, bekleme tutumu içinde oturmalarını istemişti. Eğer siz İsa'nın yaşamında mutluluk ve doyum bulacaksanız, onun ideallerine uygun davranarak onun yaşamının yasasını yerine getirmelisiniz. Siz durup karnınızın nasıl doyurulacağı konusunda endişelenemezsiniz. Eğer İsa buna izin vermiş olsaydı, o insanların karınları asla doyurulamazdı. Bunun yerine, o sahip olduğu şeyi sessizce kutsadı, onun için şükretti ve yiyecek herkesin ihtiyacını karşılayacak kadar yeterli ölçüde arttı.

Yaşamak, insan İç Sesi'ni dinlemeyi reddedene dek zor bir şey değildi. İnsan yeniden dönüp o İç Sesi dinlemeyi öğrendiğinde geçimini sağlamak için çalışıp çabalamayı bırakacak, sadece yaratmanın mutluluğu için çalışacaktır. O yaratmanın mutluluğu içine girecek ve Rabbin Yasası ya da Tanrı'nın Sözü ile yaratacaktır. O'nun Sözü ile insan Tanrı'nın herşeyi-seven ve herşeyi-saran özü-esası üzerinde hareket edebileceğini ve zihninde tuttuğu her ideali tezahür ettirebileceğini görecektir. Büyük Üstat işte bu şekilde, adım adım yükselerek tırmanmış ve içindeki Mesih'in fani düşüncenin sınırlı anlayışı üzerindeki üstünlüğünü kanıtlamıştır. Bu idrak edildiğinde, çalışma insanın varlığını mutluluk verici bir niteliği haline gelir. İsa gerçekten Ruhsal bir yaşamın tek mutluluk verici yaşam olduğunu kanıtlamıştır. O,

zaferinden ötürü vakar ve ihtişama bürünmüştür, ancak bu zafer onu küçük bir çocuk kadar özgür bırakmıştır. Dünya henüz kendi arzusuna bütünüyle uyanmış olmasa da, onun arzusu, onun aradığı şey bu mutluluk ve büyük kutsanmadır. İnsan, bencilce kazanım için aradığı şeyi kaybedeceğini söyleyen yasayı dikkate almadan, kişisel şeyleri elde etmekte doyum arayabilir. Ama, bu kaybediş sonucunda o çok geçmeden kişisel olanın çöküşünün Ruhsal olanın yükselişini işaret ettiğini keşfeder. O, *insanın yaşadığı en büyük acının Tanrı'nın fırsatı olduğunu* idrak eder.

Size Tanrı'nın her mükemmel armağanına sahip olma hakkının verildiğini bilmeli, ve Tanrı'yı ilahi doğanız olarak bilerek bu armağanları almaya hazırlanmalısınız. *Eğer kendinizi düşüncenizde Tanrı'dan ayırırsanız, kendinizi tezahürde de O'ndan ayırmış olursunuz.* Yaşamın mutluluğuna tam olarak girebilmek için, yaşamı ve mutluluğu, yaşamın tüm insanlığa sunduğu tamlığı ve mutluluğu aramalısınız.

Burada dünya üzerinde cennetin kurulmasıyla ilgili yasalar, İsa'nın da öğrettiği ve sizin çok küçük bir ölçekte uygulandığını görmüş olduğunuz yasalar kesin ve bilimseldir. İnsan, Tanrı'nın suretinde yaratılmış çocuğu olarak, içinde Baba'sının gerçek ruhunu ve özünü taşır. O, eğer isterse, yaratıcı ebeveyninin yasalarını idrak edebilir, kullanabilir ve onları kendi dünyasında tam olarak işletebilir." Güzel hanım sözlerini bitirirken, Ray'e, sormak istediği her soruyu yanıtlamaktan mutlu olacaklarını söyledi.

Ray ise soracak bir sorusu olmadığını, soru sormayı istemeyecek kadar derinden etkilendiğini söyledi. Sadece düşünmek istiyordu. Ancak, az sonra bir şeyi ifade etmek istediğini söyledi: "Biz buraya çok uzun zaman önce ölmüş bir halkın kalıntılarını bulmaya geldik. Onun yerine, kavranamayacak kadar harika ve aktif bir hayat yaşayan insanlar bulduk. Eğer bizim görmüş olduğumuz şeyler başka ülkeler-

de de duyulsaydı, tüm dünya gelip sizin ayaklarınıza kapardı." Güzel hanım, dünyanın onların ayaklarına kapanmasını istemediklerini, ama tüm insanlığın Tanrı'nın önünde diz çöktüğünü görmeyi özlediklerini söyledi. O sözlerine devam ederek, insanlığın zaten çok fazla idole, puta sahip olduğunu, daha fazla idol oluşturmaya gerek olmadığını belirtti. Gerçekten gerekli olan şey idol değil, idealdi.

Yemekten sonra, çadırın girişinde belirmiş olan o adam hariç, tüm ziyaretçiler ayağa kalktılar ve artık gitmeleri gerektiğini söylediler. Ardından, içten bir biçimde ellerimizi sıktıktan ve onları her zaman ziyaret edebileceğimizi belirttikten sonra, geldikleri gibi yine bir anda gözden kayboldular. Ray ve grubu onların az önce durdukları yere öylece, şaşkın bakışlarla bakakalmışlardı. Bir süre sonra Ray kendini topladı ve bizimle birlikte kalan adama dönüp ismini sordu. Adam, isminin Bagget İrand olduğunu söyledi.

Ray ona bir süre inanmaz gözlerle bakıp, sonra şöyle dedi: "Yani siz şimdi, bilinen her yerçekimi ya da fizik yasasına meydan okuyarak, az önce gördüğümüz gibi, hiçbir görünür ulaşım vasıtası olmadan, istediğiniz zaman gelip gidebildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Bagget İrand onu şöyle yanıtladı: "Biz herhangi bir yasa meydan okumuyor ve insanın ya da Tanrı'nın tek bir yasını bile ihlal etmiyoruz. Biz Doğa'nın ve Tanrı'nın tüm yasalarıyla işbirliği yapıyor ve onlara göre çalışıyoruz. Bizim kullandığımız hareket vasıtası sizin için görünmez olsa da, bizim için tamamen görünürdür. Sorun şu ki siz onları görmüyorsunuz; bu yüzden de inanmıyorsunuz. Biz görüyor, inanıyor, biliyor ve onları kullanabiliyoruz. Siz anlayışınızı onları bilip görüp kullanmak üzere açtığınızda, çok geçmeden, bizim kullandığımız yasanın kesin bir yasa olduğunu ve, insanlık için, sizin görüp kullandığınız sınırlı yasalardan çok daha yararlı biçimde kullanılabileceğini keşfedeceksiniz.

Bir gün insanın olanaklarının sadece yüzeyine dokunmuş olduğunuzu anlayacaksınız. Biz ise sizlere elimizden gelen her şekilde yardım etmekten daima mutluluk duyarız."

Chander Sen, bu dostun ikinci araştırma grubundan ayrılacağımız o büyük köye onun köyünden geçerek gitmemizi önermek için geldiğini söyledi; o yol daha kısaydı ve gideceğimiz köye yılın bu zamanında bir gün daha erken gidebilirdik. Bu neri hemen kabul edildi ve Bagget İrand bizimle birlikte dneğini bildirdi. Daha sonra, onun bir zamanlar Gobi bölgesinde yaşayan ve yüksek bir uygarlığa sahip olan o halkın soyundan geldiğini ğrendik.

Bölüm 11

İki araştırma grubunun birlikte yürütmesi plânlanmış çalışmayı bitirmiştik ve ertesi sabah erkenden ilk buluşma yerimize doğru yola çıkmak için hazırlandık, orada araştırma grubumuz yine ikiye ayrılacak ve on bir kişilik grubumuz dışındaki herkes kendi evine dönecekti. Ben dahil, gruptan dört kişi, dostlarımızın kışın kaldığımız yere, Tau Haçı Tapınağı'nın bulunduğu köye dönme önerisini kabul etmeye karar vermiştik.

O akşam kampta son kez durmuş günbatımını izlerken, gruptan biri, uygarlığın ve dinin gerçekte ne kadar eski olduğunu ve bu ikisinin uzun çağlar boyunca hiç el ele verip vermediğini merak ettiğini söyledi. Jast onu şöyle yanıtladı: "Bu din derken neyi kastedtiğine bağlıdır. Eğer 'din' sözcüğüyle inancı, dogmayı, mezhebi, ya da batıl inancı kastediyorsan, o çok gençtir, onun en fazla yirmi-bin yıllık bir geçmişi vardır. Ama, eğer bu sözcükle doğru yaşam felsefesine gösterilen saygıyı, yaşamın kendisine gösterilen doğru saygıyı, böylece Tanrı'nın, Yaratıcı Neden'in yüce saflığına gösterilen doğru saygıyı kastediyorsan, o zaman onun izini tüm tarihin, tüm mitolojinin, tüm alegorinin ötesine, insanın dünya üzerinde ilk ortaya çıktığı zamana dek sürebilirsin. Krallar, imparatorlar, ya da insan-ürünü kurallar insanın kalbine hükmetmeye başlamadan önce, ilk insanın kalbinde tüm yaşamın kaynağı ve o yaşamın güzelliği için en büyük

saygı yer alıyordu. O saf ruhun güzelliği ve saygısı uzun çağlar boyunca pırıl pırıl parladı ve sonsuza dek de aynı şekilde parlayacaktır.

İlk insan burada enkarne olduğunda, o kaynağını çok iyi biliyordu. O kaynağa karşı en derin saygıyı besliyordu ve bu saygıyı siz şimdi Mesih olarak biliyorsunuz. Ama, zamanın loş koridorlarında ilerledikçe, onların sayısız mezhebe, inanca, ve dogmaya bölündüklerini görürüz; bu koridorlar öylesine bölünüp dallanırlar ki sonunda bir inançsızlık ve batıl inanç perdesi oluştururlar. Peki, onları kim bölmüştür, Tanrı mı, yoksa insan mı? Bu bölünmenin neden olduğu büyük uyumsuzluk girdabından kim sorumludur? Bir an durup, derin bir biçimde düşünüp, sonra kendinize sorumlu olanın Tanrı mı yoksa insan mı olduğunu sorar mısınız? Sonra şunu düşünün, Tanrı gökyüzünde bir yerde oturmuş aşağıya bu büyük bölünmeye bakmakta, orada bir durumu burada bir durumu değiştirmekte, orada bir yaşama müdahale edip, şurada bir yaşamı düzeltmekte, birini övüp diğerini kınamakta, birinin elinden tutup diğerini ayakları altında çiğnemekte midir? Hayır, eğer o gerçek bir yaşam vericiyse, o her şeye kâdir, her yerde mevcut, her şeyi bilen olmalı, yaşamını her şeye akıtmalıdır; aksi takdirde o tüm yaşamın gerçek bir vericisi değildir. Böylece, siz bu fikri sayısız form çeşitlemesine ayırabilirsiniz ama, en sonuncusuna eriştiğinizde, başlangıçtakine de eriştiğinizi göreceksiniz; ve bu ikisi başlangıcı ve sonu olmayan bir döngü haline gelir. Bu böyle olmasaydı, hiçbir temel, hiçbir esas, hiçbir hipotez, hiçbir gerçek var olamazdı."

Burada aramızdan birisi, "Siz ölümü yenmeye çalışır mısınız?" diye sordu. Bagget'in yanıtı şöyle oldu: "Ah, hayır, biz yaşamın kendisini tam olarak ifade etmesine izin vererek ölümün üzerine yükseliriz. Böylece, biz ölümün ne olduğunu bile bilmeyiz. Bizim için daha zengin bir yaşamdan başka bir

şey yoktur. Büyük çoğunluğun büyük hatası şu ki onlar dinlerini Tanrı'nın saf ışığının geniş alanına sermek yerine, bir perdenin ya da sırrın ardına saklamaya çalışırlar."

Gruptan biri İsa'nın onlarla birlikte yaşayıp yaşamadığını sordu. Bagget, "Hayır" dedi, "İsa bizimle birlikte yaşamaz. O sadece, bizim ortak düşüncelerimiz tarafından bize çekilir; aynı şekilde o herkese, onların ortak düşünceleri tarafından çekilir. İsa da, tüm büyük ruhlar gibi, sadece hizmet etmek için yaşar."

Sonra o sözlerine devam ederek şöyle dedi: "Kuzey Arabistan'da geçici olarak kalırken İsa Hindistan, İran, ve Himalayalar'ın ötesindeki bölgeden toplanmış bilgilere ulaştı. Burada o önce Kardeşliğin* gizli öğretilerini tanıdı. Bu öğretiler onun yaşamın gerçek gizeminin bireyin içindeki Mesih ile ifade edilen Tanrı olduğu yolundaki zaten oluşmakta olan inancını daha da pekiştirdi. O, bunu tam olarak ifade etmek için, tüm tapınma biçimlerini bırakıp, Kendini birey vasıtasıyla ifade eden Tanrı'ya, ve sadece O'na tapınması gerektiğini anladı. O, bunu tam olarak yapabilmek için kendisine daha önce öğretmenlik yapmış olanlardan da uzaklaşması gerektiğini gördü. Bunu yaptığında onların olumsuz tepkileriyle karşılaşacağını biliyordu, ama bu onun gözünü bir an bile yıldırmadı. O kendini kararlı bir biçimde kendi amacına adanmıştı ve bu adanışla dünyaya yapabileceği büyük hizmeti görmüştü.

O, insanın, İçindeki kudretli Mevcudiyet'in yüce gücünü ortaya çıkarabilse; içinde Tanrısal Bilgeliliğin bulunduğunu, Tanrı'nın tüm hazinesine, tüm yaşam pınarına, sevgi ve şefkatine sahip kudretli bir Tanrı Çocuğu olduğunu idrak etse, insanın bunlara yeniden sahip çıkabileceğini anlamıştı. Sonra insan, saf bir güdüyle, Mesih denen tezahür etmiş Mevcudiyet'in yaşamını yaşamalı ve Mesihi ortaya çıkarmalıydı.

* Büyük Beyaz Kardeşlik. Bkz. 1. Cilt, s. 15. (Ç.N.)

O öne çıktı ve onun içindeki Mesih'in herkesin içinde bulunduğunu; her insanın Tanrı'nın Çocuğu olduğunu, hepimizin kardeş olduğumuzu cesurca ilan etti. Bu dönemde o Ruhun semavi âlemden bir güvercin gibi onun üzerine inişiy-le vaftiz oldu.

O, cehaletin tüm olumsuzluğun ve yanlışlığın nedeni olduğunu da cesurca öğretmiştir. O, bağışlayabilmek için insanın kendisinin tüm olumsuzluğu, kavgayı, uyumsuzluğu bağışlayacak güce sahip olduğu; bunları bağışlayanın Tanrı olmadığı, çünkü Tanrı'nın insanın kavgası, hastalığı ve uyumsuzluğuyla hiçbir ilgisinin olmadığı; bunları insanın var ettiği ve yine insanın yok edebileceği ya da bağışlayabileceği gerçeğini idrak etmesi gerektiğini anlamıştır. İnsanın cehaletin Tanrısal Zihni Yaratıcı Prensipten olarak anlamaktan ve o Prensipten ilişkisini algılamaktan yoksunluk olduğunu öğrenmesi gerektiğini görmüştür. İnsanın tüm entelektüel bilgiye sahip olabileceğini ve dünyevi işlerde usta olabileceğini, ancak eğer Mesihî Tanrı'nın onun içindeki yaşayan, güçlendirici özü olarak tanımazsa, yaşamını yöneten en önemli etken konusunda son derece cahil olacağını görmüştür. Tümyle âdil ve sevgi dolu bir Baba'nın bir hastalığı ya da yanlış anlayışı ortadan kaldırmasını istemenin tutarsızlığını görmüştür. Hastalığın yanlış anlayışın sonucu olduğunu ve bağışlamanın şifa bulmada önemli bir etken olduğunu; hastalığın Tanrı'nın verdiği bir ceza olmadığını, onun insanın gerçek varlığını yanlış anlamasının bir sonucu olduğunu öğretmiştir. Sizi sadece Gerçeğin özgürleştireceğini öğretmiştir. Onun öğretilerinin saflığı, onların onun öğretmenlerinin öğretilerinden çok daha uzun ömürlü olmalarını sağlamıştır.

Havari Petrus bir insanı yedi kere bağışladığını söylediğinde, İsa ona yetmiş kere yedi defa bağışlaması, ve bu bağışlamayı hep sürdürmesi gerektiğini söylemiştir. Nefreti bağışlamak için, o dikkatini sevgi üzerinde odaklamıştır. O bu-

nu sadece kendi yaşamında değil, çevresindeki dünyada nefretin ortaya çıktığını gördüğünde de yapmıştır. Bu Gerçek onun herkeste gördüğü, herkesin varlığında bulunan ve anlayışla uygulandığında onları karanlıktan çıkaracak olan ışıktı. O, her galip gelenin sürekli olarak bağışlamak, her uyumsuzluğu Gerçek ile karşılamak için Rabbi'ne taahhütte bulunduğunu, ve bunun onun Baba'sının işini yapma yolu olduğunu biliyordu. O, dünyanın başka hiçbir şekilde dönüşüme uğratılamayacağını ve insanlar arasında barış ve uyumun hâkim olamayacağını görmüş ve, 'Eğer siz insanların günahlarını bağışlarsanız, semavi Babanız da sizi bağışlayacaktır,' demişti.

Bu bildirim tam değerini takdir edebilmek için siz, 'Baba nedir?' diye sorabilirsiniz. Baba Yaşam, Sevgi, Güç ve Hâkimiyet'tir ve tüm bu nitelikler meşru miras olarak çocuğa aittir. Aziz Pavlus bizim Mesih vasıtasıyla Tanrı Âlemi'nin ortak varisleri olduğumuzu söylediğinde, kastedtiği şey işte buydu. Bu birinin diğerinden daha fazla şeye sahip olduğu anlamına gelmez. Mesih vasıtasıyla Tanrı Âlemi'nin ortak vârisi olmak, o âlemin tüm nimetlerine eşit olarak sahip olmak anlamına gelir.

Bazen diğerleri bizi kendimizi İsa ile eşit kıldığımız için suçlarlar. Çünkü onlar ortak vârislik ile neyin kastedildiğini anlamazlar. Aramızda Büyük Üstat ile aynı aydınlanma düzeyinde olduğunu söyleyecek kimsenin bulunmadığından eminim. Bu ortak vârislik aynı güce, aynı anlayış derecesine sahip olma olanağı anlamına gelir. Ancak, aramızda, İsa'nın tüm Tanrı çocuklarına, her gerçek öğrenciye sunduğu, onların da Tanrı'nın tüm niteliklerine kendisi kadar tam bir biçimde sahip olabilecekleri vâdinin tam gerçeğini idrak etmeyen kimse yoktur. Biz onun, 'Cennetteki Babanız kadar mükemmel olabilirsiniz' derken neyi kastedtiğini tam olarak anlıyoruz. Biz bu büyük ruhun havarilerinden bir an bile

zihnen ya da ahlaken gerçekleştirilmesi olanaksız bir şey istemediğini çok iyi biliyoruz. O, insanın mükemmelliğini görüp bunu talep ettiğinde, sadece insanın başarabileceği bir şeyi istediğini biliyordu. Büyük çoğunluk kendilerinin asla Üstat kadar mükemmel olamayacakları inancında yanlış bir avuntu bulmuştur. Onlar İsa'nın Tanrısal olduğunu ve bu tanrısallığı sayesinde o harika işlerini yaptığını, insanlığın başka hiçbir üyesinin bunu yapamayacağını, dolayısıyla da bunu denemenin kesinlikle yararsız olduğunu savunurlar. Onlar yaşam kaderini oluşturmak için salt insan iradesinin gücünden daha iyi, daha usta ya da bilimsel bir şeye sahip olmadıklarını söylerler. Büyük Üstat şunu açıkça ortaya koymuştur ki, işe başlamak için insanın irade gücü gerekli olsa da, *bu durumda sırf insan iradesi büyük bir etken değildir, büyük etken tanrısal anlayıştır.* O birçok kez, 'Siz Gerçeği bileceksiniz, ve Gerçek sizi özgür kılacak,' demiştir.

Bunu çevremizdeki dünyanın basit fiziğine indirgeyelim. İnsanlar çevrelerindeki fiziksel dünyadaki herhangi bir şeyin gerçeğini tam olarak tanıyıp bildikleri anda, o anda o belli şeyle ilgili cehaletlerinden kurtulurlar. İnsanlar dünyanın yuvarlak olduğu ve güneşin çevresinde döndüğü gerçeğini bildikleri anda, dünyanın düz olduğu ve güneşin doğup battığı şeklindeki eski fikirden kurtuldular. İnsanlar salt insan oldukları, beşeri yaşam ve ölüm yasalarına ve insanların empoze ettikleri sınırlamalara tâbi oldukları inancından kurtuldukları anda, o anda tüm beşeri sınırlamalardan özgür olduklarını ve eğer isterlerse Tanrı Çocukları olabileceklerini göreceklerdir. Onlar tanrısal olduklarını idrak ettikleri anda, tüm sınırlamalardan kurtulur ve tanrısallığın gücüne sahip olurlar; ve insan bu tanrısallığın varlığın Tanrı ile en direkt biçimde bağ kurduğu yer olduğunu bilir. İnsan bu tanrısallığın her bir insana dışarıdan şırınga edilebilecek bir şey olmadığını anlamaya başlamaktadır. O, bunun her insanın

yaşamının özü olduğunu bilmeye başlamaktadır.

Başkalarının yaşamlarında gördüğümüz ideallerin bizim yaşamlarımıza kök saldiğını ve, Tanrısal Yasa'ya uygun olarak, kendi türünü meydana getirdiğini biliyoruz. Biz günahın gücüne inandığımız ve günahın sonucunu bir realite olarak gördüğümüz sürece, o günahın cezası kendi yaşamımızda zorunlu olacaktır. Ama, biz tüm uyumsuz düşünceler yerine, kendimize ve başkalarına gerçekten doğru düşünceler sunduğumuzda, tohum ekme zamanını takip eden hasadın büyük Ruhsal şölenini hazırlıyor oluruz. Böylece bağışlamanın iki türlü misyonu vardır. O hem yanlış yapanı hem de seveni özgürleştirir, çünkü bağışlamanın ardında derin ve parlak bir sevgi vardır. Bu, prensibe dayanan bir sevgidir; Tanrı'nın, 'Bu kendisinden çok hoşnut olduğum sevgili Öğlum'dur,' sözüyle ifade edilen onayı dışında hiçbir karşılık düşünmeden, sırf vermenin mutluluğu için vermeyi arzulayan bir sevgidir.

Tanrı'nın bu sözleri, İsa için olduğu kadar, bizim için de geçerlidir. Nasıl mantar sarıldığı bitkinin bir parçası değilse, sizin yanlış anlayışlarınız, hastalıklarınız ya da uyumsuzluklarınız da Tanrı'nın ya da gerçek benliğinizin bir parçası değildir. Onlar yanlış düşünüşün sonucu olarak bedenlerinizde toplanmış urlardır. Hastalığın düşüncesi ve hastalık sadece neden ve sonuçtur. Nedeni silin, bağışlayın, o zaman sonuç da ortadan kalkar. Yanlış inancı silin, o zaman hastalık da son bulur.

Bu İsa'nın başvurduğu tek tedavi yöntemi idi. O yardım ettiği insanın bilincindeki yanlış imajı silmiştir. O önce kendi düşüncelerini Tanrısal Zihnin düşünceleriyle birleştirerek bedeninin titreşimlerini yükseltir ve kendi düşüncelerini sürekli olarak Tanrısal Zihnin mükemmel insan idealiyle uyum içinde tutardı. O zaman onun bedeninin titreşimleri Tanrısal Zihnin titreşimlerine eşit hale gelirdi. Böylece, o

sürekli Tanrısal Mükemmelliği düşünerek kendi bedeninin titreşimlerini yükselttiğinde, karşısındaki kötürüm insanın titreşimlerini -onun bilincinden o kötürümlük imajını silebileceği noktaya dek- yükseltebilirdi. Sonra İsa ona, 'Kalk yürü,' derdi, ve adam kalkıp yürüdü. Böylece İsa herkes için Tanrısal Mükemmelliği görerek kendi bedeninin titreşimlerini yükseltirdi ve bu onun şifa verdiği insanın titreşimlerini onun kusurluluk imajı tamamen silinene dek yükseltmesini sağladı; o zaman kusursuzluk bir anda gerçekleşir ve bağışlama tamamlanırdı.

Siz de bir gün düşüncelerinizi ve dikkatinizi sürekli olarak Tanrı ve O'nun tanrısal kusursuzluğu üzerinde odaklayarak bedeninizin titreşimlerini tanrısal mükemmellik titreşimleriyle çok uyumlu bir biçimde birleşecek kadar yükseltebilir, öyle ki sonuçta tanrısal mükemmellikle bir olabilir, böylece Tanrı ile bir olabilirsiniz. O zaman siz temas kurduğunuz insanların bedensel titreşimlerini öylesine etkileyebilirsiniz ki sonuçta onlar da sizin gördüğünüz mükemmelliği görebilirler. Böylece siz tanrısal misyonunuzu yerine getirmiş olursunuz. Ya da siz kusurluluğu görebilir ve böylece sonuç kusurluluk olana dek titreşimleri düşürebilirsiniz, ama eğer bunu yaparsanız, ektiğiniz tohumu biçmekten kaçınmazsınız.

Tanrı mükemmel plânını gerçekleştirmek için herkes vasıtasıyla çalışır ve herkesin kalbinden sürekli olarak akan mükemmel, sevecen düşünceler Tanrı'nın Kendi çocuklarına verdiği mesajıdır. Bedensel titreşimlerimizi tanrısal ve kusursuz titreşimlerle direkt temas içinde tutan bu düşüncelerdir; ve bu tohum, insan tanrısal doğasının bilinçli olarak farkında olsun ya da olmasın, her alıcı kalpte yer bulan Tanrı Sözü'dür. Bizler düşüncelerimizi, Tanrı'nın Zihni'nde tuttuğu gibi, tanrısal mükemmelliğimiz üzerinde tutabileceğimiz, böylece bedensel titreşimlerimizin Tanrı'nın Zihni'nden

yayılan titreşimlerle uyum içinde ve bir olacağı ilahi mirasımıza daha tam bir biçimde yaklaşıyoruz. Ama, Ruhsal anlayışın zengin hasadını oluşturabilmek için, düşüncelerimiz sürekli olarak, Tanrı'nın Zihni'nden insana akan kusursuz uyumlu düşüncelerle birlikte titreşmeli ya da onları yakalamalıdır. Çok geçmeden, düşünce, söz ve eylem tutumumuzla ve, böylece tüm dünyaya salınan titreşimlerle, insan ailesinin her günahını bağışlama gücüne olduğu gibi, kendimizi köleleştirme ya da özgürleştirme gücüne de sahip olduğumuzu görürüz. Bir kez düşüncelerimizi belli biçimde şekillendirmeyi seçtikten sonra, çok geçmeden, bizzat Herşeye Kâdir tarafından güç verildiğimizi görürüz ve, bu konuda ustalaşmak için gerekli disiplinden geçerken, bunun -yani, tanrısal düşünme süreciyle kendimizi ve diğerlerini esaretten kurtarma gücümüzün- muhteşem bir ayrıcalık olduğunu anlarız.

İsa'nın tüm şifaları, zihinsel nedeni ortadan kaldırma esasına dayanıyordu. Böylece biz İsa idealizmini pratik uygulamaya indirgemenin gerekli olduğunu görür ve, böyle yaparak, sadece onun bizden yapmamızı istediği şeyi yapmakta olduğumuzu anlarız. Bilinçte daha sıkı bir biçimde kök salmış yanlış anlayıştan, olumsuzluktan kurtulmak sabır ve sebat gerektirirken, birçok yanlış anlayış da ona ilk ışık huzmeleri vurduğu anda ortadan kalkar. Eğer onu engellemez, tam hâkimiyet verirsek, Mesih'in bağışlayıcı sevgisi hükmedecektir. Gerçek bağışlama herkesi arındırır, kutsar ve o bireyin kalbinde başlar. Bu, ilk başta, bir düşünce reformudur, ve böylece, bir yeniden diriliştir. Tanrı'nın tek Zihin olduğunu ve bu zihnin saf ve kutsal olduğunu idrak etmek, insanın, Mesih Zihni'nin sizin içinizde mükemmel bir biçimde iş gördüğü ve sizi bu uyumlu yapıcı düşünce akımlarına yerleştirdiği gerçeğine sıkı sarılmasını sağlar. Siz daima Tanrı'nın çocuklarına akıttığı sevecen düşünceler akımı içinde bulunduğunuzu fark edersiniz.

Yakında, bir düşünürler dünyasında yaşayacağınız bir döneme hızla yaklaştığınızı bileceksiniz. Düşüncenin evrendeki en güçlü etken olduğunu bileceksiniz. Düşüncenin Tanrısal Zihin ile dünyadaki her bedensel hastalık ya da uyumsuzluk arasındaki arabulucu olduğunu göreceksiniz. Eğer siz uyumsuzluk ya da uyumsuzluk başgösterdiğinde hemen Tanrısal Zihne, içinizdeki Âleme bakmayı alışkanlık haline getirerseniz, hemen Tanrısal Fikirler ile birleşecek ve Tanrısal Sevgi'nin şifa verici merhemini arayanlara vermeye her zaman hazır olduğunu göreceksiniz.

İsa bugün insan bilincinden yanlış anlayışın ve onun sonuçlarının gücünü ve realitesini temizlemek için yaşamaktadır. O, Sevgi'nin kalbinden, Tanrı ile insan arasındaki ilişkiyi anlayarak gelmiştir; ve korkusuzca ve özgür bir biçimde Özü ya da Ruhunu tek güç olarak görüp tanıyarak, Tanrısal Yasa'nın üstünlüğünü ilan etmiştir; ki bu Yasa anlaşılıp, her yaşam davranışına uygulandığında, ıstırap çeken insanları ışık saçan varlıklara dönüştürecek ve kusursuz yurttaşlığın tek gerçek âlemini, Cennet Âlemi'ni dünyaya getirecektir."

Bölüm 12

Güneş ufkun altında gözden kayboldu ve sakin bir gecenin habercisi olan güzel gurup rengi tüm gökyüzüne hâkim oldu. Bu, on gün içinde yaşadığımız rüzgârsız ya da fırtınasız ilk akşamı ve her şey sessizce bu muhteşem renge bürünmüştü. Gobi Çölü'nde sessiz bir günbatımı insanı kendinden geçirip her şeyi unutturarak güzel hayallere daldırabilir. Burada renkler parlamazlar; onlar görünmez eller renkli projektörler tutuyormuş gibi orada burada büyük ışın demetleri halinde aniden ileri fırlarlar. Zaman zaman, bu görünmez eller adeta tüm renk tayfını ve bileşimler halinde birçok renk çeşitlemesini gösterirler. Önce geniş bir beyaz ışık bandı belirir; sonra o dik olmayan bir açıda dallanarak geniş bir mor renk bandı yayar. Bu mor renkten bir indigo renk bandı fırlar ve indigonun yanı sıra bir mavi bant belirir ve bu böyle devam ederek en sonunda tüm atmosfer geniş renk bantlarına bürünmüş görünür. Sonra onlar karışıp birleşerek tekrar beyaz banda dönüşürler, ve bu bant oldukça durağan görünür. Yine, onlar bir anda yelpaze gibi yayılırlar, her rengin ışın demetleri her yöne yayılır. Bu, yavaş yavaş, som altın rengine dönüşür ve bu renk de dalgalanan kumların yükselip alçalan, erimiş altından bir deniz gibi görünmelerine neden olur.

O akşam da bu gösteri on dakika kadar devam etti; sonra gökyüzünden bir gece kaftanı gibi inmiş görünen ebruli

bir mavi, sarı, yeşil ve gri pusa dönüştü, ve akşam karanlığı çöktü. Karanlık bizi o kadar çabuk kuşatmıştı ki, gruptan birkaç kişi şaşkınlığını dile getirdi.

Diğer araştırma grubunun lideri olan Ray, Bagget İrand'a dönerek, bu bölgede yaşamış ve altımızda harabe halinde bulunan kentin benzeri kentleri kurmuş olan halk hakkında kendi bildiklerini anlatmasını rica etti. Bagget İrand şöyle anlatmaya başladı:

"Biz yetmiş bin yılı aşkın bir süredir kuşaktan kuşağa dikkatle korunmuş yazılı kayıtlara sahibiz ve, bu kayıtlara göre, harabesi bu kampın altında bulunan bu kentin kuruluş tarihi 230 bin yıl öncesine dayanır. Buraya ilk yerleşenler, bu kentin kuruluşundan yıllar önce koloniciler olarak batıdan gelmişlerdi. Onlar güneye ve güneybatıya yerleştiler; ve koloniler yavaş yavaş gelişirken, bazı insanlar kuzeye ve batıya yerleştiler, böylece tüm topraklara yerleşilmiş oldu. Verimli tarlalar ve meyve bahçeleri oluşturulduktan sonra, koloniciler kentlerin temellerini attılar. Başlangıçta bunlar büyük kentler değildi ama, yıllar içinde, sanat ve bilim alanında daha yakın bir birlik oluşturmak için bu merkezlerde toplanmak uygun ve elverişli bulundu.

Burada tapınaklar ibadet yerleri olarak kurulmadı, çünkü insanlar her an yaşadıkları yaşamla ibadet ediyorlardı. Yaşamak daima yaşamın Büyük Neden'ine adanıyordu; ve onlar Büyük Neden ile işbirliği yaparak yaşarken, yaşam onları asla başarısızlığa ve düş kırıklığına uğratmıyordu. Bu zaman esnasında binlerce yıl yaşında insanlar görmek çok olağandı. Aslında, onlar ölümü bilmiyorlardı. Onlar yaşamda bir başarıdan diğerine, bir yaşam realitesinden diğerine geçiyorlardı. Yaşamın gerçek kaynağını kabul etmişlerdi ve bu kaynak sınırsız hazinelerini onlara sonsuz bir bolluk akışı halinde sunuyordu. Ama, konu dışına çıktım; şimdi yine tapınaklara dönelim. Bunlar sanat, bilim ve tarih konusunda

erişilmiş bilginin yazılı kayıtlarının korunduğu yerlerdi ve isteyen herkes onlardan yararlanabilirdi. Tapınaklar ibadet yerleri olarak değil, en derin bilimsel konuların tartışıldığı yerler olarak kullanılıyorlardı. O günlerde ibadet belli bir grup insan tarafından ya da belirli zamanlarda yapılan bir şey değildi, ibadet tüm bireyler tarafından günlük yaşamlarında yerine getiriliyordu.

Onlar ulaşım yolu olarak geniş düzgün ana yollara sahip olmayı daha uygun bulmuşlardı; böylece sizin asfalt kaplama dediğiniz şeyi geliştirdiler. Rahat evler ve tapınaklar inşa etmek için taş yontma, tuğla ve harç yapma yöntemini geliştirmişlerdi. Siz bunları araştırmalarınız sonucunda zaten keşfettiniz. Onlar altının, kararmadığı için, çok kullanışlı bir metal olduğunu görmüşlerdi. Altını önce kumlardan, sonra kayalardan toplamak için aletler icat etmişler, ve en sonunda onu imal etmenin yolunu bulmuşlardı; böylece altın çok sıradan bir hale gelmişti. Bu halk, ihtiyaç duyduka diğer metalleri üretmenin yolunu da bulmuştu ve onlar çok bol bulunur hale gelmişlerdi. Sonra, bu toplumlar sadece ilkel ziraate dayanarak yaşamak yerine, daha geniş toprakları işlemeyi kolaylaştıran araçlar imal etmişlerdi. Merkezler büyüyüp gelişmiş, en sonunda yüz ya da iki yüz bin kişilik kentlere dönüşmüştü.

Hâlâ, onların hiçbir dünyevi yöneticileri yoktu; tüm yönetim halkın seçtiği güvenilir danışma kurullarına emanet edilmişti. Diğer toplumlara temsilciler gönderilir ve onlardan temsilciler kabul edilirdi. Ancak, halk bireyin yönetilmesi için hiçbir yasa ya da kuralı yürürlüğe koymuyordu, çünkü her bir kişi kendi kimliğini idrak etmişti ve o kimliği yöneten evrensel bir yasaya göre yaşıyordu. İnsan-ürünü yasalara hiç gerek yoktu; sadece bilgece danışmanlığa ihtiyaç vardı.

Sonra burada bir birey, şurada bir birey yoldan çıkma-

ya başladı. İlk başta, onlar daha hükmedici ruhlardı ve bunlar bastırıp yüklenerek diğerlerini denetim altına almaya başladılar; ve sevgi melekesi herkes tarafından tam olarak geliştirilmediğinden, bilinçsiz bir biçimde bir ayrılık ortaya çıktı. Bu ayrılık giderek büyüdü, büyüdü, en sonunda çok hükmedici bir kişilik kendisini kral ve dünyevi yönetici olarak ilan etti. O, ülkeyi akıllıca yönettiğinden -bu ayrılığın geleceğini görebilen az sayıda kişi dışında- halk geleceği hiç düşünmeden onun yönetimini kabul etti. Onun yönetimine karşı çıkanlar kendi toplumlarına çekildiler; ve daima kendi insanlarına ayrılığın yanlışlığını göstermeye çalışarak, az ya da çok tecrit olmuş bir yaşam sürdürdüler. Onlar ilk rahipler düzenini oluşturdular; kral ise dünyevi yöneticiler düzenini kurmuştu, ve onların o zamandan sonraki sapkın gidişatları ancak derin bir inceleme ve araştırma ile izlenebilir. Sade öğretileri korumuş ve onları izleyerek yaşamış az sayıda varlık vardır. Ama, esasen, yaşam büyük çoğunluk için çok karmaşık bir hale gelmişti. Aslında, o kadar karmaşık hale geldi ki, onlar yaşamın tüm hayatın Prensibi ile direkt işbirliği yaparak çok dengeli ve sade bir biçimde yaşanması gereken bir şey olduğuna inanmayı reddettiler. Onlar, kendi yaşam biçimlerinin karmaşık ve zor olduğunu, ve tüm hayatın Prensibi ile işbirliği yaparak yaşanan sade ve basit yaşamın kolay ve mutluluk verici olduğunu göremediler. Onlar daha iyi bir yolun olduğunu görene dek böyle devam etmek zorundaydılar."

Burada konuşmacı susup bir an sessiz kaldı, ve gözlerimizin önünde bir görüntü belirdi. Bu görüntü de, daha önce anlattıklarım gibi, başlangıçta hareketsizdi; sonra canlandı, formlar hareket etmeye başladı, ve o her bir sahneyi açıklarken sahneler buna koşut olarak değişmeyi sürdürdü. O, soruları yanıtlarken ve açıklamalarda bulunurken, sahneleri istediği gibi hareketsiz tutabilir ya da yeniden üretebilir görü-

nüyordu.

Bu sahneler kamp yaptığımız yerin altındaki harabe kentte yaşanmış olan sahnelerdi. Onlar, sokakların geniş ve bakımlı olması hariç, bugünün kalabalık bir Doğu kentinden pek farklı görünmüyorlardı. İnsanlar güzel ve kaliteli giysiler içindeydiler, yüzleri aydınlıktı ve neşe saçıyordu, ortalıkta askerler, düşkünler ya da dilenciler yoktu. Mimari de dikkatimizi çekti, binalar iyi ve sağlam bir biçimde inşa edilmişti ve çok hoş bir görünümdeydiler. Herhangi bir gösteriş çabası varmış gibi görünmese de, bir tapınak muhteşem güzelliğiyle göze çarpıyordu. Bize söylendiğine göre, bu tapınak tamamen gönüllüler tarafından yapılmıştı ve ülkedeki en eski ve en güzel tapınaklardan biriydi. Genelde, eğer bu görüntüler doğru temsil ediyorsa, insanların doyumlu ve mutlu olmaları gerekirdi. Yine öğrendiğimize göre, askerler ancak, birinci hanedanlığın ikinci kralı yaklaşık iki yüzyıl hüküm sürdükten sonra ortaya çıkmışlardı. Bu kral, maiyetini koruyabilmek, elinde tutabilmek için halkı vergilendirmeye başlamıştı, ve askerler vergileri toplamakla görevlendirilmişlerdi. Elli yıl içinde, tecrit olmuş yerlerde yoksulluk ortaya çıkmaya başlamıştı. Öyle görünüyordu ki, bu zaman esnasında halkın krallıktan ve yöneticilerden hoşnut olmayan bölümü uzaklaşıp, tecrit olmuş yerlerde yaşamaya başlamıştı. Bagget İrand ve onun halkı bu ırkın soyundan geliyordu.

Gece epey ilerlediğinden, Bagget artık yatıp uyumamızı önerdi; ertesi sabah ne kadar erkenden yola çıkarsak o kadar iyiydi. Öğlenden itibaren üç saat boyunca yükselen hava sıcaklığı yolculuğu çok zorlaştırıyordu ve kış fırtınaları zamanı hızla yaklaşıyordu.

Bölüm 13

Ertesi sabah erkenden kalktık ve gün doğarken Bagget İrand'ın köyüne doğru yola koyulduk. Uzun ve biraz yorucu bir yolculuktan sonra, oraya, yola çıkışımızın on-ikinci gününün akşamı vardık. Orada çölde geçirdiğimiz son gün öğleden sonra bizi ziyaret etmiş olan dostlarımız tarafından karşılandık ve birkaç gün dinlenmek üzere orada kalmaya davet edildik. Kalmamız için, çölde yaşadıklarımızdan sonra bize gerçekten konforlu gelen bir oda verildi. Yıkıncı üstümüze başımıza çeki düzen verdikten sonra, yandaki salona girdik ve orada köyün Yönetici'sini ve dostlarımızı bizi bekler bulduk. Bizi candan bir biçimde selamladılar ve o köyde her kapının bize ardına dek açık olduğunu söylediler.

Köyün Yöneticisi, bir çevirmen vasıtasıyla, bize hoşgeldiniz dedi, ve akşam yemeğini onun evinde yiyeceğimizi ve yemeğin az sonra başlayacağını bildirdi. Hep birlikte oradan çıkıp, o ülkenin geleneği doğrultusunda her iki yanında birer askeri muhafızla önden giden Yönetici'yi izledik. Yönetici'nin ardından, diğer araştırma grubunun lideri olan Ray, evsahibimiz, Şefimiz ve o güzel hanım gidiyordu. Onların ardından da Emil ve annesi geliyordu. Ben onlarla birlikte yürüyordum, grubumuzun geriye kalan kısmı da bizi izliyordu.

Kısa bir mesafeyi katetmiştik ki, yoksul giyimli bir kız çocuğu orada toplanmış olan kalabalıktan sıyrılıp bize yaklaştı ve yerel dilde konuşarak, Emil'in annesiyle görüşmek

istediğini söyledi. Ancak, Yönetici onu kaba bir biçimde bir kenara iterek, bizi rahatsız etmemesini söyledi. Bunun üzerine, Emil'in annesi oğlunu ve beni kollarımızdan tuttu ve üçümüz gruptan ayrılarak küçük kıza yaklaştık. Biz böyle yaparken, evsahibemiz de duraksadı ve o da gruptan ayrılınca tüm grup durdu. Emil'in annesi Yönetici'ye hitap ederek, onların gidip yerlerine oturmalarını rica etti ve bizim de az sonra orada olacağımızı söyledi.

Grup gittikten sonra, o diz çöküp küçük kıızı omuzlarından tutarak, "Sevgili küçük, senin için ne yapabilirim?" diye sordu. Sonuçta öğrendiğimize göre, kızın erkek kardeşi o öğleden sonra yüksek bir yerden çok kötü bir biçimde düşmüştü ve onun belkemiğinin kırıldığını düşünüyorlardı. Küçük kız Emil'in annesine onunla gidip çok acı çeken kardeşine yardım etmesi için yalvarıyordu. Emil'in annesi doğrulup bize durumu açıkladı ve yemeğe gitmemizi, onun çocukla birlikte gidip, bize daha sonra katılacağını bildirdi. Ray, eğer izin verirse, kendisinin de onunla birlikte gitmek istediğini söyledi. O zaman Emil'in annesi hepimizi kendisine eşlik etmeye davet etti; böylece dönüp onu ve küçük kıızı izledik; onlar el ele yürürken, küçük kız sevinçten adeta zıplayıyordu. Eve yaklaşıncaya, kız bizim geldiğimizi ailesine bildirmek üzere önden koştu.

Kapıya geldiğimizde, evin çamurdan yapılmış bir kulübe olduğunu gördük. Emil'in annesi düşüncelerimizi okumuş olmalı ki, "O bir kulübe olmasına karşın, içinde sevgi dolu kalpler atıyor," dedi. O sırada kapı ardına dek açıldı, boğuk bir erkek sesi duyuldu ve biz içeri girdik. Kulübe dışarıdan berbat görünüyorsa, içeriden iki kat berbat görünüyordu. İçerisi ancak hep birlikte sığabileceğimiz kadar büyüktü ve tavan dik duramayacağımız kadar alçaktı. Solgun bir mum ışığı sefalet içinde oturan babanın ve annenin sert ifadeli yüzlerine garip bir ışık yayıyordu.

Uzak köşede, küflü bir saman ve kötü kokulu paçavra yığınının üzerinde beş yaşından daha büyük göstermeyen bir oğlan çocuğu yatıyordu, yüzü bitkin ve kül rengi gibi solgun görünüyordu. Küçük kız onun yanına diz çökerek, iki eliyle onun yüzünü tuttu. Dediklerine göre, o kardeşine, gelen hanımın onu tamamen iyileştireceğini söylüyordu. Kız ellerini çekti, kardeşinin bizi daha iyi görebilmesi için bir kenara çekildi.

O zaman Emil'in annesi onun yanına gidip, "Sen kardeşini yürekten seviyorsun, öyle değil mi?" diye sordu. Dokuz yaşından daha büyük göstermeyen kız, "Evet, ama ben herkesi seviyorum" dedi. Grubumuzdan hiç kimse bu yerel dili bilmediğinden, bu konuşma bize Emil tarafından çevriliyordu. Emil'in annesi, "Eğer kardeşini bu kadar çok seviyorsan, onun iyileştirilmesine yardım edebilirsin" dedi, ve sonra küçük kızdan onun gibi durup ellerini kardeşinin yüzüne koymasını istedi. Sonra kendisi de elini küçük oğlanın alınına koydu. Neredeyse bir anda çocuğun inlemeleri kesildi, yüzü aydınlandı, küçük bedeni gevşedi, tüm sahneye tam bir sü-kûnet hâkim oldu, ve çocuk sessizce ve doğal bir biçimde uykuya daldı.

Emil'in annesi ve küçük kız kısa bir süre daha aynı şekilde durdular. Sonra, Emil'in annesi sol eliyle kızın ellerini oğlanın yüzünden yumuşak bir bir biçimde çekti ve "Bak kardeşin ne kadar güçlü ve iyi durumda" dedi. Sonra kendisi de elini yumuşak bir biçimde çocuğun alnından çekti ve, ben onun yakınında durduğumdan, o sol elini uzattığında, ben onun ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Ancak, eli elime değdiğinde tüm bedenimden öyle bir enerji akımı geçti ki beni bir süre için adeta felç etti. O zaman, Emil'in annesi, "Bir an için kendimi unuttum. Senin elini tutmamalıydım, çünkü o sırada geçici olarak aşırı enerji yüklüydüm, içimden akan güç çok büyüktü" dedi. Ben kısa

sürede kendimi toparladım. Diğerleri çevrelerinde olup bite-
ne derin bir biçimde daldıklarından bu durumu fark etme-
mişlerdi.

Küçük kız bir anda Emil'in annesinin ayaklarına ka-
pandı ve onları çılgın gibi öpmeye başladı. Emil'in annesi ise
uzanıp kızın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü yukarı doğru
kaldırdı, sonra diz çöküp onu kendine çekti ve onun gözleri-
ni ve yüzünü öptü. Kız kollarını onun boynuna doladı ve her
ikisi de bir süre öylece kaldılar. O sırada odayı garip bir ışık
kaplamaya başladı ve giderek parlaklaştı, öyle ki sonunda
her nesne ışıkla kaplandı ve ortada hiçbir gölge kalmadı.
Sonra, hepimizin şaşkın bakışları önünde, oda giderek geniş-
lemeye başladı. Çocukların babası ve annesi o ana dek top-
rak zeminin üzerinde sessizce oturuyorlardı. Onlar ayağa
kalktılar ve yüzlerinde önce endişeli, sonra korkulu bir ifade
belirdi, ve adam ok gibi kapıya doğru fırlayıp dışarı kaçtı.

Anne ise kendisini Emil'in annesinin yanına atıp yere
kapandı ve bedeni hıçkırıklarla sarsıldı. Emil'in annesi elini
kadının alınına koydu, ve alçak sesle ona bir şeyler söyledi.
Az sonra kadının hıçkırıkları kesildi, o doğrulup oturdu ve
odada meydana gelen değişimi gördü. Yüzünde dehşet dolu
bir ifade belirdi; ardından hızla ayağa kalkıp odadan kaç-
mak istedi. Emil uzanıp onun bir elini tuttu, güzel hanım da
diğer elini tuttu. Onlar onun ellerini kısa bir süre tuttuktan
sonra kadının yüzündeki korku dolu ifade giderek yatıştı,
hatta garip bir gülümsemeye dönüştü.

Bizler ilk şaşkınlığımızı üzerimizden atınca, çevremize
baktık ve, girdiğimiz kulübenin yerine, sandalyeler, bir ma-
sa ve temiz bir yatakla döşenmiş oldukça rahat bir odada bu-
lunduğumuzu gördük. Emil yürüyüp, hâlâ derin bir uykuda
olan oğlanı küflü saman ve paçavra yığınının üzerinden kal-
dırdı ve yumuşak bir biçimde o temiz yatağa yatırıp üzerini
de örttü. Sonra durup, bir anne şefkatiyle çocuğu alnından

öptü.

Emil'in annesi ve küçük kız doğrulup kızın annesine yaklaştılar. Hepimiz onların çevresinde toplandık. Anne dizlerinin üzerine çöktü ve, Emil'in annesinin ayağını kavrayarak, onları öpmeye ve gitmemesi için ona yalvarıp yakarmaya başladı. Bunun üzerine Emil kadını ellerinden tutarak ayağa kaldırdı, bu sırada ona alçak sesle bir şeyler söylüyordu. Kadın ayağa kalkınca bir süre şaşkın bir sessizlik içinde durdu, sonra Emil'in annesinin şefkatle açılmış kollarına sığındı.

Emil gidip babayı bulacağını söyledi. Kısa bir süre sonra yanında korkmuş ve yarı-somurtkan babayla birlikte döndü. Yine de, biz o somurtkanlığın altında derin bir takdirin bulunduğunu görebiliyorduk. Hep birlikte oradan ayrılmaya hazırlandık. Ayrılırken, küçük kızın annesi tekrar gelip geleceğimizi sordu; ona, ertesi gün tekrar geleceğimizi bildirdi.

Grubu daha fazla bekletmemek için hızla Yönetici'nin evine doğru yürüdük. Aradan saatler geçmiş gibi gelmesine rağmen, yarım saatten daha fazla geçmiş olamazdı. Tüm bu olayın onu yazmak için harcadığım zamandan çok daha kısa sürede vuku bulduğundan eminim. Eve vardığımızda, grubun geriye kalan kısmı masadaki yerlerini alıyorlardı. Diğer araştırma grubunun lideri Ray, Şefimiz'in yanına oturmak istedi ve ona orada yer verildi. Onun çok heyecanlanmış olduğu belliydi ve Şefimiz daha sonra bize adamın tanık olduğu şeyden çok etkilenmiş olduğunu ve bütün gece susmak bilmediğini söyledi. Oturma düzeni şöyleydi: Köyün Yöneticisi masanın başında oturuyor, onun sağında Emil'in annesi, sonra Emil, o güzel hanım, Şefimiz, grup lideri Ray yer alıyordu. Yöneticinin solunda ise evsahibemiz, sonra Emil'in kızkardeşi ve onun oğlu yer alıyordu. Daha sonra olan olay yüzünden bu oturma düzenini belirtiyorum.

Hepimiz yerlerimize oturduktan sonra, yemek hoş bir biçimde ilerledi ve neredeyse yarısına geldi. Yönetici, Bagget İrand'a hitap ederek, kısa bir süre önce başladığı, ama daha büyük bir köyün yöneticisinin gelmesiyle kesilen konuşmasını sürdürmesini istedi. Bagget İrand ayağa kalktı ve Buda ile İsa'nın yaşamları arasındaki benzerlikten söz ettiklerini söyledi. Bizim iznimizle o konuşmayı sürdürecekti ama evsahibinin anladığı dilde konuşmak gerekiyordu, çünkü orada, konuşmacı halkın dilini konuşmadıkça bir çevirmen kullanmak adet değildi. Jast çevirmenlik yapmaya gönüllü oldu, ama Yönetici durumu anlayınca, büyük çoğunluk İngilizce konuşup anladığından, Bagget İrand'ın İngilizce konuşmasında, ve Jast'ın konuşmayı ona çevirmesinde ısrar etti.

Sonra, Bagget İrand sözlerine devam ederek şöyle dedi: "Eğer gerçek Öz'ün ya da Ruh'un tüm nitelikleri onun her eylemine, işine ve düşüncesine hâkim olsa -ya da İsa'nın dediği gibi, 'Kutsal Ruh sizin üzerinize indiğinde'- insanın nasıl bir güce sahip olabileceğini kendi zihnimizde kıyaslayabiliriz. Bu sözle İsa, Tanrı Gücü'nün O'nun tüm çocuklarının yaşamlarını tam olarak belirleyeceği zamana atıfta bulunuyordu. Bu Tanrı'nın insan bedeninde tezahür etmesi anlamına gelir. Gerçekte, bu Ruhsal gelişmeyi tüm insanlarda -onların Ruhsal gelişimi Tanrı'nın tüm çocuklarında tezahür eden mükemmel gelişimine yaklaşıırken- az ya da çok olarak görmez miyiz?

Direkt olarak Tanrı'dan geldiğini -ve böylece insanı Tanrı'ya bağladığını- algıladıkları doğru yaşam ideallerini sürekli olarak izlemiş olanların karakter asaleti, ruh saflığı ve ahlaki güzellik yönünde en büyük kazanıma erişmiş oldukları çok açıktır. Onların ideallerini benimseyerek onları takip edenler onlar gibi başarılı olsalar, dünya en sonunda onların vermiş oldukları derslerin, tıpkı yaşamları gibi, tüm Tanrı çocuklarının gelişmemiş olanaklarını önceden göster-

diğini kabul etmek zorunda kalacaktır.

Hâlâ bunların hiçbirini Tanrı'nın çocukları için seçtiği nihai mükemmelliğe eriştiklerini iddia etmemişlerdir; oysa İsa, 'Bana inanan, benim yaptığım işleri de yapabilecektir,' demiştir. Hem İsa hem de Buda, 'Cennetteki Babanız'ın olduğu kadar mükemmel olacaksınız' demiştir.

Bu Tanrı çocukları efsanevi kişiler değildirler ama onların yaşamları ve işleri çağlar boyunca insanların yaşamlarını ve kalplerini kesinlikle etkilemiştir. Onların yaşamları hakkında kuşaktan kuşağa üretilmiş bir efsane ve gelenek vardır. Onların yaşamları ve karakterleriyle ilgilenen biri için etkili sınav, onların öğretilerini kişisel olarak kabul edip günlük yaşamında uygulamaktır. Bu büyük adamlar tarafından ifade edilmiş ideallerin tüm gerçekten büyük insanların benimsedikleri idealler olması, onların gerçekliğinin bir başka kanıtıdır. Eğer biri bu büyük adamların yaşamlarının doğru olmadığını kanıtlamaya kalkışırsa, o zaman kendi kendine büyük dinlerin neden var olduklarını da sormalıdır. Onların temel oldukları ve insanlığın gelişiminin büyük derinliğini ve gerçek temelini önceden bildirmiş karşı konulmaz bir içgüdüsel itilimin ayak izlerini taşıdıkları kesindir; ve onlar insan ailesini sınırlılık ve esaretten kurtarmak için yapılmış başka her türlü girişimden daha uzun ömürlü olmuş ve onları gölgede bırakmışlardır.

Bu adamların yaşamlarının kayıtları bizim için korunmuştur ve onların yaşamları meşru bir inceleme ve araştırma kaynağı olmuştur; bizim sadece kalbimizi açıp, bu incelemeyi açık bir zihinle yapmamız, ve sonra eğer doğru buluyorsak, onların yaşamlarını, öğretilerini ve ideallerini benimsememiz gerekir. Başka hiçbir biçimde biz onların yaşamlarına girip o yaşamlarla bir olamayız. Bu, dünya tarihi başladığından beri her gerçek medyumun ilham yoluyla aldığı mesaj olmuştur. Bu Ruhsal olarak aydınlanmış insanların en azın-

dan ikisi, İsa ve Buda, öğrettikleri büyük olanakları gerçekleştirmişlerdir. Onlar neredeyse aynı sözcüklerle, 'Ben tüm insanlar için yolum, gerçeğim ve yaşam ışığıyım,' demişlerdir. Tutumlarının tanrısallığı içinde, onlar şu sözleri gerçekten söyleyebileceklerini kabul etmişlerdir: 'Ben dünyanın ışığıyım. Beni takip eden, benim yaşamış olduğum gibi yaşayan ve yürüyen, karanlıkta yürümeyecek, Ebedi Yaşama sahip olacak ve tüm sınırlamalardan kurtulacaktır.' Her ikisi de, neredeyse aynı sözcüklerle, 'Ben Gerçeğe tanıklık edebilmek için bu dünyaya geldim. Bu Gerçek'ten olan herkes benim sesimi işitir,' demiştir. Bu sözler her Tanrı çocuğunda Mesih yaşamının gerçek gelişimiyle direkt olarak ilgilidir.

Dünyanın tüm dinleri insanda duyusal sınırlamalardan kurtulmak için mücadele eden daha yüksek bir gücün bulunduğunu açıklamaz mı? Farklı ırkların kutsal kitapları bu zekânın dışsal ifadeleridir. Kutsal Kitabınız'da yer alan Eyüb Kitabı tüm tarihinizden daha önce gelir. O bu ülkede yazılmıştı ve mistik anlamı -folklorün katılmasıyla epey bastırılmış olsa da- vuku bulan tüm değişimler sırasında korunmuştur. Buradaki halkın neredeyse hepsi yok olmuş olsa da, Eyüb'ün mistik sözü asla yok olmayacaktır, çünkü Tanrı'nın gizli yerinde yaşayan Kâdiri Mutlak'ın gölgesinde yaşar. Görmemiz gereken bir başka şey *dinin kutsal kitaplardan değil, tüm kutsal kitapların dinden kaynaklanmış olduklarıdır*. Kutsal kitaplar dinin nedeni değil, onun bir ürünüdür. Din tarihi deneyimlerden oluşmuştur, oysa kutsal kitaplar tüm dinlerden kaynaklanmışlardır.

Bir zaman gelecek, amaç ve çaba birliğinin istenen her hedefe erişmek için en güçlü vasıta olduğunu göreceksiniz. Sayısız insanın birçok farklı şey düşünmesi yerine, onlar tek bir insan gibi düşünecekler. O zaman insan hep birlikte güçlü bir biçimde asılıp çekmenin ne anlama geldiğini bilecek. O zaman, irade birliği harekete geçirildiğinde her şeyin müm-

kün olabileceğini göreceksiniz. İnsan bencilce ve yanlış anlayış ürünü düşünceleri bilincinden çıkarıp attığında, Gog ile Magog'un savaşı sona erecektir; ve bu insanın kendi dışındaki herhangi bir ilah tarafından değil, ancak insanın kendisi tarafından başarılabilir.

İsa, 'Benim sözlerim öz'dür ve onlar yaşamdır,' dediğinde, o her şeyi yaratan içsel sözden bahsediyordu; ve o sözünün arzu ettiği her şeyi üretecek bir yaşam özülü ve güçle dolu olduğunu biliyordu. Eğer bu sözler tüm insanların ve ulusların ruhlarında çınlasaydı, onlar Tanrı'dan akan Ebedi Yaşam pınarına girebileceklerini bilirlerdi.

Bazıları Mesih'i, O'nu kalplerinde, yani sevgi merkezinde tahta çıkararak, yani O'na en yüksek yeri vererek, ifade edebilirler. Bu tahttan Mesih'in bedeninizin her faaliyetini Tanrı'nın mükemmel yasasına uygun olarak yönettiğini görün ve Mesih ile direkt olarak Tanrısal Zihin'den alınan ideallerde işbirliği yaptığınızı bilin. Sonra Mesih'in tahtında oturmuş genişlediğini, ve giderek bedeninizin her atomunu, hücrelerini, lifini, kasını ve organını içerdiğini görün. Aslında, O tüm bedeniniz saf Mesih, yani Tanrı Çocuğu, yani Tanrı'nın bulunmayı sevdiği saf tapınak olana dek genişlemiştir. Bu tahttan siz bedeninizin her merkezine hitap edebilirsiniz. O merkezlere olumlu, sevecen, güçlü, bilge, korkusuz, özgür bir ruh olduğunuzu bildirebilirsiniz. Siz Öz'ün saflığıyla safsınızdır. Hiçbir fani düşünce, arzu ya da saflığı bozan hiçbir şey size yaklaşmaz. Siz saf Mesihe dalmışsınızdır. Mesih'deki yaşam Öz'ü sizi Tanrı'nın saf tapınağı yapar. Burada siz durup, 'Baba, her şeyde olduğu gibi, bunda da Mesih'i, benim içimdeki mükemmel çocuğunu gözler önüne ser,' diyebilir ve sonra Mesih'i kutsayabilirsiniz.

Mesih'i idrak ettiğinizde, elinizi uzatıp, eğer istediğiniz şey altın ise, onu tezahür ettirebilirsiniz." Burada Bagget İrand ellerini uzattı ve her bir elinde bir İngiliz altınından

biraz daha büyük birer altın disk belirdi. O onları sağında ve solunda oturan kişilere verdi ve onlar da sonra onları yanlarında oturanlara geçirdiler, böylece diskler tüm masayı do-laştı. (Onları sakladık ve daha sonra uzmanlara incelettir-diğimizde, onlar bunların saf altın olduğunu bildirdiler.)

"Eğer başkalarına yardımcı olmak istiyorsanız, Mesih'in sizin içinizde olduğu gibi onların içinde de tahta çıkmış olduğunu görün ve direkt olarak onlara hitap ediyormuşsunuz gibi onların içlerindeki Mesih'e hitap edin.

Herhangi bir konuda halen sahip olduğunuzdan daha berrak bir görüş edinmek istiyorsanız, bırakın Mesih o konu-nun ya da şeyin soyut ruhuna zihnen hitap etsin. Sonra o şeyin içindeki zekâdan size kendisini anlatmasını isteyin.

Tanrı'nın çocukları O'nun mükemmel plânını gerçekleştirmesinde her bitki, çiçek ya da ağaç gibi gereklidir; ve onla-rın O'nun gördüğü mükemmel biçimde işbirliği yapmaları gerekir. İnsanın bu mükemmel işbirliği plânından uzaklaş-ması dünyanın dengesini bozmuş ve depremlerin ve dev dal-gaların bu bölgeyi silip süpürüp, O'nun çocuklarının büyük bölümünü yok etmesine neden olmuştur. Dünyayı dengede tutan şey, Tanrı'nın çocuklarının kalbinde Sağduyu ve Güç ile işbirliği yapan kusursuz Sevgi'dir. Onlar bu kuvveti salt duyusal haz ve bedensel şehvet düşünceleriyle, ve yanlış an-layış ürünü düşüncelerle dağıttıklarında, dünya o kadar dengeden çıkmıştır ki dev dalgalar hücum edip insanı ve o-nun başarmış olduğu işleri neredeyse tümüyle yok etmiştir. O zamanlar insan bugün başarmış olduğundan çok daha faz-la şey başarmıştı. Ama Tanrı insanın sevgi ve denge, ya da nefret ve dengesizlik düşüncelerini kontrol edemez; onları kontrol etmek insana düşer. Dünyayı dengeden çıkaran dü-şünce kuvveti, neden olduğu büyük afet tarafından dağıtıl-dığında, o zaman Tanrı kudretli gücüyle dünyayı yine uygun dengesine kavuşturabilirdi; ama insanın düşüncesi hâkim

olduğu sürece Tanrı hiçbir şey yapamazdı." Burada Bagget İrand konuşmasını bitirip yerine oturdu.

Bagget İrand konuşurken evsahibimizin, yani köyün Yöneticisi'nin dikkat çekici bir huzursuzluk ve heyecan belirtileri gösterdiğini fark etmiştik; ve Bagget yerine oturduğunda, evsahibimizin heyecanı bizi olduğumuz yere mihlayan bir haykırıyla patladı. Sonradan bize çevrildiğine göre, o Bagget'e, "Köpek, Hristiyan köpeği, sen yüce Buda'mızın ismini lekeledin ve bunun cezasını çekeceksin!" diye bağırmişti. O bu sözlerle birlikte, yanındaki, tavandan sarkan bir kordonu çekti. Anında salonun karşı tarafındaki üç kapı ardına dek açıldı ve içeri kılıçlarını çekmiş otuz asker daldı. Yönetici yerinden kalktı ve onun sandalyesinin hemen ardında dikilen iki muhafız hızla onun iki yanında yer aldı. Yönetici bir elini kaldırarak ve bağırarak bir emir verdi. On asker hızla yürüyüp, Bagget'in oturduğu yerin ardındaki duvar boyunca dizildi; ikisi öne çıkıp Bagget'in sandalyesinin ardında ve iki yanında durdu. Askerlerin komutanı öne doğru yürüyüp Yönetici'den biraz uzakta "hazır ol" vaziyetinde durdu. Gruptan hiç kimse tek bir söz söylememiş ve yerinden kıımıldamamıştı. Biz bu değişimin aniliği karşısında tamamen afallamış ve ne yapacağımızı bilmez bir halde oturuyorduk.

Sonra derin bir sessizlik oldu ve birden, güçlü bir ışık masanın başında, Yönetici'nin durduğu yerin tam önünde ışıllı parladı. Yönetici bir emir vermek üzereymiş gibi elini kaldırmış dururken hepimiz onun yüzüne bakıyorduk, ama adamın yüzü kül rengine dönüşmüştü ve adeta dehşetle bakıyordu. Onun önündeki masada belli belirsiz bir form dikiliyor gibiydi. Herkes "Dur!" sözcüğünün çok açık ve çok güçlü bir biçimde söylendiğini duydu, ve bu sözcük o belirsiz form ile Yönetici'nin arasında alev alev yanan harflerle duruyordu! Yönetici bunu anlamış görünüyordu, çünkü bir heykel gibi kaskatı kalakalmış, adeta olduğu yere mihlanmıştı. O sı-

rada o belirsiz form belirli bir şekil almıştı ve onun, onu daha önce de görmüş olduğumuzdan, İsa olduğunu anladık. Ama bizi şaşırtan şey şuydu ki, onun yanında bir başka belli belirsiz form duruyordu ve Yönetici'nin ve tüm askerlerin dikkatini çeken de bu formdu. Onlar İsa'nın yanında duran bu formu tanımış ve İsa'dan daha çok bu formdan korkmuş görünüyordular. Çevremize baktığımızda tüm askerlerin kasatı bir halde durduklarını gördük. Hepimizin şaşkın bakışlarının önünde, ikinci form da giderek belirginleşti, İsa'nın yapmış olduğu gibi sağ elini kaldırdı ve o zaman askerlerin ellerindeki kılıçlar büyük bir tangırtıyla yere yuvarlandı. Sessizlik o kadar derindi ki tüm salon bu sesle yankılandı. Işık çok daha büyük bir yoğunlukla parladı; gerçekten de ışık o kadar yoğundu ki biz önümüzü güçlkle görebiliyorduk.

Kendine gelen ilk kişi askerlerin komutanıydı. O, ellerini uzatarak, "Buda, Buda'mız, Yüce Varlık!" diye haykırdı. Sonra Yönetici de, "Bu gerçekten de Yüce Varlık, Buda!" diye haykırdı, ve kendini yüzüstü yere attı. İki muhafız şaşkınlıklarından biraz kurtulur kurtulmaz eğilip onun ayağa kalkmasına yardım ettiler, sonra bir heykel gibi sessiz ve kımldamadan durdular.

O sırada, salonun karşı tarafında sıralanmış askerlerin haykırışı duyuldu. Onlar her iki yandan paldır küldür koşarak masanın başında toplandılar ve "Yüce Varlık, Hristiyan köpeklerini ve onların liderini yok etmeye geldi!" diye bağırdılar. Bunun üzerine Buda masanın üzerinde hepsinin yüzünü görecekt şekilde geri çekildi ve bir elini kaldırarak, "Bir kere 'Dur!' demiyorum, iki kere 'Dur!' demiyorum, üç kere 'Dur!' diyorum" dedi. O "Dur!" dediği her seferinde bu sözcük, tıpkı İsa "Dur!" dediğinde olduğu gibi, alev alev yanan harflerle ortada belirdi.

Askerler, Buda'nın elini kaldırdığı anda oldukları gibi,

bazıları ellerini havaya kaldırmış bir halde, bazıları tek ayak üstünde mihlanmış gibi kalakalmış öylece bakıyorlardı. Buda yine İsa'nın durduğu yere yürüdü ve, sol eliyle İsa'nın havaya kalkmış elini tutarak, "Her şeyde olduğu gibi, bu durumda da bu sevgili kardeşimin elini tutup onu destekliyorum!" dedi. Sonra sağ elini İsa'nın omzuna koydu ve ikisi bir an bu şekilde durdular; sonra her ikisi de hafif bir atlayışla masadan aşağı indiler. O sırada Yönetici, komutan, muhafızlar ve askerler sırtüstü yuvarlandılar ve onlara bomboş, kül rengine dönmüş yüzlerle baktılar. Yönetici sandalyesine düşmüştü, ve sandalyeyle birlikte geri kayıp salonun duvarına dayanmıştı. Grubumuzdaki herkes o anda derin bir iç çekişle rahatladı. Sanırım, bu sahnenin yaşandığı birkaç dakika boyunca hepimiz nefeslerimizi tutmuştuk.

Sonra Buda kolunu İsa'nın koluna kenetledi ve ikisi doğrudan Yönetici'ye doğru yürüyüp onun önünde durdular. Sonra Buda öyle bir kuvvetle konuştu ki sözlerinin adeta duvarlara çarpıp geri sektiğini hissettik: "Bir an bile bu sevgili kardeşlerimize Hristiyan köpekleri demeye nasıl cüret edersin? Sen, kısa bir süre önce sevdiğin bir varlık için yardım isteyen küçük bir çocuğu acımasızca bir kenara ittin. Oysa buradaki bu sevgili, bu büyük ruh o çağrıya karşılık verdi." Burada o İsa'nın kolunu bırakıp döndü ve Emil'in annesine baktı. Derin bir biçimde heyecanlanmış olduğu açıkça görülüyordu. Sonra yine Yönetici'ye dönerek aynı sertlikle konuşmaya devam etti: "O sevgili çocuğun çağrısına ilk karşılık vermesi gereken kişi olan sen bu görevden kaçındın; ve sonra o çağrıya karşılık vereni Hristiyan köpeği olarak adlandırdın. Şimdi git de kısa bir süre önce yatağında acı içinde kıvranan o çocuğun nasıl iyileştiğini gör. O sefil kulübenin nasıl rahat bir yuvaya dönüştürülmüş olduğunu gör." Buda burada Emil'i işaret ederek sözlerine devam etti: "Bu sevgili ruhun o çocuğu nasıl sefil bir pislik ve paçavra yığımindan kaldırıp,

tertemiz bir yatağa yatırmış olduğunu gör. Ve sen, yobaz adam, sadece saf varlıklar tarafından giyilmesi gereken mor giysiler içinde rahatça oturuyordun. Sen sana ya da başkalarına hiçbir zarar vermemiş olan bu varlıklara Hristiyan köpekleri demeye cüret ediyor, sonra da kendine Buda'nın takipçisi, buradaki tapınağın Yüksek Rahibi diyorsun. Kendinden utanmalısın!"

Öyle görünüyordu ki her sözcük Yönetici'ye, sandalyesine ve çevresindeki kalın perdelerle çarpıp geri dönüyordu. Bu sözler öyle kuvvetli bir biçimde söyleniyordu ki Yönetici titriyordu ve perdeler güçlü bir rüzgâr esiyormuş gibi dalgalanıyordu. Buda dönüp altın diskleri almış olan iki adama doğru yürüdü ve onları istedi. Adamları diskleri ona verdiler, o bir elinde bu disklerle yine Yönetici'ye doğru yürüdü ve ona "Ellerini uzat" dedi. Yönetici böyle yaptı ama elleri o kadar çok titriyordu ki onları güçle havada tutabiliyordu. Buda adamın her bir eline bir disk bıraktı ve neredeyse anında diskler gözden kayboldu. Buda, "Görüyor musun, saf altın bile ellerinden uçuyor," dedi; ve iki disk hemen hemen aynı anda masaya, onları vermiş olan o iki adamın önüne düştü.

Buda her iki elini uzatıp Yönetici'nin açtığı ellerine koydu ve, bu kez yumuşak ve sakin bir sesle, "Kardeşim, korkman gerekmez. Seni yargılamıyorum. Sadece sen kendi kendini yargılıyorsun," dedi. O, Yönetici sakinleşene dek ellerini öylece tutup sessizce durdu. Sonra ellerini çekerek, şöyle dedi: "Sen yanlış diye yargıladığın şeyi düzeltmek ve ödetmek için hemen kılıcına davrandın. Ama, unutma ki sen başkalarını yargılayıp suçladığında, aslında kendini yargılayıp suçlamaktasındır."

Sonra o İsa'nın yanına döndü ve "Biz bilenler, tüm insanlığın ortak hayrı ve kardeşçe sevgisi için birlikte dururuz," dedi. Kolunu yine İsa'nın koluna koydu ve, "Evet, Kardeşim, sanırım bu işi senin ellerinden tamamen aldım. Şim-

di onu yine senin ellerine bırakıyorum," dedi. İsa ona sevgiyle bakarak teşekkür etti, ve sonra ikisi dönüp başlarını eğerek insanları selamladılar. Ardından, yürüyüp kapıdan çıktılar ve gözden kayboldular.

Salon bir anda ses karmaşasıyla doldu. Yönetici, komutan, askerler ve muhafızlar hepsi birden çevremizde toplandılar. Herkes aynı anda duygu ve düşüncelerini ifade etmeye çalışıyordu. Yönetici Emil'le konuştu ve Emil elini kaldırarak sessizlik istedi. Sesi işitilir hale gelir gelmez, Yönetici'nin tekrar masaya oturmamızı istediğini bildirdi.

Herkes yerine geçip sessizlik hâkim olduğunda, komutanın askerleri yine masanın her iki yanında ve Yönetici'nin sandalyesinin arkasında düzene sokmuş olduğunu gördük. Yönetici ayağa kalktı ve, Emil'den sözlerini bize çevirmesini isteyerek konuşmaya başladı: "Sevgili dostlar, dini bağnazlığımın beni alt etmesine izin verdim, bu yüzden gerçekten utanıyorum ve çok üzgünüm. Olan bitenlerden sonra bunu söylememin gerekli olduğunu sanmıyorum, ama bundan sonraki tutumumdan, benim değiştiğimi görebileceğinize inanıyorum ve Bagget Kardeş'ten ayağa kalkıp benim mütevazî özrümü kabul etmesini diliyorum. Şimdi hepinizden ayağa kalkmanızı rica ediyorum." Tüm grup ayağa kalktıktan sonra, o şöyle konuştu: "Hepinizden en içten özürlerimi kabul etmenizi rica ediyorum. Hepinize aramıza hoşgeldiniz diyorum, ve eğer arzu ederseniz, daima aramızda kalacağınızı umut ediyorum. Buna ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum ama, eğer herhangi bir zamanda askerlerimin size refakat etmelerini isterseniz, bunu memnuniyetle kabul ederim; komutanın da sizin hizmetinizde olmayı yüksek bir onur olarak kabul edeceğinden eminim. Daha fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Hepinize iyi geceler diliyorum. Gitmeden önce, sahip olduğum her şeyin emrinizde olduğunu söylemek istiyorum. Ben ve askerlerim sizi selamlıyoruz; onlar kaldığınız yere ka-

dar size eşlik edecekler. Tekrar iyi geceler diyor ve sizi Semavi Varlık, Yüce Buda adına selamlıyorum."

Komutan, bizden bol bol özür dileyerek ve Semavi Varlık ile ittifak içinde olduğumuzdan emin olduğunu söyleyerek, beş askeriyle birlikte kaldığımız yere kadar bize eşlik etti. Bizden ayrılırken, askerler komutanın çevresinde bir yarım daire oluşturarak ve kılıçlarının ucunu komutanın kılıcının ucuna değdirerek bizi selamladılar. Sonra hızla bize dönüp, kasketlerini çıkardılar, ve bir dizlerini yere koyarak bizi bir kez daha selamladılar. Bu selam sadece büyük devlet törenlerinde verilirdi. Biz'de bu selamı bildiğimiz en iyi şekilde kabul ettik ve onlar ayrıldılar. Eve girdik, hemen dostlarımızdan ayrılıp kendi çadırımıza gitmeye hazırlandık. Grubumuz çok kalabalık olduğundan konuk evinde hepimize yetecek kadar yer yoktu; bu yüzden, kampımızı evin arkasındaki etrafı çevrili alana kurmuştuk.

Kamp yerine varınca, diğer grubun lideri Ray bir kamp yatağının üzerine oturup, "Ölesiye yorgun olmama rağmen, bir şeyleri öğrenmeden yatmayacağım; ve bu konuda aydınlatılmadıkça tüm gece burada oturacağımı da bilmenizi isterim," dedi. "Bu gece olup bitenlerin beni çok derinden etkilediğini söyleyebilirim. Sizler ise öylece oturup hiçbir şey söylemiyor, ve baykuşlar kadar bilge görünüyorsunuz." Ona, kendisinin bizim kadar bildiğini, çünkü daha önce asla o gece vuku bulana benzer bir şeye tanık olmadığımızı söyledik.

Aramızdan birisi bu olayın bizim için sahnelendiğini düşündüğünü söyledi. Ray ona hemen karşı çıktı: "Sahnelendi mi! Amma yaptın ha, dostum, böyle bir şeyi sahneleyebilecek bir topluluk milyonlarca dolar değerinde olurdu. Ve Yönetici, eğer onun da oynadığını söylüyorsanız, bunu asla kabul etmem, çünkü o yaşlı adam gerçekten korkmuştu. Benim de kısa bir süre için onun kadar korkmuş olduğumu itiraf etmeliyim. Bu yaşlı adamın bu kızgın karşılamayı hepimiz için

sahnelediği izlenimini edinmiştim. O patlama sadece Bagget İrand için değildi. O askerler koşarak içeri grdiklerinde, seslerinde çok fazla bir zafer nidası vardı; eğer yanılmıyorsa, hepsi bizim farkında olduğumuzdan daha derin bir oyunun içindeydiler. Ama sonra, bu oyun, bizzat takipçisi oldukları Buda tarafından bozuldu.

Ama, sonuçta yaşlı Yönetici de desteklenmedi mi? Buda onun ellerini tuttuğunda, bana o adam eski benliğinden dışarı fırlamış gibi göründü. Eğer yanılmıyorsam, yakında onun hakkında epey iyi şey işiteceğiz, çünkü bu yaşlı adam burada bir güce sahip. Eğer o da bu olaydan benim sağladığım harika ruhsal yükselişi sağlamışsa, artık onun yerinde olmakta bir sakınca görmem."

Sonra hep birlikte, görüp işitmiş olduğumuz şeylerden söz ettik ve, daha biz zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden, şafak sökmeye başladı. Ray, yerinden kalktı, gerinerek, "Kimin uykuya ihtiyacı var ki? Sizin konuştuklarınızı dinledikten sonra, benim uykuya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," dedi. Hepimiz tepeden tırnağa giyimli bir halde yataklarımıza uzandık ve kahvaltıya dek bir saat kadar dinlendik.

Bölüm 14

☉ sabah kahvaltıya çağrıldığımızda, yataktan kalkan ilk kişi grup lideri Ray oldu. Hevesli bir okul çocuğu gibi hemen telaşla hazırlandı. İşi bittikten sonra, herkese acele etmelerini söyledi. En sonunda kahvaltıya gittik ve orada Emil ile Jast'ı bulduk. Ray, gidip onların arasına oturdu ve tüm kahvaltı boyunca onlara sorular sorup durdu. Biz kahvaltıyı bitirir bitirmez, o masadan kalktı ve hemen gidip, önceki gün bize göre mucizevi bir biçimde genişlemiş olan o evi tekrar görmek istediğini söyledi. O ev ona bir çocukluk vizyonunu çok canlı bir biçimde hatırlatmıştı. O vizyonda kendini perilerle birlikte dolaşp, yoksul insanlar için ev yaparak onları mutlu ettiğini görmüştü. Sonra, bir elini Jast'ın omzuna koyup, Emil ve annesi gibi iki kişiye sahip olsa, gidip yoksul insanlar için ev yapmaktan ne kadar zevk alacağını söyledi.

Biz Ray'i her zaman sessiz, mesafeli, duygularını açığa vurmeyen bir adam olarak görmüştük. O daha sonra bize tanık olduğu şeylerin kendisini gerçekten değiştirdiğini, heyecanlandırıldığını ve sorular sorup durmaktan kendini alamadığını söyledi. Ayrıca, dünyanın en irak yerlerine aşına olmasına rağmen, bunun tüm yaşamının en ilginç araştırma seferi olduğunu da belirtti. Dostlarımızın rehberliği altında kazı çalışması yapmak için ikinci bir araştırma seferi düzenlememize yardım etmeye de karar vermişti. Ama ne yazık ki, bir süre sonra Ray'in ani ölümü nedeniyle bu gerçekleşemedi.

O sabah Jast ve gruptan bir kişi daha Ray'e eşlik ederek, hep birlikte k¼¼k kızın evinin yeni halini görmeye gittiler. Onlar otuz dakika içinde geri döndüklerinde Ray çok sevinçli görünüyordu. O küçük evi bir kez daha, gündüz gözüyle görmüştü ve onun gerçek olduğundan emin olmuştu.

Grubumuz çok kalabalık olduğundan, o küçük evi görmeye hep birlikte gitmemek daha iyi olacaktı. Oraya beş-altı kişilik gruplar halinde gitmeye karar verdik. Birinci grup Emil, annesi, Ray, evsahibemiz ve benden oluşuyordu. Yola çıktık ve evi görene dek yürüdük. Küçük kız bizi karşılamak için koşarak geldi ve Emil'in annesinin kollarına atılarak, erkek kardeşinin durumunun çok iyi olduğunu söyledi. Eve vardığımızda, çocuğun annesi dışarı çıktı, Emil'in annesinin önünde diz çökerek, onu ne kadar çok sevdiğini ve saydığını söylemeye başladı. Emil'in annesi ellerini uzatıp onun ayağalkalkmasına yardım etti, ve kadına onun önünde diz çökmemesi gerektiğini, onun için yaptığı şeyi herkes için yapabileceğini, bu lütuftan ötürü kendisine değıl, Tanrı'ya şükretmesini söyledi. O sırada, küçük oğlan kapıyı açtı ve anne bize içeri girmemizi işaret etti. Hanımların ardından eve girdik, bu arada evsahibemiz bize çevirmenlik yapıyordu. Evet, evin orada olduğundan hiç kuşku yoktu; dört odası vardı ve çok rahattı. Ev şimdi üç yanından çok sefil kulübelerle çevriliydi. Öğrendiğimize göre, kulübelerde yaşayanlar bu evden korktukları ve eğer kalırlarsa onun kendilerini yok edebileceğini düşündükleri için oradan taşınacaklardı.

O sabah saat on birde köyün Yöneticisi komutanla birlikte bir müfreze asker yollayarak bizi ögle yemeğine davet etti. Biz bu daveti kabul ettik ve, belirtilen saatte kapıya bize Yönetici'nin evine dek eşlik edecek bir muhafız geldi. Bu ülkede hiçbir araba takımı, yani atlı uşaklı konak arabası yoktu; böylece oraya tek ulaşım vasıtasını kullanarak, yani yürüyerek gittik.

Yönetici'nin evine vardığımızda, orada yakındaki manastırdan gelmiş, Yüksek Rahip de dahil, bir grup Lama'nın bizi beklediğini gördük. Bu manastırda 1500 ila 1800 Lama'nın kaldığını ve bunun oldukça önemli bir manastır olduğunu öğrendik. Yönetici de bu manastırın yüksek rahiplerinden biriydi.

Biz ilk başta canlı bir sohbet bekliyorduk, ama çok geçmeden bu yemeğin sadece bizim grubumuzun üyeleriyle tanışmak amacıyla verildiğini öğrendik. Dostlarımız Yüksek Rahibi çok iyi tanıyorlardı, onunla daha önce birçok kez karşılaşmış ve birlikte çalışmışlardı. Görünüşe göre, Yüksek Rahip üç yıldır manastırdan uzakta bulunduğu ve bizim gelişimizden bir gece önce geri döndüğü için Yönetici bunu o sabaha dek bilmiyordu.

Öğle yemeği sırasında, biz bu Lamalar'ın iyi eğitim görmüş olduklarını, geniş bir yaşam görüşüne sahip olduklarını, epey yolculuk yapmış olduklarını, ve ikisinin İngiltere'de ve Amerika'da bir yıl geçirmiş olduklarını öğrendik. Yönetici onlara önceki gece olanları anlatmıştı, ve yemek sona ermeden önce hepimize çok yakın bir dostluk duygusu hâkim oldu. Yönetici'ye gelince, onun da aslında çok kafa dengi ve cana yakın bir insan olduğunu gördük; önceki geceyle ilgili olarak söylenen tek şey onun büyük bir aydınlanma yaşamış olduğuydu. O, dürüstçe, son akşama dek tüm yabancılara, kendi dininden olmayan herkese karşı nefret beslediğini söyledi. Tabii, tüm konuşmayı çevirmenler aracılığıyla yapmak zorunda kaldık, ki bu da insan diğerinin derin düşüncelerini anlamak istediğinde pek tatmin edici olmuyordu.

Oradan ayrılmadan önce, ertesi gün manastırı ziyaret edip günü orada Lamalar'ın konuğu olarak geçirmemiz için içten bir davet aldık. Emil'in önerisiyle bu daveti kabul ettik ve ertesi gün onlarla çok hoş ve öğretici bir gün geçirdik. Baş Lama'nın gerçekten harika bir adam olduğunu gördük. O

gün onunla Şefimiz arasında başlayan dostluk gelişerek yakın ve ömür boyu süren bir kardeşlik ilişkisine dönüştü ve o bize daha sonra komşu ülkede yaptığımız araştırma çalışmasında çok büyük bir hizmette bulundu.

Bölüm 15

Emil, ertesi sabah bize, o akşam bir önceki yıl onun köyünde katıldığımızı benzer bir toplantının yapılacağını söyledi ve hepimizi ona katılmaya davet etti. Hepimiz bu daveti büyük bir zevkle kabul ettik.

Toplantı saatinden hemen önce Emil, annesi ve ben o küçük kızın evine gittik. Anne ve küçük kız bu toplantıya bizimle birlikte gelmek istemişlerdi, onları da alıp yola koyulduk. Evden toplantı yerine giderken, harap çamur kulübelelerin önünden geçtik. Küçük kız onlardan birinin kapısının önünde durdu ve o evde kör bir kadının yaşadığını söyleyerek, Emil'e, içeri girip, eğer kadın istiyorsa, onu da toplantıya getirip getiremeyeceğini sordu. Emil ona bunu yapması için izin verdi. Kız kulübeye girdi, biz dışarıda durup bekledik. Kısa bir süre sonra küçük kız tekrar dışarı çıkıp kadının korktuğunu söyledi ve Emil'e yaklaşmasını işaret etti. Emil gidip onunla kısa bir süre konuştu, sonra ikisi birlikte içeri girdiler.

Sonra Emil'in annesi bize dönüp şöyle dedi: "Bakın, bu çocuk bu insanlar arasında bir iyilik gücü olacak, çünkü o üstlendiği her işi yerine getirecek yeteneğe ve azime sahip. Onun bu işi kendi bildiği gibi ele almasına izin vermeye karar verdik, sadece, ona kendine daha fazla güvenmesine yardımcı olacak şekilde rehberlik edeceğiz. Bakalım o bu kadını toplantıya getirmek için nasıl bir yöntem başvuracak. Bu

sevgili varlıklar bizden inanılmaz bir biçimde korkuyorlar. Onlar gelip bizden bu kızın evi gibi evlere sahip olmalarına yardımcı olmamızı rica edebilirlerdi, oysa şimdi küçük kızın evinin civarında oturan birçok kişi taşınıyor. İşte bu yüzden onların hislerine karşı çok dikkatli olmak zorundayız. Bizler bu sevgili varlıklara yaptığımız gibi, onları da buldukları o ortamdan kurtarmayı arzu ederken, onlar bizim yaklaştığımızı görür görmez bizden kaçıyorlar."

Bu sözler üzerine, ben onun o çocuğa ve ailesine nasıl öyle yardım edebildiğini sordum.

O şöyle yanıtladı: "Çocuğun tutumu sayesinde ve onun vasıtasıyla hepsine yardım edebildik. O, o ailedeki denge çarkını oluşturuyor ve onun vasıtasıyla bizler bu içerideki sevgili ruha ve bu kulübelerde yaşayan daha birçok kişiye erişebileceğiz. Onların bize yaklaşmalarını, kalplerini açmalarını istiyoruz. O küçük kulübeyi boşuna yeniden yaratmadık."

O sırada Emil ve küçük kız kapıda belirdiler, içerideki kadının kızın onu beklemesini istediğini ve kısa bir süre sonra birlikte geleceklerini söylediler. Bizler küçük kıızı o kör kadınla bırakarak yola devam ettik.

Toplantı yerine vardığımızda, hemen herkes toplanmıştı ve manastırın Yüksek Rahibi'nin akşamın baş konuşmacısı olacağını öğrendik. Öğrendiğimize göre, Emil bu Lama ile on sekiz ay önce karşılaşmıştı ve o sırada aralarında sıcak bir dostluk oluşmuştu. Biz bu toplantıda Lama'nın özel ricası üzerine bulunuyorduk. Bize ayrıca Yönetici'nin otorite olarak bu adamdan sonra geldiği de söylendi.

Emil o zamandan itibaren bu iki adamın onların yakın dostları olacaklarını ve onların nadiren bu ikisi kadar yüksek otoriteye erişebildiklerini, ama ilişkilerin yavaş yavaş gelişmesinden hoşnut olduklarını söyledi. Öğrendiğimize göre, önceki akşam İsa ve Buda üçüncü kez onlara yardımcı olmak için birlikte görünmüşlerdi ve dostlarımız bizim de ora-

da bulunup bu sahneye tanık olmamızdan hoşnut görünüyordular. Onlar bu olayı yeni bir zafer olarak değil, bu insanlarla işbirliği yapıp birlikte çalışmalarını sağlayacak bir fırsat olarak görüyorlardı.

O sırada küçük kız yanında o kör kadınla birlikte içeri girdi. Salonun bir kenarında, arkada bir yer bularak kadını oraya oturttu. Kadın yerine oturduktan sonra, küçük kız onun ellerini tutarak ve ona bakarak durdu, ve bir an sonra, kadına alçak sesle bir şeyler söyler gibi öne doğru eğildi. Sonra doğruldu ve küçük ellerini kadının gözlerinin üzerine koydu ve kısa bir süre öylece tuttu. Onun bu hareketi başta Yüksek Rahip olmak üzere, salondaki herkesin dikkatini çekmiş görünüyordu. Herkes yerinden kalkıp çocuğa ve kadına baktı, Yüksek Rahip ise hızla o yana doğru yürüyüp elini çocuğun başına koydu. O bunu yaptığında çocuğun bedeni görünür bir biçimde sarsıldı, ama o duruşunu bozmadı. Üçü kısa bir süre öylece kaldılar, sonra çocuk ellerini çekti ve kadına bakarak, "Sen kör değilsin, görebiliyorsun!" diye sevinçle bağırdı. Sonra kadının alnından öptü, ve dönüp Şefimize doğru yürüdü.

Kız biraz şaşırmış görünüyordu ve sonra, "Bu kadın neden artık kör olmadığını anlamıyor? O görebiliyor," dedi.

Biz tekrar o kadına baktık; o şaşkın bir halde yerinden kalktı ve, iki eliyle Yüksek Rahip'in cübbesini tutarak, yerel dilde, "Sizi görebiliyorum" dedi. Sonra dönüp yarı afallamış bir halde salona baktı ve, "Hepinizi görebiliyorum" dedi. Rahibin cübbesini bıraktı ve yüzünü ellerine gömerek tekrar sandalyesine çöktü ve hıçkırarak, "Görebiliyorum, görebiliyorum..." diye ağlamaya başladı.

Bize söylendiğine göre, bu kadın yirmi beş yıldır kördü ve bu körlüğe bir eşkiyanın tüfeğinden çıkan saçmaların kadının göz yuvarlarını parçalaması neden olmuştu.

Heyecan o kadar büyüktü ki grubumuz kadının başına

üşüştü. Kadın biraz sakinleştikten sonra ayağa kalktı ve yanında sessizce duran Emil'in annesine, evine gitmek istediğini söyledi. Küçük kız ona yaklaştı, ve onunla birlikte gideceğini söyledi. O zaman, Yüksek Rahip kadına nerede yaşadığını sordu ve, öğrendikten sonra, onun o pis yere geri dönmemesi gerektiğini söyledi. Küçük kız, kadının şimdilik onun evinde kalabileceğini söyledi ve sonra, ikisi birlikte herkesi sessizce selamlayarak salondan çıktılar.

O sırada içimizden birisi masaya oturmamızı önerdi. Biz yerlerimizi alırken, tabaklar adeta görünmeyen ellerle masanın üzerine yerleştirilmişti. O zaman, Rahibin irkildiğini ve çevreye merakla baktığını gördük. Az sonra yemekler de aynı şekilde gelmeye başladığında, o sağ tarafında oturan Emil'in annesine döndü, ve böyle bir şeye daha önce tanık olma ayrıcalığına sahip olmadığını söyleyerek, bunun onlar için olağan bir şey olup olmadığını sordu. Sonra, bir açıklama ister gibi, bize çevirmenlik yapan Emil'e döndü. O zaman Emil kör kadını iyileştirmek için kullanılan aynı gücü kullanarak ihtiyaç duydukları her şeyi yaratabildiklerini söyledi. Rahibin hâlâ şaşkın olduğu ve bu açıklamayı anlamakta güçlük çektiği belliydi, ama yemek ilerleyene dek başka bir şey söylemedi.

Yemeğin ortasında o ayağa kalktı, ve Jast'ın çevirmenliği ile şöyle konuştu: "İnsanların görebileceklerini düşündüğümünden daha derin bir biçimde görebildiğime inanıyorum. Tüm yaşamımı ruhban sınıf arasında bir rahip olarak geçirmiş olmama ve halkıma hizmet ettiğimi sanmama karşın, şimdi kardeşlerimden daha çok kendime hizmet etmiş olduğumu görüyorum. Bu gece bu kardeşliğin nasıl sunulduğunu kendi gözlerimle gördüm! Şimdi ne kadar dar bir hayat yaşadığımızı, kendi halkımızdan başka herkesi hor görerek yaşamış olduğumuzu görüyorum. Bu görüş sizin de bizim kadar yüce olduğunuzu görmemi sağlıyor ve bu görüş benim büyük

bir semavi mutluluğu görmemi sağlıyor."

Rahip, düşünce akışını toparlamak istercesine bir an durdu, sonra şöyle devam etti: "Bunun bana vermiş olduğu daha geniş görüşle, insanların kardeşlerini neden düşmanlar olarak gördüklerini anlayamıyorum. Şu anda hepimizin aynı aileden, aynı kaynaktan geldiğimizi, bunun böyle olması gerektiğini çok berrak bir biçimde görüyorum. Bu herkese yer olduğunu göstermez mi? Eğer bir kardeşimiz bizim gördüğümüzden farklı bir biçimde görmeyi seçerse, neden onun yok olması gerektiğini düşünelim ki? Şimdi sınırlı bir ırk yerine, evrensel, sonsuz, sınırsız bir Bütün -Bir'den gelip Bire dönen bir Bütün- görüyorum.

Sizin İsa'nızın ve bizim Buda'mızın aynı ışıkla yaşamış olduklarını görüyorum. Aynı ışıkla yaşayan diğerleri gibi, onların yaşamları da Bir ile bütünleşmelidir. Onların hepsinin nerede birleştiğini görmeye başlıyorum. Adeta pırıl pırıl bir ışık tüm varlığımı aydınlatıyor.

O çocuk neden ellerini o sevgili varlığın gözlerinin üzerine koydu? Şimdi anlıyorum ki o çocuk benden, yani daha fazla bilgisi olması gereken birinden daha derin bir biçimde gördü. Bu sizin kudretli bir sevgi dediğiniz şeydir. Bu İsa ile Buda'nın birlikte durmalarına neden olan şeydir; bundan artık hiç kuşku yok. Şimdi anlıyorum ki sizi içimize almamızdan hiçbir zarar görmeyiz, çünkü sizi içimize aldığımızda, sizin sahip olduğunuz hayra sahip oluruz ve bunun bize ancak yararı olur. Sizi daima koruyacak olan gücün beni de koruyacağını görebiliyorum. Beni koruyan zırh aynı şekilde sizi de koruyacaktır. Eğer o sizi ve beni koruyorsa, herkesi de koruyacaktır. Bizi ayıran çizgi ortadan kalkmıştır. Bu ne semavi bir gerçektir! Siz dünyanın Tanrı'nın dünyası olduğunu, yakın ve uzak her yerin O'nun olduğunu söylediğinizde ne demek istediğinizi anlıyorum. Eğer biz yakın ve uzak yerleri birlikte olarak görürsek, onlar bizim için aynı olacak-

tır. Biz küçük dünyamızın dışında bütün geniş dünyanın bizi kuşattığı gerçeğini görmeden, kendi dünyamız tarafından kuşatılmış bir yerde yaşıyoruz; oysa eğer izin versek o dünya bize yardım edecektir. Tanrı ise birimizi ve hepimizi kuşatmaktadır!

Şimdi Kutsal Kardeş'in, almaya hazır olanlar için kapıların ardına dek açık olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anlıyorum. İnsanın sadece kulak vermemesi, ama olduğunu iddia ettiği şey olması, İnsanın Kardeşliği'ni idrak etmesi ve yaşaması gerektiği söylenmiştir. Kalıcı olan, güzel sözler değil, eylemlerdir. İlerleme yolunun sadece başkalarının inançları tarafından değil, kendi inançlarımız tarafından da engellendiğini görebiliyorum. Her bir inanç Tanrı'nın inayetlerine direkt olarak sahip çıkmakta, her biri diğerlerini yıkarak kendisinininkini kurmaya kalkışmaktadır. Oysa, enerjiyi yıkmak için kullanmak yerine, o enerji bütünü güçlendirip birleştirmek için kullanılmalıdır. Hepimizi yaratmış olan aynı Tanrı'dır. Bizim artık inançlar ile İnsanın Kardeşliği arasında bir seçim yapmamızın zamanı gelmiştir. İnançlar insan ürünüdür. Dağları yerinden oynatan iman hâlâ plânın tohumunda uyumaktadır. İnsanın erişmesi gereken yükseklik ve görkem hâlâ erişilmeyi beklemektedir. Aydınlanma yasası mucizeden önce gelir. Bu aydınlanma yasası yüksek Sevgi yasasıdır ve Sevgi, Evrensel Kardeşlik'tir.

Şimdi anlıyorum ki gereken tüm şey herbirimizin kendi dininin kaynağına dönmesi, tüm yanlış yorumları ve tüm bencilliği bir yana bırakmasıdır. Her birinde simyacının saf altını, Tanrı'nın Bilgeliği bulunacaktır; senin Tanrın benim Tanrım, birçok halkın birçok tanrısı yoktur, sadece tek bir Tanrı vardır. Bu o yanan çalıdan Musa'ya hitap eden aynı Tanrı'dır; bu İsa'nın Baba dediği aynı Tanrı'dır; bu hepimizin dua ettiğimiz aynı Tanrı'dır. Ben şimdi kutsanmış bir yaşamın Kardeşliği içinde işbirliği yapanların yardımına çağrıla-

bilecek kudretli gücü görebiliyorum."

Burada o bir bardağı kaldırıp onu bir an avcunda tuttu. Çok sessiz ve hareketsiz kaldı ve bardak bir anda tuzla buz oldu. Sonra konuşmasına şöyle devam etti: "Eriha kentinin önündeki ordular, borazanlarını çalıp da kent duvarları yıkıldığında bu gücü biliyorlardı. Pavlus ve Silas hapishaneden kurtulduklarında bu gücü biliyorlardı."

Yine, Yüksek Rahip bir an tam bir sessizlik içinde kaldı. Sonra, içinde bulunduğumuz bina aniden sarsıldı ve sallandı, hemen ardından dışarıda büyük bir gürlemeyle birlikte şimşekler çaktı, ve bir mil uzaklıktaki dağın yamacından iki büyük kaya kütlesi kopup aşağıdaki vadiye yuvarlandı. Köylüler dehşetle evlerinden kaçtılar ve biz de aynı şeyi yapmamak için kendimizi zor tuttuk, bina o kadar şiddetli bir biçimde sarsılıyordu.

Sonra Yüksek Rahip elini kaldırdı, her şey kısa sürede sükûnete kavuştu ve o sözlerine devam etti: "İnsan Tanrı'nın bu güce sahip olduğunu ve O'nun çocuklarının bu gücü kullanabileceklerini bildiğinde orduların ve donanmaların ne yararı olur ki? Siz, o güçle, bir çocuğun diken pamuğunu üfleyip dağıtması gibi, bir orduyu darmadağın edebilirsiniz. Büyük savaş gemileri bu bardak gibi tuzla buz olabilirler.

Bu semavi ordular sizin işinizi, benim işimi yapmaya ya da insanı aletleri olarak kullanmaya gelmezler; insan her yaşam koşulunun ustası olarak onları cesaret bulmak, desteklenmek ve rahatlamak için çağırabilir. Bu güçle insan dalgaları yatıştırabilir, rüzgârları kontrol edebilir, yangınları söndürebilir ya da kitleleri yönetebilir. İnsan bu gücü ancak onu kullanmakta ustalaştığı ölçüde kullanabilir. O bu orduları, bu gücü tüm insan ırkının hayrı için kullanabilir ya da insanın Tanrı ile işbirliğinin anlamını anlatmak için kullanabilir. Tanrısalığı içinde bu orduları çağırabilen kişi, bu birleşik gücü sadece insanlığa doğru hizmet için kullanabile-

ceğini kuşkusuz bir biçimde bilir, çünkü bu gücün onu savunduğu gibi yok da edebileceğini bilir."

Burada konuşmacı bir an sustu, ellerini yukarı doğru uzattı, ve saygılı bir sesle, "Baba, bu gece bu sevgili dostlarla birlikte olmak bizim için büyük bir mutluluk. Gerçekten alçak gönüllü bir kalple 'Senin iraden olsun' diyoruz. Onları kutsuyor ve onları kutsarken tüm dünyayı kutsuyoruz," dedi.

Yüksek Rahip sonra sanki olağandışı hiçbir şey olmamış gibi sakin bir biçimde yerine oturdu, dostlarımız da çok sakin görünüyorlardı; ama bizim grubumuzun üyeleri heyecan içindeydiler. Sonra, yine o görünmez semavi koronun sesi duyuldu. Bu semavi müzik ve ses yükselip tüm salonu ve hepimizin ruhlarını doldurdu ve bizler giderek sükûnet bulduğumuzu hissettik. Az önce yaşadığımız o olağanüstü güç gösterisi sırasında bizler epey gerilmiştik, ancak o sırada bunun farkında değildik ama, koro sustuğunda bunun farkına vardık ve öyle görünüyordu ki gevşememize yardımcı olması için bu müziğe ihtiyacımız vardı. Müziğin son ezgileri de duyulmaz olduğunda, bizler masadan kalktık ve dostlarımızın ve Yüksek Rahip'in çevresinde toplandık.

Bu, grup lideri Ray'e ve Şefimize sorular sorma fırsatı verdi; ve Rahip, onların ilgisini görerek, onları geceyi manastırda onunla birlikte geçirmeye davet etti. Bunun ardından, onlar bize iyi geceler dileyip salonu birlikte terk ettiler.

Ertesi gün öğle saatlerinde oradan ayrılmayı plânlamıştık. İki araştırma grubunun ayrılacağı köye kadar bize sadece Jast ile Chander Sen'in eşlik etmelerine karar verilmişti; orada Emil de bize katılacaktı ve üçü bizimle birlikte kışı geçirdiğimiz köye dönecekti. Bunları konuştuktan sonra kamp yerimize döndük ama neredeyse şafak sökene dek yataklarımıza yatmadık, ve geceyi o akşam tanık olduğumuz şey hakkında heyecanla konuşarak geçirdik.

Bölüm 16

Ertesi gün saat on ikide tüm hazırlık tamamlandıktan sonra, araştırma grubumuz, bizi uğurlamak için toplanmış köylülerin iyi dilekleri arasında köyden ayrıldı.

Geniş bir nehri geçmek zorunda olduğumuz bir sonraki mola yerimize o akşam saat altı sularında vardık. Nehri geçmek ertesi gün vaktimizin büyük bölümünü alacağından, buna hazırlanmak için orada kamp yapmanın iyi olacağı düşünülmüştü. Ortada bir köprü ya da bir kayık olmadığından, ertesi gün, nehrin üzerine gerili örgü deriden oluşan bir halata tutunarak karşı kıyıya geçtik. Grubun üyeleri bu halatı kullanarak bir zorluk çekmeden karşıya geçtiler. Esas zorluk atları ve katırları karşı kıyaya geçirirken yaşandı. Bu en sonunda deri şeritlerden güçlü bir kol askısı yapıp, onu o deri halat üzerinde kaydırarak başarıldı. Bu kol askısı önce hayvanın gövdesine sağlamca geçirildi, sonra da halata bağlandı, ve hayvan havaya yükseltilerek şiddetli akıntının üzerinden karşı kıyıya çekildi. Bu kol askısına karşı kıyıya erişecek kadar yeterli uzunlukta iki ip bağlanmıştı, bu iplerden biri hayvanı karşı kıyıya çekerken, diğeri kol askısını bir başka hayvan için tekrar geri çekmeyi sağlıyordu. Bu şekilde hepsi nehri sağ salim geçti.

Orada başka bir zorluk yaşamadık ve, nehri geçtikten sonra, önümüzdeki yolun önceki yollardan çok daha iyi durumda olduğunu gördük. Araştırma grubunun dağılacağı bü-

yük köye sağ salım vardık; ve orada, evlerine dönmek üzere kervan yolunu kullanarak liman kentine gidecekler için tüm hazırlıklar tamamlandı.

Ertesi sabah Emil de bize katıldı ve, diğer araştırma grubunun üyeleriyle vedalaştıktan sonra, önceki kışı geçirdiğimiz köye dönmek üzere yola koyulduk. Yol üzerinde, yine o eşkiya köyünde konaklayıp orada iki gün dinlendik. Bu yolculuğa bizimle katılmış olan o iki eşkiya orada kaldılar, böylece grubumuz yedi kişiye indi. Bu iki adam arkadaşlarına yaptıkları harika yolculuğu ve gördükleri mucizeleri anlattılar. Grubumuza her türlü konukseverlik ve saygı gösterilse de, tabii, üç dostumuz çok daha fazla onurlandırıldılar. Eşkiya çetesinin reisi, o üç antik kente gösterilen ilgiye saygı göstererek onları kesinlikle kutsal kabul edecekleri konusunda dostlarımıza güvence verdi. Bize söylendiğine göre, bu çetenin o kadar uzağa gitmeye kalkışma tehlikesi pek yoktu; çöl eşkiyası asla dağlara akın düzenlemez, dağ eşkiyası da asla çöle akın düzenlemezdi, çünkü onlar sürekli olarak birbirleriyle savaş halindeydiler. Bildiğimiz kadarıyla, şimdiye kadar onlar sözlerinde sadakatle durdular.

Ertesi sabah o köyden ayrılmadan önce, çete reisi gelip Şefimize üzerinde garip bir şekilde işlenmiş bir yazı olan ve bir İngiliz şilini büyüklüğünde bir gümüş sikke verdi, ve eğer o ülkedeki herhangi bir eşkiya çetesine bize saldırırsa, bu sikkeyi gösterdiğimizde bizi hemen serbest bırakacaklarını söyledi. Bu sikke birçok kuşaktır onun ailesinin malıydı ve ona çok değer veriyordu, ama Şefimiz'in bu sikkeyi onun saygısının bir nişanesi olarak almasını istiyordu. Onu dikkatle inceledikten sonra, Emil bunun binlerce yıl önce Kuzey Gobi'de kullanılan bir paranın aslına uygun bir kopyası olduğunu söyledi. Sikkenin üzerindeki tarih onun yedi yüzyılı aşkın bir zaman önce yapıldığını gösteriyordu. Emil sonra bize bu sikkelere bölgenin bazı yerlileri tarafından bir tür muska ola-

rak takıldıklarını, ve sikkeler ne kadar eskiyse, o kadar etkili kabul edildiklerini söyledi. Hiç kuşkusuz, bu sikkeye çete reisi ve tüm çete tarafından çok değer veriliyordu.

Böylece, eşkiya köyünden ayrılıp yola çıktık ve herhangi bir olay olmadan, tam vaktinde, kışı geçireceğimiz köye vardık. Orada bizi çölde ziyaret etmiş olan ve Yüksek Rahip'le karşılaştığımız köyde bıraktığımız dostlarımız tarafından candan bir biçimde karşılandık.

Tekrar eski evsahibemiz tarafından onun evinde kalmaya davet edildik, ve bu daveti memnuniyetle kabul ettik. Grup arkadaşlarımızdan yedisi başka araştırma çalışmalarını yürütmek için Hindistan ve Moğolistan'a dönmüş olduklarından bu kez dört kişiydik. Bu düzenlemeyi kayıtların çevirisi için daha fazla zaman kazanmak amacıyla yapmıştık.

Küçük köy çok sessiz ve sakindi ve biz tüm zamanımızı alfabeyi oluşturan simgeler ve harfler üzerinde çalışarak, onları sözlerin anlamları konusunda bir anlayış edinecek şekilde düzenleyerek geçiriyorduk. Bu konuda bize yine Chan-der Sen yardım ediyordu. O her zaman bizimle birlikte olmasa da, zor yerlerde o ya da evsahibemiz daima yardımımıza koşuyordu.

Bu çalışma Aralık ayının son günlerine dek devam etti. O günlerde yine bir grup insanın yıllık toplantı için köyde toplanmakta olduklarını gördük. Onların hemen hepsi önceki yılki toplantıda karşılaşmış olduğumuz kişilerdi. Öğrendiğimize göre, bu yıl onlar bizim çalışmamızı sürdürdüğümüz Tau Haçı Tapınağı'nda toplanacak ve en üstte ve merkezde yer alan salonu kullanacaklardı.

Yılbaşı Akşamı, toplantıya katılanlarla görüşüp konuşmak için oraya erkenden gittik. Onlar birçok farklı yerden gelmişlerdi ve bize, tüm teması yitirdiğimizi hissetmeye başladığımız dış dünyada olup biten şeyleri anlattılar. Ancak, bizler, dış dünyadan kopmuş olsak da, kendi çalışmamız

içinde mutluyduk.

Biz sohbet ederken, konuklardan biri içeri girip dışarıda çok güzel bir mehtabın olduğunu söyledi. Bizim grubumuz da dahil olmak üzere, odadakilerin bir kısmı dışarıya, terasa çıktık. O yükseklikten manzara gerçekten güzeldi. Ay yükselmişti ve dağı ve vadiyi kaplayan karlara yansıyan güzel renklerden oluşan büyük bir bulut kümesinin arasında süzülür görünüyordu ve bu renkler sürekli olarak değişiyordu. İçimizden birisi sevinçle, "Ah, bu gece müzikli çanlar takımı çalınacak!" dedi. Gerçekten de az sonra çanlar çalmaya başladı. İlk başta, sanki çok uzakta bir yere yerleştirilmiş olan bir çan üç kere çaldı; sonra giderek daha küçük çanlar çaldı, bunların sesleri giderek daha yakından geldi, öyle ki en sonunda minik çanlar sanki ayaklarımızın dibinde çalar gibi oldu. Bu izlenim o kadar gerçekti ki biz çanları görmeyi umarak aşağı baktık. Bu melodi devam etti ve en sonunda sanki binlerce çan mükemmel bir uyum içinde çalar gibi göründü. Renkli bulut kümesi yükselerek bizim bulunduğumuz terasla aynı düzeye geldi ve o aşağıdaki toprakları örttü, öyle ki bize sanki dışarı adım atıp onun üzerine çıkabilirmişiz gibi göründü. Renkli bulutlar dalgalanarak yükselirken, çanların sesi de giderek yükseldi ve melodi adeta her duvar girintisini ve ruhumuzun her kıvrımını doldurdu.

Bize öyle geldi ki, sanki bizler binlerce belirsiz yüzün ve bedeninin çan seslerini dinlediği büyük bir amfityatronun sahnesinde duruyorduk. Sonra güçlü bir tenor sesi "Amerika" adlı şarkıyı söylemeye başladı, ve katılan diğer seslerle birlikte şarkı giderek gürleşti ve en sonunda bir ses, "Amerika, seni selamlıyoruz!" dedi. Sonra, arkamızdan gelen bir ses, "Tüm dünyayı selamlıyoruz!" dedi.

Arkamıza dönüp baktığımızda orada İsa'nın, Yüksek Rahip'in ve Emil'in durduğunu gördük. Çevremizde vuku bulan olay yüzünden kendimizden öylesine geçmiştik ki ya-

kınımızda başkalarının bulunduğunun farkına varmamıştık. Herkes bir kenara çekilerek bu üç kişinin içeriye girmesi için yol verdi. İsa dönerken, onun bulunduğu yerde daima parlayan o harika ışığı gördük ve, o kapıdan içeri adım attığında, tüm oda beyaz bir ışıkla dolarak pırıl pırıl parladı. Ardından, hepimiz içeri girdik ve masalara oturduk.

İsa birinci masaya, Yüksek Rahip bizim masamıza oturdu ve onun iki yanında Emil ve Şefimiz yer aldı. Bu kez oda boyunca uzanan iki uzun masa kurulmuştu. Onların üzerinde örtüler yoktu ama, biz yerlerimizi aldığımızda masalar keten örtülerle örtüldüler ve servis de o kadar hızlı bir biçimde yapıldı. Ekmek hariç, yemek tabaklarla birlikte geldi. İsa'nın önünde, masada bir somun ekmek belirdi. O, onu alıp bölmeye ve parçaları bir tabağa koymaya başladı. Tabak dolduğunda, belli belirsiz bir çocuksu form onu aldı ve sessizce bekledi; aynı şekilde, yedi tabak da doldu ve yedi form onları tutarak bekledi. Ve İsa ekmeği bölüp tabaklara doldururken, somun hiç azalmadı.

Son tabak da dolunca, İsa ayağa kalktı ve ellerini uzatarak, "Size sunduğum bu ekmek Tanrı'nın saf Yaşamını temsil eder. Daima Tanrı'nın olan bu saf Yaşamı paylaşın," dedi. Sonra, ekmek elden ele geçirilirken, o sözlerine devam etti: "Ben, 'Ben yükseldim' dediğimde, ve bu kadar yükseldiğimde tüm insanları kendime çekeceğimi söylediğimde, bu deneyimin ışığında, bir gün herkesin benim gibi yükselebileceğini görebileceğini biliyordum. Ben cenneti tam burada, dünya üzerinde, insanların arasında gördüm. Benim algıladığım Gerçek buydu ve Gerçek herkesi özgür kılacaktır. Tanrı tüm çocuklarının içindedir ve tüm çocuklar O'nundur; onlar O'na serçelerden ya da çayırdaki zambaklardan çok daha yakın ve azizdir. Eğer Tanrı zambakların ve serçelerin gelişimlerini fark ediyor ve bundan sevinç duyuyorsa, O sevgili çocuklarının gelişimlerinin çok daha fazla farkında olur.

O, zambakları ya da serçeleri yargılamadığı gibi, çocuklarını da yargılamaz; onları büyük nedeni olarak aziz tutar ve tek bir kişi bile O'nun mükemmelliğinin dışında bırakılamaz.

Eğer bu ideal saf altından harflerle dünyanın en büyük tapınaklarının duvarlarına kazınabilseydi, bu insanların düşüncelerini bataklığın üzerine yükseltip, ayaklarını bir kayanın, yani sağlam bir temelin üzerine yerleştirirdi; ki o kayanın üzerindeyken rüzgârlar ve dev dalgalar esip kükreyebilir, ama insan orada sağlam, doğru ve güvenli bir biçimde durabilirdi. Bu güvenlik, huzur ve sükûnet sayesinde onlar gerçek hâkimiyet alanlarını görecekleri yükseklikleri hedefleyebilirlerdi. Onlar yukarı doğru süzülebilirler, ama cenneti yukarıda bulamazlar. Onu tam insanların arasında bulacaklar; ve ona ağır ağır, çok çalışıp didinerek, üzüntü, sıkıntı ve zorluk içinde ilerleyerek erişemezler, Mücevhere böyle erişilmez. Ona, tüm maddeselliği ve onun insanı ebedi enkarnasyon çarkına bağlayan yasalarını bırakarak çok daha hızlı bir biçimde erişebilirsiniz. O zaman öne çıkar, Mücevheri alır, onunla birleşir, ışığın parlamasına izin verirsiniz, ve eğer isterseniz, tüm sonsuzluk boyunca erteleyebileceğiniz tek bir direkt adımla bunu kazanmış olursunuz. Şimdi ve burada, hemen ve tam bir Ruhsal aydınlanma ve özgürleşme konusunda ısrar eden ve Tanrı ile ilişkisinin bir ebeveyn ile evlat ilişkisi olduğunu bilen ruhun tanrısal olanakları kullanabileceğini ve onlardan istediği gibi yararlanabileceğini hızla görebileceğini de keşfedebilirsiniz. O ruh için bu bir kurgu öykü ya da ölümden sonra gerçekleşebilecek belirsiz bir düşüğe değil, dünyanın gözü önünde gerçekleştirilebilecek bir ideal, ya da bir sevgi ve hizmet yaşamının kusursuz bir biçimde gerçekleşmesi olacaktır. O ideal şimdi ve burada her şeyin tanrısal bir biçimde başarılmasıdır.

O zaman onlar ben, 'Birçokları içeri girmeye çalışacak ama giremeyecektir, çünkü sonsuz yaşama götüren kapı ve

yol dardır,' dediğimde gördüğüm vizyonu bileceklerdir. Çünkü, Mesih İdeali'ni ve insan ile Tanrı'nın burada, bu dünya üzerindeki işbirliğinin tanrısal ve mükemmel plânını gerçekten takdir etmeden, bu idealin gerçekleşmesi olanaksızdır ve o sadece bir düştür, bir efsaneden başka bir şey olmaz.

İnsandaki, Öz'ün-Ruh'un bu herşeye-kâdir ve dönüştürücü simyasına giriş kapısı her zaman herkese açıktır ve o kapının anahtarı herkesin düşüncelerinde bulunur. Kurtuluşun ya da Tanrı'nın sevgisinin koruyucu inayetini elde etmenin iki ideali ve yöntemi farklı olduklarında, onları böyle kılan Tanrı değil, insanın düşünceleridir. Tanrı'nın tüm çocuklarına sunduğu direkt nimetlere kapıyı kapatanlar, kendilerini, Tanrı'nın Mesih Çocuğa bahsettiği nimetlerden, Öz'ün aşkın simyasının sunduğu Ruhsal aydınlanmadan ve Mesih olarak kullanabilecekleri tüm güçlerden yoksun bırakmış olurlar. İnsanlar bunu görüp anladıklarında, bir dokunuşlarıyla cüzamı iyileştirebilir, kurumuş bir kolu yine eski sağlıklı haline döndürebilir, ve tüm bedensel ve zihinsel hastalıkları ortadan kaldırabilirler. Söylenen sözün konsantrasyonuyla, onlar ekmekleri ve balıkları kitlelere sunmak üzere kat kat çoğaltabilirler; ve bunlar asla azalmadan kalırlar. Onlar emir vererek azgın bir denizi ya da borayı yatıştırabilir, havaya yükselerek yerçekimini geçersiz kılabilirler, çünkü onların emri Tanrı'nın emridir. O zaman, onlar, benim, 'Zaman gelmiştir ve Tanrı Âlemi yakındır' ve 'Tanrı'ya iman edenler için hiçbir şey olanaksız değildir' diyerek Kudüs'teki tapınağı terk ettiğim o gün dünyaya verdiğim açılış mesajının anlamını bileceklerdir. Benim yaptığım işleri yapabileceklerine inananlar ve ortaya çıkıp onları yapanlar benim yaptığımdan da daha büyük işler yapabilirler. Onlar bunun bu yaşamı yaşama, inanma ve bilme süreci olduğunu bileceklerdir; o zaman onlar için hiçbir şey olanaksız olmaz.

Onlar Kutsal Ruh'un, yani kendi içlerindeki Tanrısal

Ruh'un, uzun zaman önce olduğu gibi, bugün de, 'Eğer onun sesini işitir ve kalplerini katılaştırmazlarsa, dũnyanın ışığı olduklarını g\"oreceklerini ve bu ışığı izleyenlerin karanlıkta y\"ur\"umeyeceklerini' s\"oylediğini bileceklerdir. Onlar herkesin yaşam ışığına girecekleri kapı olduklarını ve o kapıdan girenlerin ebedi huzuru ve b\"uy\"uk mutluluğu bulacaklarını bilecekler ve şimdi'nin kabul edilen zaman olduğunu keşfedeceklerdir.

Onlar Mesih'in kapıyı onların kendi ruhlarına a\"cıtığını ve orada bulunan \"oz\"'\"un -Tanrı'nın evreninin sınırsız olduğu gibi- sınırsız ve herşeye-k\"ad\"ir simya olduğunu g\"oreceklerdir. Bu simya her t\"ur\"l\"u hastalığı ortadan kaldıracaktır; her t\"ur\"l\"u olumsuzluğu d\"on\"uç\"ume uğratacaktır; ruhu m\"u\"kemm\"el Bilgelik ışığıyla aydınlatacaktır; insanı \"oz\"g\"urleştirecek ve insan yaşamının karanlık koşullarını yaşamın m\"u\"kemm\"el ışığı i\"c\"inde eritecektir. B\"oy\"lece onlar kendilerinin sadece doğanın değil, Tanrı'nın da \"c\"ocukları olduklarını g\"oreceklerdir. Onlar bireyin mutlak m\"u\"kemmelliğini meydana getirerek ırkı da m\"u\"kemmelleştireceklerdir. Onlar ideali, ve insanın dũnya \"u\"zerindeki nihai kaderi olarak ilahi bir bi\"c\"imde ilham edilmiş kehaneti ger\"c\"ekleştireceklerdir, ki bu ikinci doğuştur, insanın her koşul ve durum \"u\"zerinde m\"u\"kemm\"el bir bi\"c\"imde h\"a\"kimiyet kurmasıdır."

Burada İsa sustu ve ışıklar giderek parlaklaştı. Sonra duvarda g\"or\"unt\"uler belirmeye başladı. Bunlar ifade edilmesi \"c\"ok zor, ama ger\"c\"ekten muhteşem sahnelerdi. G\"or\"unt\"uler beliriyor, d\"on\"uşt\"ur\"uc\"u bir el uzanıp onlara dokunuyor, ve onlar b\"uy\"uk bir b\"u\"t\"une d\"on\"uç\"up g\"or\"kemli bir bi\"c\"imde g\"uzelleşiyorlardı.

Sonra duvarda b\"uy\"uk bir savaş sahnesi belirdi. Orada, askerlerin birbirleriyle savaştıklarını g\"or\"d\"uk. Toplar ateş ve duman p\"u\"sk\"urt\"uyorlardı. Top mermileri havada patlıyor ve her patlamayla orada burada askerler cansız bir halde yere

yuvarlanıyorlardı. Savaşın gürültüsünü ve gumbürtüsünü yoğun bir biçimde işitebiliyorduk. Gerçekten de, bu o kadar gerçektir ki kesinlikle bir savaş oluyor gibiydi. Ama, o dönüşürücü el onun üzerine uzandığında, her şey bir anda sessizleşti ve sükûnet buldu. Bir an önce hiddetle savaşanlar yukarı baktılar, ve o el tüm sahneye yayılan alevli harflerle şu sözleri yazdı: "Tanrı'nın Kutsanmış Barışı sizi kuşatıyor. Siz ancak fani olanı yaralayıp yok edebilirsiniz. Ama, siz Tanrı'dan olanı yok edemezsiniz ve hepiniz O'nun çocuklarıdır. Siz birbirinizi ne yaralayabilir ne de yok edebilirsiniz."

Sonra, bir an için, askerler yine savaşı sürdürmeye kararlı göründüler; bu kararlılık birçok yüzde, özellikle komutanların yüzlerinde görülüyordu. Ama, onlar savaşı sürdürmeye daha çok azmettikçe, bir kuvvet gösterisi için daha az neden var gibi göründü. Ayrıca, onlar yıkım silahlarını ateşlemeye daha çok kalkıştıkça, daha az sonuç elde ettiler; çünkü ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, giderek tek bir silah bile kullanılamadı.

Sonra İsa o görüntülerin eşliğinde sözlerine şöyle devam etti: "Her fırtına bulutunun ya da savaşın ardında, eğer insanlar görebilseler, Tanrı'yı bulacaklardır. Onlar Tanrı'nın fırtına bulutlarını ya da savaşı yaratmadığını, onları insanın yarattığını ve, eğer bakıp ötesini görebilseler, daima Tanrı'nın elinin barış için kalktığını göreceklerdir. Savaş Tanrı tarafından buyurulmaz ya da mukadder kılınmaz; insanlar birbirleriyle savaştıklarında, onlar tamamen Tanrı'nın alanının dışındadırlar. Onlar tamamen, Tanrı'nın hiçbir biçimde müdahale edemeyeceği insan-ürünü bir âleme dalmışlardır ve böyle bir çatışmanın yanlışlığını görene dek de bu şekilde devam etmek zorunda olacaklardır. Eğer insan Tanrı-gücünü idrak eder, o güç ile işbirliği yapabileceğini bilir, ve işbirliği yaparsa, tıpkı bu görüntüde durdurulduğunu gördüğümüz gibi, bir savaşı anında durdurabilir.

Bakın, ben çarmıhın yolunu seçtim. Bu Baba'mın benim için seçtiği şey değil, benim seçimimdi, bunu herkesin yaşamını ve bedenini -yok edilse de yeniden oluşturup daha muzafer olacak şekilde- mükemmelleştirebileceğini görebilmesi için seçtim."

Sonra ışıklar giderek daha da parlaklaştı, öyle ki sonunda her sınırlılık zerresi gözden kayboldu; ortada bizi kuşatan bir duvar, tepemizde bir çatı, altımızda bir zemin kalmadı. Bizler adeta sonsuz bir uzay içinde hep birlikte durduk. Ve o görünmeyen semavi koro birden gürlledi: "O'nun Âlemi burada, insanlar için, ve insanlar arasındadır. Şimdi bundan böyle ve ebediyen, her insan, Tanrı'dır. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz içindir."

Sonra, yine hepimizin şaşkın bakışlarının önünde, Buda belirerek, İsa'nın sağında durdu. Ve, Yüksek Rahip ile Emil onlara doğru yürüyerek, önlerinde diz çöktüler; Emil Buda'nın sağında ve Rahip de İsa'nın solunda diz çökmüşlerdi. İsa, Buda'nın yarı kalkmış elini tuttu. Onlar serbest ellerini kaldırarak, diz çöken iki kişi üzerinde tuttular ve İsa, "Sevgili kardeşlerimiz sizi Tanrı'nın lütufkâr Sevgisi'nin büyük meclisine kabul ediyoruz ve bu Sevgi ve Birlik tüm dünyayı içerir," dedi. Ardından, o dört kişi topluluğun arasından geçip giderken, orada toplanmış herkes başlarını öne eğerek onları selamladılar. Orada toplanmış olanlardan birkaç kişi onları izledi, ve hep birlikte gözden kayboldular.

Onlar toplantıdan ayrılırken, yine o görünmez semavi koronun huşu verici sesi duyuldu: "Biz bu kudretli Sevgi kardeşlerine yol açalım; çünkü Tanrı'nın bu kudretli Sevgisi tüm insanlığı Tanrı'nın Sevgisi'nin büyük meclisinde, İnsan ile Tanrı'nın Birliği'nde birleştirir." Onlar gözden kaybolduklarında, büyük çan on iki kere vurdu. Sonra, kısa bir süre için, çanlar neşeli bir nakarat çaldılar ve buna adeta binlerce ses katıldı: "Biz Yeni Yılı ve tüm dünya için daha parlak bir

günü getiriyoruz."

Evet, böylece, bu harika ruhlarla geçirdiğimiz ikinci yıl da sona ermiş oldu.

Akaşa Yayınları'nın Notu: Bu dizinin üçüncü cildi yakında yayınevimiz tarafından yayınlanacaktır.

Baird T. Spalding, 1935 yılında bir grup bilim adamını Üstatlar'ın köylerini ve tapınaklarını ziyaret etmek üzere Uzakdoğu'ya götürdü. Fotoğrafta bu grubun bir bölümü yer almaktadır ve bu fotoğraf S.S. President gemisi San Fransisco'dan Hindistan'a hareket etmeden hemen önce çekilmiştir. Baird Spalding sağdan altıncı kişidir.

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi, yazar ve bilim adamı Baird T. Spalding'in, bir grup bilim adamıyla Üzakdoğu'da yaptığı araştırma gezisi sırasında Ölümsüz Üstatlar ile karşılaşmasını, onlarla geçirdikleri yılları, bu sırada yaşadıkları olağanüstü deneyimleri anlatmaktadır. Ancak, yayınlandığı dönemde büyük bir ilgiyle karşılanan, birçok dile çevrilen, tüm dünyada milyonlarca adet satan, ve kendi alanında gerçek bir klasik haline gelen bu diziyi asıl önemli kılan, içerdiği benzersiz spiritüel öğretimdir. Uzun çağlardan beri Işığı taşıyan, insanlığın aydınlanmasına hizmet eden, günlük yaşamlarında ilahi yasaları sergileyen bu Üstatlar, bu kitap dizisinde ebedi bir geçeği ve tanrısal bir varoluşu son derece sade, saf ve çarpıcı bir biçimde sunmaktalar. Bu öğreti bugüne dek dünyanın her köşesine yayılmış, Gerçeğin birçok öğretmeni tarafından kullanılmış, ve her inançtan binlerce insanın yaşamını değiştirmiştir.

"Bu öğreti doğrudan bizim tarafımızdan verilmese de, Üstatlar bizimle aynı Gerçek düzeyinden konuşmaktadırlar."

Üstat Tobias (KRYON grubu)

"Bukitap dizisi yayınlandığında, Yeni bir spiritüel anlayış Çağı doğmuş oldu. Spalding, insanlığın aydınlanmasına, son iki yüz yıl içinde başka bireylerin ve örgütlü grupların yaptıklarından daha büyük bir katkıda bulunmuştur. O, büyük bir kaderi gerçekleştirerek, Yeni bir Işık Çağı'na öncülük etmiştir."

David Bruton

"Tanıdığım Baird T. Spalding" adlı kitabın yazarı

